Džonas Kolemanas

Komitetas 300

Bendra apžvalga ir kai kurie pavyzdžiai

Turbūt dauguma mūsų supranta, kad vyriausybėje dirbantys žmonės – tai visai ne tie, kurie išties priima sprendimus politiniais ir ekonominiais klausimais, tiek šalies vidaus, tiek užsienio politikoje. Tai skatina daugelį ieškoti teisybės alternatyvinėje spaudoje, pas tuos rašytojus ir informacinių biuletenių autorius, kurie, panašiai kaip aš, ieškojo, bet ne visada surasdavo mirtinos ligos, kuria serga Amerika, šaknų. Formulė „ieškokite ir surasite" ne visada tinka šiai grupei. Ką mes iš tiesų atradome – tai kad žmonės gyvena gilioje prieblandoje, dažniausiai visiškai nesirūpindami, kur link eina jų šalis ir tvirtai įsitikinę, kad su ja niekad nieko nenutiks. Būtent tokia gyvenimišką pozicija susiformavo daugumai žmonių, ir ši pozicija tiesiogiai paranki slaptai vyriausybei.

Mes dažnai girdime, kad „jie" padarė „tą" ar „aną". Atrodo, kad „jiems" absoliučiai viskas sekasi, net žudynės. „Jie" didina mokesčius, siunčia mūsų sūnus ir dukteris mirti karuose, kurie neduoda mūsų šaliai jokios naudos. Susidaro įspūdis, kad „jie" visada lieka mums nepasiekiami, už mūsų akiračio ribų, o kai prieš „juos" pagaliau bandoma imtis konkrečių veiksmų, „jie" kaip vaiduokliai praslysta pro pirštus. Atrodo, kad niekas negali tiksliai pasakyti, kas „jie" tokie. Tokia situacija tęsiasi jau dešimtmečius. Šioje knygoje mes nustatysime, kas gi yra tie paslaptingieji „jie", o tada jau patys žmonės nuspręs, kaip ištaisyti šią padėtį.

1981 balandžio 30 aš parašiau monografiją, atskleidusią, kad egzistuoja „Romos klubas", apibūdinęs jį kaip Komiteto 300 organą, užsiimantį ardomąja veikla. Amerikoje tai buvo pirmoji publikacija apie abi šias organizacijas. Prašiau skaitytojų, kad jų nesuklaidintų tai, kad straipsnis, neva, atitrūkęs nuo realybės ir pravedžiau paralelę tarp savo straipsnio ir įspėjimo, kurį paskelbė Bavarijos vyriausybė, kai slaptieji „iliuminatų" planai pakliuvo jos nariams į rankas. Vėliau mes sugrįšime prie „Romos klubo" ir Komiteto 300 vaidmens JAV politikoje.

Daug prognozių, paskelbtų tame straipsnyje 1981 metais, jau išsipildė. Pavyzdžiui, nežinomo politiko Felipės Gonsaleso paskyrimas Ispanijos premjeru, Miterano grįžimas į valdžią Prancūzijoje, Žiskaro d'Esteno ir Helmuto Šmitdto smukimas, grįžimas į valdžią Švedijoje švedų aristokrato ir Komiteto 300 nario Olafo Palmės, Reigano prezidentavimo rezultatų sunaikinimas, o taip pat tokių JAV industrijos šakų, kaip plieno lydymas, automobiliai, namų statyba, sužlugdymas, kuris vykdomas postindustrinio nulinio augimo politikos, vykdomos Komiteto 300 nurodymu, rėmuose.

Svarbus O. Palmės vaidmuo yra tuo, kad „Romos klubas” naudojo jį technologijų, kurių eksportą draudė JAV Muitinės valdyba, tiekimui Sovietams, o taip pat dėl jo pasaulinių ryšių, kurie buvo panaudoti sukoncentruoti visuotinį dėmesį į pseudokrizę su įkaitais Irane, kai Palmė kursavo tarp Vašingtono ir Teherano, stengdamasis sužlugdyti Amerikos suverenią vienybę ir perleisti pseudokrizę vieno iš Komiteto 300 įstaigų jurisdikcijai. Kalba eina apie tarptautinį teismą Hagoje.

Atviras sąmokslas prieš Dievą ir žmogų, kuris pasireikš daugumos žmonių, likusių gyvų pasaulyje po karų, nelaimių ir masinių žudynių, pavergimu, vykdomas ypatingai nesislepiant. Žvalgybininkai turi taisyklę: geriausias būdas ką nors paslėpti – tai padėti tą dalyką matomiausioje vietoje. Tarkim, kai 1938 metais Vokietija norėjo nuslėpti informaciją apie savo naują supernaikintuvą „Meseršmitas”, lėktuvas buvo pademonstruotas Paryžiaus aviacijos parodoje. Tuo metu, kai slaptieji agentai ir šnipai rinko ir perdavinėjo žinias per slaptavietes medžių drevėse ir sienų mūrų plyšiuose, informacija, kurią jie medžiojo, gulėjo tiesiai po nosimi.

Paralelinė aukščiausio lygmens slaptoji vyriausybė darbuojasi ne tamsiuose požemiuose ar rūsiuose. Ji išsidėstė visiems matoma Baltuosiuose rūmuose, Kongrese, Dauning strite 10 ir britų parlamente. Ji panaši į tuos klaikius filmus apie „monstrus”, kur pasirodo pabaisa su iškraipytais bruožais, ilgais plaukais ir dar ilgesniais dantimis, urgzdama ir taškydamasi seilėmis į visas puses. Šitie filmai tik nukreipia dėmesį. TIKRIEJI PABAISOS dėvi dalykinius kostiumus ir važinėja darbuotis į Kapitolijaus kalvą limuzinais.

Šie žmonės – VISIEMS MATOMI. Šie žmonės – Pasaulinės vyriausybės ir Naujosios Pasaulio Tvarkos tarnai. Panašiai kaip prievartautojas, kuris sustabdo mašiną ir siūlo aukai ją pavežėti, išoriškai jie NEPANAŠŪS į pabaisas, kokiais yra iš tikrųjų. Jeigu jie taip atrodytų, jų nusižiūrėta auka, šaukdama iš siaubo, nubėgtų šalin. Tą patį galima pasakyti apie visų lygių vyriausybes. Prezidentas Bušas (vyresnysis) neatrodė kaip uolus paralelinės vyriausybės aukščiausio lygio tarnas, tačiau nesileiskite suklaidinami – jis toks pats pabaisa, kaip ir siaubo filmų baisenybės.

Stabtelkime akimirkai ir panagrinėkime, kaip Bušas įsakė žvėriškai nužudyti 150 000 Irako kareivių kovinių mašinų kolonoje su baltomis vėliavomis, grįžtančioje į Iraką pagal Ženevos konvenciją dėl kariuomenių atskyrimo ir jų išvedimo iš mūšio. Įsivaizduokite irakiečių kareivių siaubą, kai juos, mojuojančius baltomis vėliavomis, šienavo Amerikos lėktuvai. Kitame fronto ruože 12 000 Irako kareivių buvo gyvi palaidoti apkasuose, kai juos užiminėjo. Argi tai ne siaubinga tikrąja šio žodžio prasme? Ir ko prezidentas Bušas gavo įsakymą veikti tokiu siaubingu būdu? Jis gavo jį iš Karališkojo užsienio reikalų instituto, kuris, savo ruožtu, gavo mandatą iš Komiteto 300, organizacijos, žinomos taip pat „Olimpiečių” pavadinimu.

Kaip vėliau pamatysime, „olimpiečiai" net neslepia savo veidų. Dažnai jie suvaidina spektaklį, kurį galima palyginti nebent su aukščiau minėta Paryžiaus aviacijos paroda, kai tuo tarpu išprotėję nuo sąmokslo teorijų keistuoliai švaisto laiką ieškodami tų sąmokslų visai ne toje vietoje ir ne tomis kryptimis. Ar atkreipėte dėmesį, kaip karalienė Elžbieta II atlieka britų parlamento atidarymo ceremoniją? Ten, visiems matomas, būna Komiteto 300 vadovas. Ar matėte kada kaip prisaikdinamas JAV prezidentas? Ten, visiems matomas, būna kitas Komiteto 300 narys.**Problema slypi tik žmogaus suvokime.**
Kas gi tie sąmokslininkai, kuriems tarnauja visagalis Komitetas 300? Geriausiai informuota mūsų visuomenės dalis suvokia, kad sąmokslas egzistuoja ir kad jis dangstomais įvairiausiai pavadinimais, tokiais kaip „iliuminatai", masonai, „Apvalusis stalas", „Milnerio grupė". Jiems "Tarptautinių santykių taryba" ir "Trišalė komisija" asocijuojasi su viskuo, kas nepatinka vidaus ir užsienio politikoje. Kai kurie iš jų netgi žino, kad „Apvalusis stalas" įnešė didžiulį indėlį į Amerikos reikalus per britų pasiuntinį Vašingtone. Problema čia tame, kad realią informaciją apie išdavikišką nematomos vyriausybės narių veiklą labai sunku gauti.

Aš cituoju gilų pranašo Isijaus teiginį, kuris įrašytas krikščionių Biblijoje /4.6/ "Sunaikinta bus mano tauta, nes jai trūksta žinojimo". Kai kurie skaitytojai, galbūt, jau girdėjo apie mano demaskavai skandalą, susijusį su pagalba užsienio šalims. Toje publikacijoje aš paminėjau kelias sąmokslininkų organizacijas, kurių skaičius – legionas. Jų galutinis tikslas buvo – panaikinti JAV konstitucijos galiojimą ir įjungti šią Dievo išrinktą šalį į bedievišką Naująją Pasaulio Tvarką, kurią valdys pasaulinė vyriausybė, ir kuri sugrąžins pasaulį į sąlygas, gerokai blogesnes už tas, kurios egzistavo Tamsiaisiais Amžiais.

Pereikime prie konkrečių istorinių įvykių, pavyzdžiui, pakalbėkime apie bandymą komunizuoti ir deindustrializuoti Italiją. Komitetas 300 jau seniai nusprendė, kad ateityje pasaulis bus geresnis ir mažesnis – gerokai mažesnis negu dabar. Štai kame geresnio pasaulio esmė. Milijardai nenaudingų valgytojų – ribotų gamtos resursų naudotojų – turi būti išbrokuoti ir sunaikinti. Tuo tarpu industrinė pažanga skatina gimstamumą, vadinasi, Būties Knygos priesakas veistis ir daugintis bei dirbti žemę turi būti pakeistas.

Kaip neišvengiama to pasekmė – krikščionybės pagrindų griovimas, lėtas, bet neišvengiamas industrinių nacionalinių valstybių naikinimas, šimtų milijonų žmonių, kuriuos Komitetas 300 laiko „pertekliniais žmonėmis" sunaikinimas, taip pat bet kokio lyderio, kuris išdrįsta stoti skersai kelio Komiteto 300 planams, likvidavimas.

Vieni pirmųjų smūgių Komitetas smogė Italijai ir Pakistanui. Velionis Italijos premjeras Aldas Moro buvo vienas iš tų lyderių, kurie pasisako prieš „nulinio

augimo" politiką ir gyventojų skaičiaus mažinimą, pradėtą šioje šalyje. Tuo jis sukėlė įtūžį „Romos klubui", kuriam „olimpiečiai" pavedė įgyvendinti šią politiką. Teisme Romoje 1982 lapkričio 10 dieną artimas Moro draugas liudijo, kad buvusiam premjerui grasino Karališkojo užsienio reikalų instituto agentas, kuris taip pat buvo ir Komiteto 300 narys, tuo pat metu būdamas dar ir JAV Valstybės sekretoriumi. Tas žmogus, buvo Henris Kisindžeris, ir jo staigus iškilimas bus detaliai išnagrinėtas vėliau.

Priminsime, kad buvusį premjerą Moro 1978 metais pagrobė „Raudonųjų brigadų" teroristai, o paskui jis buvo žvėriškai užmuštas. „Raudonųjų brigadų" narių teismo metu kai kurie jų liudijo, kad žinojo apie aukštų JAV pareigūnų sąmokslą nužudyti Moro. Grasindamas Moro, Kisindžeris, suprantama, vykdė ne JAV užsienio politiką, bet veikė pagal Romos klubo, Komiteto 300 užsienio politikos įrankio, instrukcijas.

Liudininku, kurio parodymai atviruose teismo posėdžiuose sukėlė sprogusios bombos efektą, buvo Horadas Gerconis, artimas Moro draugas. Jo stulbinančius liudijimus transliavo italų radijas ir TV 1982 spalio 10, o taip pat išspausdino keli italų laikraščiai, tačiau Amerikoje ši svarbi informacija paprasčiausiai buvo nutylėta. Tokie žymūs laisvės bastionai, visuomet žinantys viską apie visus, kaip „Washington post" ar „New York Times" nesuteikė tam jokios reikšmės ir nepaskelbė nė eilutės.

Šio nusikaltimo demaskavime, kurį paskelbiau 1982 metais, aš parodžiau, kad Aldas Moro, krikščionių demokratų partijos narys, buvo nužudytas samdytų žudikų, susijusių su masonų lože P2. nužudymo tikslas – priversti Italiją paklusti Romos klubo instrukcijoms dėl šalies deindustrializacijos ir gyventojų skaičiaus mažinimo. Moro planai kaip stabilizuoti Italiją užtikrinant visišką užimtumą, pašalinant įtampą politikoje ir ekonomikoje, būtų sustiprinę katalikišką opoziciją komunistams ir smarkiai apsunkintų Artimųjų Rytų destabilizaciją – pagrindinį Komiteto 300 uždavinį.

Iš to, kas čia pasakyta, darosi aišku, kaip toli siekia sąmokslininkų planai. **Jie mąsto anaiptol ne penkmečių planų mastais.** Verta prisiminti Veishaupto pareiškimą apie katalikų bažnyčią, kad suprastume, kokios jėgos buvo įsipainiojusios į Moro nužudymą. Moro mirtis pašalino kliūtis planams destabilizuoti Italiją ir, kaip mes dabar žinome, suteikė galimybę įgyvendinti sąmokslininkų planus Artimųjų Rytų atžvilgiu po 14 metų. Kalba eina apie karą Persų įlankoje.
Komitetas 300 pasirinko Italiją kaip bandomąjį poligoną. Italija svarbi sąmokslininkų planams, kadangi tarp Europos šalių ji yra arčiausiai nuo Artimųjų Rytų. Ji susijusi su Artimaisiais Rytais tiek ekonomiškai, tiek politiškai. Italija – taip pats ir katalikų bažnyčios centras, o šią Veishauptas įsakė sunaikinti. Italija taip pat yra kai kurių įtakingiausių Europoje oligarchinių šeimų, priklausančių senajai „Juodąjai aristokratijai", tėvynė. Jeigu Italija buvo susilpninta Moro mirtimi, tai būtų turėję pasekmių

Artimuosiuose Rytuose, kurios susilpnintų regione JAV įtaką. Italija yra svarbi ir dėl kitos priežasties: ji yra tarsi vartai į Europą transportuojant narkotikus iš Irano ir Libano. Vėliau mes dar sugrįšime prie šios temos.

Nuo to laiko, kai 1968 metais buvo sukurtas Romos klubas, įvairios politinės grupuotės susivienijo po socializmo vėliava, siekdamos nuversti keletą italų vyriausybių. Tarp jų buvo ir Venecijos bei Genujos Juodoji aristokratija, masonų ložė P2 ir „Raudonosios brigados", ir visos šios jėgos siekė tų pačių tikslų. Policijos tyrėjai Romoje, nagrinėję Aldo Moro nužudymą, kurį įvykdė „Raudonosios brigados", aptiko pėdsakus kelių ganėtinai įtakingų italų šeimų, glaudžiai bendradarbiavusių su šia teroristine grupe. Policija taip pat gavo liudijimų, kad mažiausiai dvylikoje atvejų šios žinomos ir įtakingos šeimos leido naudotis savo namais ir kitu nekilnojamu turtu „Raudonųjų brigadų" kuopelių atramos punktams organizuoti.

Amerikos „aristokratija" irgi įnešė savo indėlį į Italijos griovimą, ypač pasistengė Ričardas Gardneris, kuris dirbo pasiuntiniu Romoje prezidentaujant Karteriui. Tuo metu Gardneris veikė tiesiogiai kontroliuojamas Betino Kraksio, svarbaus Romos klubo nario ir dar svarbesnio NATO veikėjo. Kraksis buvo pagrindinė figūra sąmokslininkų mėginimuose sugriauti Italiją. Kaip pamatysime vėliau, Kraksis beveik pasiekė savo tikslą destabilizuojant šalį ir, būdamas vienas iš pagrindinių veikiančių asmenų sąmokslininkų hierarchijoje, sugebėjo prastumti parlamente įstatymus, leidžiančius skyrybas ir abortus, kas turėjo toli siekiančių katastrofiškų socialinių ir religinių pasekmių. Tai buvo vienas galingiausių istorijoje smūgių katalikų bažnyčiai, sugriovęs jos autoritetą ir, kaip pasekmė – sužlugdęs italų tautos moralines nuostatas.

Atėjus į valdžią Reiganui 1980 gruodį Vašingtone įvyko svarbus susitikimas, globojamas Romos klubo ir Socialistų Internacionalo. Abi šios organizacijos tiesiogiai pavaldžios Komitetui 300. svarbiausias klausimas dienotvarkėje buvo – nustatyti būdus ir priemones, kurios padės suvesti iki minimumo prezidento Reigano veiklos efektyvumą. Sąmokslininkai sudarė bendrą planą, ir jeigu atsigręšime atgal, pasidarys visiškai aišku, kad šis planas buvo pakankamai sėkmingai įgyvendintas. Kad įsivaizduotume visą šio sąmokslo grandioziškumą, reikia išnagrinėti tikslus, kuriuos iškėlė Komitetas 300, siekiantis pajungti sau pasaulį ir jį kontroliuoti. Esama mažiausiai 40 žinomų Komiteto 300 filialų ir mes juos visus išvardinsime kartu su jų funkcijų aprašymais. Kai tik tai taps žinoma, pasidarys lengviau suprasti, kaip vienas vienintelis centrinis sąmokslininkų organas gali taip efektyviai veikti ir kodėl jokia valdžia planetoje negali priešintis šiam puolimui prieš pačius civilizuoto pasaulio pagrindus.

Iš Herconio duotų parodymų Italija ir Europa sužinojo, kad su Aldo Moro mirtimi susijęs Henris Kisindžeris. Ši tragiška istorija pademonstruoja Komiteto 300 sugebėjimą primesti savo valią bet kokiai vyriausybei be

išimties. Būdamas galingiausios bendrijos narys (čia aš neturiu galvoje masonų), Kisindžeris ne tik grasino Mprp, bet ir įgyvendino savo grasinimus „sunaikinti" Moro, jeigu tasai atsisakys savo Italijos ekonominio ir pramoninio vystymo planų.

1982 birželį ir liepą Aldo Moro žmona liudijo atvirame teismo posėdyje, kad jos vyras buvo nužudytas po rimtų grasinimų jo gyvybei, o grasino, kaip ji išsireiškė, „aukštas pareigas užimanti figūra iš JAV". Ponia Eleonora Moro pakartojo tikslią frazę, kurią ištarė Kisindžeris, ir kurią minėjo Herconis: „Arba jūs liausitės vykdyti savo politiką, arba brangiai už tai sumokėsite". Teisėjas pakartotinai iškvietė Herconį ir paklausė, ar gali jis įvardinti asmenį, apie kurį kalbėjo ponia Moro. Herconis atsakė, kad tai iš tiesų buvo Henris Kisindžeris, apie ką jis jau kalbėjo anksčiau.

Toliau jis papasakojo teismui, kad Kisindžeris grasino Moro jo viešbučio numeryje per oficialų italų lyderių vizitą į Ameriką. Moro, būdamas Italijos premjeras ir užsienio reikalų ministras, buvo aukšto rango asmuo, tokiems žmonėms niekad nedaromas spaudimas ir negrasinama mafijos stiliumi. Kaip ir tuomet, taip ir dabar Kisindžeris yra svarbus Karališkojo užsienio reikalų instituto agentas, Romos klubo ir Tarptautinių santykių tarybos narys.

Kisindžerio vaidmuo destabilizuojant JAV įtraukus šalį į tris karus – Artimuosiuose Rytuose, Korėjoje ir Vietname – gerai žinomas, kaip ir jo vaidmuo kare Persijos įlankoje, kurio metu JAV armija veikė kaip samdyta Komiteto 300 kariuomenė, turinti tikslą sugrąžinti Kuveitą Komiteto žinion. Irakas tapo parodomuoju pavyzdžiu, kad kitos nedidelės šalys net nemėgintų pačios spręsti savo likimą.
Kisindžeris taip pat grasino velioniui Ali Bhutui, nepriklausomo Pakistano prezidentui. Bhuto „nusikalto" tuo, kad dalyvavo kuriant savo šaliai atominį ginklą. Musulmoniškas Pakistanas nuolat jautė Izraelio agresijos Artimuosiuose Rytuose grėsmę. Bhutą šaltakraujiškai nužudė 1978 metais generolas Zija ul Hakas – Tarptautinių santykių tarybos (TST) atstovas Pakistane.

Kai paėmė, kaip ir buvo planuota, valdžią, ul Hakas paskatino apkvaitusią minią padegti JAV ambasadą Islamabade, akivaizdžiai mėgindamas parodyti TST, kad laiko save nepriklausomu lyderiu ir norėdamas pritraukti daugiau pagalbos iš užsienio, o taip pat, kaip vėliau paaiškėjo, siekdamas nužudyti Ričardą Helmsą. Po kelių metų jis užmokėjo savo gyvybe už kišimąsi į karą Afganistane. Jo „Herkulesas C 130" buvo atakuotas žemo dažnio elektriniu impulsu netrukus po pakilimo, dėl ko padarė kilpą ir nukrito ant žemės.

Romos klubas, veikdamas pagal komiteto 300 nurodymą pašalinti generolą ul Haką, be sąžinės graužimo paaukojo visą eilę JAV kariškių, kurie tuo metu buvo lėktuve, įskaitant „Gynybinės žvalgybos agentūros" (US Defense Intelligence Agency) grupę, kuriai vadovavo brigados generolas Herbertas

Vasomas. Generolą ul Haką įspėjo turkų slaptoji tarnyba, kad neskraidytų lėktuvais, nes buvo žinoma, kad planuojama susprogdinti lėktuvą ore. Turėdamas tai galvoje, generolas pasiėmė su savimi JAV kariškių grupę kaip „draudimo polisą", kaip jis aiškino siauram artimųjų patarėjų ratui.

Savo 1989 metų darbe „Teorras danguje" aš šitaip aprašiau įvykius:

Prieš ul Hako C 130 pakylant iš pakistaniečių karinės bazės, šalia angaro, kuriame stovėjo lėktuvas, buvo pastebėtas įtartinas sunkvežimis. Dispečerių bokštas įspėjo saugos tarnybą, tačiau kol buvo imtasi kokių nors priemonių, lėktuvas jau pakilo, o sunkvežimis nuvažiavo. Po kelių minučių lėktuvas netikėtai padarė mirties kilpą ir trenkėsi į žemę. Paaiškinti tokį C 130 elgesį buvo neįmanoma, lėktuvo saugumo reputacija buvo puiki, o bendra amerikiečių ir pakistaniečių komisija katastrofai tirti nerado piloto klaidų ar kokių nors mechaninių bei struktūrinių gedimų. Netikėta mirties kilpa – tai tarsi savotiškas lėktuvo, atakuoto žemo dažnio elektriniu impulsu „prekybinis ženklas".

Apie tai, kad Sovietai turėjo galimybę gaminti prietaisus, generuojančius aukštos amplitudės radijo dažnius, Vakarai sužinojo iš sovietinių mokslininkų tyrimų. Mokslininkai darbavosi Kurčiatovo atominės energijos institute, tarp jų buvo J. Vinogradovas ir A. Ruchadzė. Abu jie dirbo Lebedevo fizikos institute, kuris specializavosi elektroninių ir rentgeno lazerių srityje.

Gavęs šią informaciją,, pradėjau ieškoti patvirtinimo iš kitų šaltinių ir atradau, kad Anglijoje „Tarptautinis elektronikos žurnalas" paskelbė šiek tiek medžiagos, kuri, iš visko sprendžiant, patvirtina informaciją apie metodą, kuris buvo pasirinktas numušti ul Hako lėktuvui. Be to, ši informacija buvo patvirtinta dviejų žvalgybos šaltinių. Šiokią tokią naudingą informaciją gavau iš sovietų mokslo laikraščio, leidžiamo Anglijoje – „Soviet Radio Electronics and Communications Systems". Aš neabejojau, kad ul Hakas buvo nužudytas. Sunkvežimyje, kurį matė šalia angaro, neabejotinai buvo mobilus žemo dažnio impulso įrenginys, kurių, kaip žinia, turi Sovietų armija.

Pasak raštiškus Bhuto parodymus, slapta išvežtus iš šalies, kai jis kalėjo, Kisindžeris jam rimtai grasino: „Aš duosiu jums ir visiems kitiems siaubingą pamoką, jei tęsite savo šalies stiprinimo politiką". Bhutas priešinosi Kisindžeriui ir Romos klubui, ragindamas įgyvendinti branduolinės energetikos programą, norėdamas paversti pakistaną šiuolaikine pramonine šalimi, kas Komitetui 300 atrodė kaip tiesioginis nepaklusimas jo įsakymams, kuriuos Kisindžeris perdavė Pakistano vyriausybei. Kisindžerio grasinimai generolui nebuvo JAV užsienio politikos dalis, tai buvo šiuolaikinių „iliuminatų" politika.

Reikia aiškiai suprasti, kodėl branduolinės energetikos taip neapkenčia visame pasaulyje ir kodėl kovai su branduoline energetika naudojami fiktyvūs „gamtosauginiai" judėjimai, kuriuos sukūrė ir finansuoja Romos klubas. Turėdamos branduolinę energetiką, kuri leidžia sukurti milžiniškus kiekius pigios elektros energijos, trečiojo pasaulio šalys palaipsniui taptų nepriklausomos nuo JAV finansinės paramos ir pradėtų įtvirtinti savo suverinitetą. Atominė elektra – tai raktas, leidžiantis atsilikusioms šalims iškopti iš atsilikimo, kurį Komitetas 300 įsakė palaikyti ir ateityje.

Užsienio pagalbos sumažėjimas reikštų TVF kontrolės besivystančiose šalyse mažėjimą. Būtent tikrojo besivystančių šalių apsisprendimo idėja buvo pasmerkta tiek Romos klube, tiek už jo nugaros stovinčiame Komitete 300. mes matėme, kaip judėjimas prieš branduolinę energetiką Amerikoje buvo sėkmingai panaudotas, kad būtų galima sustabdyti šalies pramoninį augimą. Tai atitinka Klubo planus, siekiančius „nulinio postindustrinio augimo".

Priklausomybė nuo JAV finansinės paramos faktiškai laiko užsienio šalis Tarptautinių santykių tarybos (TST) vergovėje. Remiamų šalių gyventojams tenka tik apgailėtini trupiniai, o didžioji paramos dalis nusėda valstybių lyderių, leidžiančių TVF grobuoniškai išsiurbti šalies gamtos resursus, kišenėse. Zimbabvės lyderis Mugabė – ryškus pavyzdys, kaip užsienis kontroliuoja šalies žaliavų resursus, šiuo atveju – aukštos kokybės chromo rūdą. Dabar visus Zimbabvės žaliavos resursus visiškai kontroliuoja kompanija Lonrho, gigantiškas konglomeratas, kurį savo pusseserės karalienės Elžbietos II vardu valdo svarbus Komiteto 300 narys Angus Ogilvi. Šalies gyventojai tuo tarpu vis labiau klimpsta į skurdą, nežiūrint į JAV išskirtą 300 mln$ paramą.

Lonrho turi monopoliją Zimbabvės chromui ir gali nustatyti jam bet kokią kainą, kokią tik panorės, tačiau viešpataujant Smito režimui, tai nebuvo leidžiama. Protingos kainos buvo palaikomos 20 metų, iki pat ateinant į valdžią Mugabei. Nors ir per 14 metų trukmės Jano Smito valdymą šalyje būta problemų, tačiau po jo nuvertimo nedarbas padidėjo 4 kartus ir dabar Zimbabvė panirusi į chaosą ir faktiškai bankrutavo. Mugabė gavo pakankamai užsienio pagalbos, kas leido jam pasistatyti tris viešbučius Prancūzijoje, Kap Ferate ir Monte Karle, kai tuo tarpu jo tauta kenčia nuo ligų, nedarbo ir neprivalgymo, nekalbant jau apie žiaurią diktatūrą, slopinančią bet kokius protestus. Palyginkite tai su Smito režimu, kuries niekas neprašė ir nėra gavęs nė cento iš JAV. Visiškai aišku, kad užsienio pagalba – tai galinga priemonė, leidžianti kontroliuoti Zimbabvę ir kitas Afrikos šalis.

Be to, pagalba užsieniui daro JAV piliečius priklausomais ir dėl to jie visiškai nesugeba sukurti rimtą opoziciją vyriausybei. Deividas Rokfeleris žinojo, ką daro, kai jo įstatymo projektas dėl pagalbos užsieniui tapo įstatymu 1946 metais. Nuo to laiko šis įstatymas tapo vienas iš labiausiai neapkenčiamų,

ypač po to, kai buvo viešai demaskuotas valstybinis reketas, už kurį tenka mokėti paprastiems žmonėms.

Kaipgi pavyksta sąmokslininkams laikyti už gerklės visą pasaulį ir ypač JAV bei Angliją? Dažniausiai užduodamas toks klausimas: „Kaip viena atskira organizacija gali įvesti visuotinę kontrolę?" Šioje knygoje mes pamėginsime atsakyti į šį ir kitus klausimus. Vienintelis būdas realiai priešintis sąmokslininkams – tai atvirai kalbėti ir pradėti diskusiją apie slaptas draugijas ir organizacijas, už kurių slepiasi tos draugijos, vyriausybines agentūras, bankus, draudimo kompanijas, transnacionalines korporacijas, naftos pramonę, apie šimtus tūkstančių kitų fondų, besislepiančių po įvairiomis iškabomis, tačiau priklausančių Komitetui 300 – Aukščiausiam kontroliuojančiam organui, kuris kontroliuoja pasaulį jau ne mažiau kaip 100 metų.

Kadangi apie Tarptautinių santykių tarybą ir Trišalę komisiją parašyta dešimtys knygų, pereikime tiesiai prie Romos klubo ir Vokiečių Maršalo fondo. Iki to laiko, kai paskelbiau informaciją apie šias organizacijas Amerikoje, apie jas buvo girdėję labai nedaug žmonių. Pano pirmasis darbas „Romos klubas", paskelbtas 1983 metais, beveik nepatraukė dėmesio. Dauguma nesusigaudančių žmonių galvojo, kad Romos klubas – tai kažkas, susijęs su Katalikų bažnyčia, o Vokiškas Maršalo fondas susijęs su Maršalo planu.

Komitetas dėl to ir parenka tokius pavadinimus, kad supainiotų situaciją ir atitrauktų dėmesį nuo realių įvykių. JAV vyriausybė negali to nežinoti, tačiau kadangi ji yra sąmokslo sudėtinė dalis, tai visokeriopai padės slėpti informaciją, neleis tiesai būti paviešintai. Po kelių metų nuo mano darbo paskelbimo atsirado rašytojų, kurie staiga įžvelgė jame šviežios unikalios informacijos šaltinį ir puolė rašyti ir kalbėti šia tema, tarytum jie jau seniai ir giliai būtų ją ištyrę.

Jiems buvo naujiena, kad Romos klubas ir jo finansininkai, pasivadinę Vokišku maršalo fondu – tai puikiai organizuoti sąmokslininkų filialai, veikiantys po NATO priedanga, ir kad dauguma Romos klubo funkcionierių atėjo į jį iš NATO. Visas svarbiausias NATO nuostatas suformulavo Romos klubas, kuris, dėka Komiteto 300 nario lordo Karingtono veiklos, sugebėjo suskaldyti NATIO į dvi frakcijas: politinę valdžios grupę (kairieji) ir pačią karinę struktūrą.

Romos klubas ir toliau išlieka vienu svarbiausių Komiteto 300 užsienio politikos padalinių. Kitas toks padalinys – tai Bilderbergo klubas, sukurtas po to, kai Aurelijus Pečejis asmeniškai susisiekė telefonu su tais, kurie iš pradžių sudarė „Morgentau grupės" branduolį ir paragino juos vėl susivienyti, kad būtų duotas naujas impulsas ir pagreitėtų planų sukurti Vieningą Pasaulinę Vyriausybę, dabar vadinama Naująja Pasaulio Tvarka, įgyvendinimas. Man labiau patinka pirmasis pavadinimo variantas, jis

geriau atitinka šio fenomeno esmę. Naujoji Pasaulio Tvarka supainioja situaciją, kadangi istorijoje jau būta kelių „naujųjų pasaulio tvarkų", tačiau Vieningos Pasaulinės Vyriausybės dar nebuvo.

Į Pečejo raginimą atsiliepė odioziškiausi „ateities architektai" iš Amerikos, Prancūzijos, Švedijos, Anglijos, Šveicarijos ir Japonijos. Per laikotarpį nuo 1968 iki 1972 metų Romos klubas pavirto organizacija, vienijančia „naujojo mokslo" mokslininkus, globalistus, futurologus ir įvairaus rango internacionalistus. Kaip išsireiškė vienas iš jo narių: „Mes pasidarėme panašūs į įvairiaspalvį Juozapo apdarą". Doktrinos, kurią priėmė politinis NATO sparnas pagrindą sudaro Pečejo knyga „Žmogiškosios savybės".

Štai ištrauka iš jos:

„Pirmą kartą nuo to laiko, kai krikščioniškas pasaulis pasiekė pirmojo tūkstantmečio slenkstį, didžiulės žmonių masės neramiai laukia, kad neišvengiamai atsitiks kažkas nežinomo, kas pakeis jų bendrą likimą... Žmogus nežino, ką reiškia būti tikru šiuolaikiniu žmogumi... Žmogus sugalvojo pasaką apie piktą Šėtoną, bet jei ir egzistavo kada nors piktas šėtonas, tai buvo – PATS ŽMOGUS... Mes susiduriame čionai su žmogišku paradoksu: žmogus pakliuvo į savo ypatingų sugebėjimų ir pasiekimų spąstus. Kuo daugiau jis deda pastangų, tuo daugiau jų reikia dėti". „Mes turime nenuilstamai kartoti, kaip kvaila paaiškinti mūsų dabartinę giliai liguistą ir patologinę žmonijos būseną kokiomis nors ciklišKomis krizėmis ar atsitiktiniais aplinkybių sutapimais. Nuo to laiko, kai žmonija atvėrė „Pandoros skrynią" su naujomis technologijomis, ji kenčia nuo nekontroliuojamo gyventojų prieaugio, augimo manijos, energetinių krizių, faktinio ar potencialaus resursų trūkumo, aplinkos užterštumo, branduolinės beprotybės ir daugelio kitų panašių nelaimių".

Tai visiškai sutampa su „žaliųjų" judėjimo programa, judėjimo, kuris atsirado gerokai vėliau, remiant Romos klubui, kad būtų pristabdytas ir pasuktas atgalios pramoninis augimas.

Plačiąja prasme Romos klubo siūloma programa apjungia „postindustrinių idėjų" kūrimą ir platinimą Amerikoje, kartu su kontrkultūrinių judėjimų ir įpročių platinimu. Pastariesiems priklauso narkotikai, rokas, seksas, hedonizmas, satanizmas ir „žaliųjų judėjimas". Tavistoko institutas, Stenfordo tyrimų institutas, Socialinių santykių institutas, taip pat plačiausias kitų tyrimo organizacijų spektras, užsiimantis taikomąja socialine psichiatrija arba turėjo savo atstovus Romos klube, arba veikė kaip patarėjai ir vaidino lemiamą vaidmenį NATO mėginimuose priimti kaip pagrindinę ideologiją „Vandenio eros sąmokslą".

Laikoma, kad pavadinimas „Naujoji Pasaulio Tvarka" atsirado po Persų įlankos karo 1991 metais, tuo tarpu Vieninga Pasaulinė Vyriausybė egzistuoja jau šimtus metų. NPT nėra nauja, ji egzistavo ir vystėsi vienu ar kitu pavidalu

jau seniai, tačiau dabar ji laikoma ATEITIES programa, kas neatitinka realybės. NPT – tai PRAEITIS IR DABARTIS. Štai kodėl prieš tai aš rašiau, kad teisingiau būtų vartoti Vieningosios Pasaulio Vyriausybės terminą. Aurelijus Pečejis kažkaip prisipažino savo artimam draugui Aleksandrui Heigui, kad jaučiasi kaip „reinkarnuotas Adamas Veishauptas". Pečejis geriausiai įvaldė nuostabų Veishaupto sugebėjimą organizuoti ir valdyti šiuolaikinius iliuminatus, ir tai pasireiškė, kai Pečejis vadovavo NATO ir formavo bloko politiką globaliu mastu.

Tris dešimtmačius Pečejis vadovavo „Atlanto instituto ekonomikos tarybai", tuo pat metu būdamas Fiat Motor Company vykdomuoju direktoriumi. Kompanija priklausė Džiovaniui Agneliui (Giovanni Agnelli), priklausančiam „juodąjai aristokratijai" (bažnytinei) ir vienam svarbiausių Komiteto 300 narių. Jis vaidino lemiamą vaidmenį kuriant projektus Sovietų Sąjungoje. Romos klubas – tai oficiali priedanga sąmokslininkų organizacijai, kurią sudaro anglosaksų finansininkų ir senųjų Europos „juodosios aristokratijos" šeimų sąjungą. Kalba daugiausiai eina apie taip vadinamus „aristokratus" iš Londono, Venecijos ir Genujos. Jų sėkmę valdant pasaulį užtikrina tai, kad šios šeimos sugeba kurti valdomus ekonominius nuosmukius ir depresijas. Komitetas 300 laiko globalinius socialinius kataklizmus ir ekonomines krizes paruošiamosiomis priemonėmis prieš artėjančius gerokai rimtesnius įvykius, o taip pat jiems tai yra metodas, leidžiantis suformuoti visame pasaulyje žmonių mases, kurios ateityje taps paklusniais Komiteto „bedarbio pašalpų" gavėjais.

Matomai, dauguma svarbių Komiteto sprendimų, susijusių su žmonija, buvo kuriami, pasitelkus **lenkų aristokrato Felikso Dzeržinskio filosofiją, pagal kurią žmonės savo išsivystymu stovi tik truputį aukščiau už gyvulius**. Būdamas artimas draugas britų žvalgybininkui Sidnėjui Reiliui (faktiškai Reilis kontroliavo Dzeržinskį bolševikų revoliucijos pradiniame etape), jis dažnai atviraudavo anglui ilgalaikių užgėrimų metu. Dzeržinskis – tai tas pats išgama, kuris vadovavo raudonojo teroro aparatui. Kartą, eilinių išgertuvių metu, jis pasakė Reiliui: „Žmogus neturi jokios reikšmės. Pažiūrėkit, kas vyksta, kai marinate juos badu. Jis pradeda ėsti savo mirusius gentainius, kad išgyventų. Žmogus suinteresuotas tik savo paties išgyvenimu. Tik tai yra realu. Visa spinoziška filosofija – tai tik šlamšto krūva".
Romos klubas turi savo privačias žvalgybos agentūras, be to, „skolinasi" informaciją iš Interpolo, kurį kontroliuoja Deividas Rokfeleris. Su juo labai glaudžiai bendradarbiauja visos žvalgybos tarnybos Amerikoje, taip pat KGB ir Mosadas. Vienintelė spectarnyba, nepatekusi jo įtakon, buvo Rytų Vokietijos Štazi. Romos klubas taip pat turėjo savo gerai organizuotas politines ir ekonomines agentūras. Būtent jos paliepė prezidentui Reiganui palikti savo poste Polą Volkerį, dar vieną svarbų Komiteto narį. Volkeris liko FRS pirmininku, nežiūrint į Reigano pareiškimą, kad pašalins jį, kai tik jis, Reiganas, bus išrinktas prezidentu.

Suvaidinęs lemiamą vaidmenį Karibų krizėje, Romos klubas pabandė įpiršti Kenedžiui savo „krizių valdymo" sistemą (FEMA pirmtakę). Keli Tavistoko mokslininkai aplankė prezidentą, kad paaiškintų jam programos esmę, tačiau Kenedis atmetė jų patarimus. Tais pačiais metais, kai Kenedis buvo nužudytas, Tavistoko atstovai vėl pradėjo Vašingtone derybas su NASA. Šį kartą derybos buvo sėkmingos. NASA sudarė su Tavistoku kontraktą dėl savo būsimosios kosminės programos įtakos amerikiečių visuomeninei nuomonei vertinimo.

Kontrakto vykdymas buvo pavestas "Stenfordo tyrimų institutui" ir "Rend korporacijai" (Rand Corporation). Didžioji šio projekto medžiagos, parengtos Tavistoke, Stenforde ir Rend taip ir neišvydo dienos šviesos ir liko nepaviešintos iki šių dienų. Keli senato priežiūros komitetai ir pakomitečiai, į kuriuos aš kreipiausi informacijos, pranešė man, kad „jie niekad apie tai nieko negirdėjo" ir neturi jokio supratimo, kur galėčiau rasti ieškomą informaciją. Tokia yra Komiteto 300 valdžia ir toks jo prestižas.

1966 metais kolegos žvalgybininkai patarė man kreiptis į daktarą Anatolį Rapoportą (Anatol Rappaport), kuris parašė knygą, kuria, kaip buvo kalbama, buvo suinteresuota valdžia. Dokumento tikslas buvo padaryti galą kosminei NASA programai, kuri, kaip tvirtino Rapoportas, jau seniai tapo beverte. Rapoportas su malonumu pateikė man savo darbo kopiją, darbo esmė, jei nesileisime į smulkmenas, buvo ta, kad visa NASA kosminė programa turi būti išmesta į šiukšlyną. Agentūroje susitelkė pernelyg daug mokslininkų, kurie daro blogą įtaką Amerikai, nes skaito lekcijas mokyklose ir universitetuose apie tai, kaip veikia raketos, pradedant jų judėjimo principais, baigiant konstrukcijos detalėmis. Rapoportas tvirtino, kad dėl to ateityje atsiras ištisa karta suaugusių žmonių, nusprendusių tapti kosmoso tyrimų specialistais, kurie tam tikru momentu taps nebereikalingais, kadangi iki 2000 metų jų žinių niekam nebereikės.

Kai tik Romos klubas pristatė NATO šią trumpą Rapoporto ataskaitą, Komitetas 300 pareikalavo pradėti veikti. Tarp NATO funkcionierių Romos klubo narių, kuriems buvo pavesta pravesti kampaniją prieš NASA, buvo Harlandas Klivlendas, Džozefas Sleiteris, Kleibornas K. Pelas, Volteris Dž. Levis, Džordžas MakDži, Viljamas Votsas, Robertas Štrausas Hupė (JAV pasiuntinys NATO) ir Donaldas Lešas. 1967 gegužės mėnesį „Šiaurės Atlanto Asamblėjos mokslinis techninis komitetas" ir „Užsienio politikos tyrimų institutas" organizavo susitikimą, pavadintą „Konferencija dėl transatlantinio disbalanso ir bendradarbiavimo", kuri įvyko rūmuose, priklausančiuose karalienei Elžbietai Devilyje, Prancūzijoje.

Svarbiausias Devilio konferencijos tikslas buvo padaryti galą technologinei ir pramoninei pažangai Amerikoje. Konferencijos medžiaga tapo pagrindu dviem knygoms, viena iš kurių, Bzežinskio „Technotroninė era" čia jau buvo minėta. Kitą parašė konferencijos pirmininkas Aurelijus Pečejis ir vadinasi

„Prie bedugnės” (The Chasm Ahead). Pečejis iš esmės sutinka su Bžezinskiu, tačiau priduria, kad ateityje pasaulis panirs į chaosą, JEI JO NEVALDYS VIENINGA PASAULINĖ VYRIAUSYBĖ. Šia prasme Pečejis tvirtino, kad Sovietų Sąjungai reikia tęsti konvergenciją (susiliejimą) su NATO ir kad ši konvergencija baigsis lygiateisiška partneryste su JAV ir NPT. Abi nacijos turės ateityje būti atsakingos už būsimą „krizių valdymą ir globalinį planavimą”. Romos klubas pavedė pirmą kontraktą „globaliniam planavimui” Masačiusetso technologijos universitetui (Massachusetts Institute of Technology (MIT), vienam svarbiausių Komiteto 300 tyrimų institutų. Projektui vadovauti buvo paskirti Džėjus Forestoras ir Denis Midouzas.

Kokia gi jų ataskaitos esmė? Vėl buvo iškeltas senas klausimas apie tai, kad gamtinių resursų visiems neužteks. Forestoro-Midouzo ataskaita buvo atvira apgavystė. Joje, pavyzdžiui, nutylima apie tai, kad įrodęs savo galią žmogiškasis genijus bet kokiu atveju gali rasti sprendimą resursų trūkumo problemai. KURTI gamtiniams resursams galima naudoti šaltosios termobranduolinės sintezės energija – didžiausias Komiteto 300 priešas. Pavyzdžiui, su šaltosios termobranduolinės sintezės pagalba galima iš kvadratinio kilometro dirvožemio gauti tiek aliuminio, kad jo pakaks patenkinti mūsų poreikius 4 metus.

Pečejis niekad nesiliovė kovojęs prieš nacionalines valstybes. Jis nuolat kartojo, kad jos yra žmonijos pažangos stabdis ir ragino imtis „kolektyvinės atsakomybės”. Nacionalizmas kaip vėžio auglys žmogaus kūne – štai kelių svarbių kalbų, kurias pasakė Pečejis, prasmė. Jo artimas draugas Ervinas Laslas 1977 metais parašė ataskaitą panašia tema, pavadintą „Žmonijos tikslai”. Šis darbas tapo svarbiu etapu Romos klubo vykdomuose tyrimuose. Visa ataskaita, kuri iš esmės yra programinis dokumentas, sudaryta iš aršių išpuolių prieš pramoninį augimą ir urbanizaciją. Visus tuos metus Kisindžeris, kaip Karališkojo tarptautinių santykių instituto įgaliotinis, palaikė glaudžius ryšius su Maskva. Kisindžerio draugai Kremliuje reguliariai gaudavo ataskaitas apie „globalinį modeliavimą”.

Dėl trečiojo pasaulio šalių, Romos klubo narys Harlandas Klivlendas parengė pranešimą, kurį galima laikyti cinizmo viršūne. Tuo metu Klivlendas dirbo JAV pasiuntiniu NATO. Iš esmės pranešime kalbama apie tai, kad trečiojo pasaulio šalys turi pačios tarp savęs nuspręsti, kurios iš jų sunaikins savo gyventojus. Vėliau Pečejis rašė (remdamasis Klivlendo pranešimu): „Trijų stambiausių šalių ir pasaulinių blokų priešpriešos metu pažeistas egzistavusi tarptautinė ekonomikos tvarka tiesiog mūsų akyse byra į gabalus... Būtinybė atrinkti tuos, kurie turi būti išgelbėti – tai pakankamai niūri perspektyva. Bet jeigu, deja, įvykiai plėtosis būtent šia linkme, teisė priimti tokius sprendimus neturėtų būti suteikta vos kelioms šalims, kadangi tai suteiks joms grėsmingą galią viso pasaulio badaujančių atžvilgiu”.

Tuo remiasi Komiteto politika, tikslingai siekianti sunaikinti Afrikos tautas badu, ką regime, stebėdami šalis, esančius piečiau Sacharos. Tai buvo atstumiantis cinizmas, kadangi komitetas 300 pasisavino teisę vienašališkai spręsti gyvybės ir mirties klausimus, o Pečejis žinojo apie tai. Anksčiau jis kalbėjo apie tai knygoje „Augimo ribos". Pečejis visiškai neigė pramoninę ir žemės ūkio pažangą ir vietoje to reikalavo, kad visas pasaulis paklustų vieningai koordinacinei tarybai, turėdamas galvoje, žinoma, Romos klubą ir NATO įstaigas, sudarančias Pasaulio Vyriausybę.

Gamtinių resursų paskirstymas turi priklausyti globaliniams planuotojams. Nacionalinės valstybės arba turi pripažinti Romos klubo viršenybę, arba gyventi pagal džiunglių įstatymus ir kovoti už savo išlikimą. Pirmu „bandomuoju atveju" Midouzas ir Forestoras planavo, kad arabų-žydų karas 1973 metais nedviprasmiškai parodytų pasauliui, kad gamtiniai resursai, tokie kaip nafta, turi ateityje pereiti globalinių planuotojų kontrolėn, turėdami galvoje, žinoma, Komitetą 300.

Tavistoko institutas paragino konsultuotis su Pečeju, ką jau darė MakDžordžas Bandis (McGeorge Bundy), Houmeris Perlmuteris (Homer Perlmutter) ir daktaras Aleksandras Kingas (Dr. Alexander King). Iš Londono Pečejis nuvažiavo į Baltuosius rūmus, kur susitiko su prezidentu ir jo komanda. Paskui sekė vizitas į valstybės departamentą, kur jis tarėsi su valstybės sekretoriumi, Valstybės departamento žvalgybos bei Valstybinės politinio planavimo tarybos vadovais. Tokiu būdu JAV vyriausybė nuo pat pradžių buvo visiškai informuota apie Komiteto 300 planus šios šalies atžvilgiu. Štai ir atsakymas į dažnai užduodamą klausimą: „Kodėl mūsų vyriausybė leidžia Romos klubui vykdyti ardomąją veiklą Amerikoje?"

Ekonominė ir monetarinė Volkerio politika buvo sero Džefrio Hou, britų finansų ministro, Komiteto 300 nario politikos atspindys. Tai puikus pavyzdys, kaip britai valdė Ameriką nuo 1812 metų karo laikų ir tebekontroliuoja šią šalį per Komiteto 300 politiką.

Kokių gi tikslų siekia ši slapta elitinė grupė, iliuminatų ("Pavergiantis Moria vėjas" – Moriah Conquering Wind), Dionizo ir Izidės kultų ir katarų įpėdiniai? Šios elitinės grupės nariai, kurie save taipogi dar vadina OLIMPIEČIAIS (jie iš tiesų tiki, savo užimama padėtimi ir galia yra lygūs legendiniams Olimpo dievams ir jie iškėlė save, kaip ir jų dievas liuciferis, aukščiau tikrojo Dievo), tvirtai įsitikinę, kad turi dievo duotą teisę įgyvendinti šiuos tikslus:

1. Įvesti Naująją Pasaulio Tvarką su vieninga bažnyčia ir pinigų sistema, kuris jie kontroliuos. Nedaugelis žmonių žino, kad pasaulio Vyriausybė pradėjo kurti savo „bažnyčią" 3-4 dešimtmečiais, nes suvokia būtinybę suteikti atgaivą natūraliam žmonijos poreikiui tikėti jausmui ir dėl to buvo įsteigta

„bažnytinė" organizacija, kad nukreiptų šį tikėjimo poreikį sau reikalinga linkme.
2. Visiškai sunaikinti nacionalinę savimonę ir tautinį pasididžiavimą.
3. Sunaikinti religijas, ypač krikščionybę, su vienintele išimtimi – aukščiau minėta nuosava religija.
4. Kontroliuoti kiekvieną žmogų be išimties, naudojantis sąmonės kontrolės priemones, taip pasitelkus tai, ką Bežinskis pavadino „technotronika", leidžiančia sukurti į žmones panašius robotus ir tokia teroro sistemą, palyginus su kuria Dzeržinskio raudonasis teroras atrodys kaip vaikiškas žaidimas.
5. Visiškai sustabdyti bet kokį pramonės augimą, sunaikinti atominę energetiką taip vadinamoje „postindustrinėje nulinio augimo visuomenėje. Išimtis – kompiuterinė pramonė ir paslaugų industrija. Išlikusi JAV pramonė bus perkelta į tokias šalis kaip Meksika, kur esama daugybė vergiškų darbo rankų. Bedarbiai, kurių atsiras sugriovus pramonę, taps tiesiog skaičiais naikinimo proceso statistikoje. Tasai naikinimo procesas šiandien žinomas kaip „Global 2000".
6. Pornografijos ir narkotikų legalizavimas.
7. Gyventojų skaičiaus mažinimas dideliuose miestuose pagal scenarijų, kurį įgyvendino Pol Poto režimas Kambodžoje. Įdomu pažymėti, kad Pol Poto genocido planai buvo sukurti čionai, Amerikoje, viename iš Romos klubo tyrimų institutų. Taip pat įdomu, kad Komitetas 300 šiuo metu siekia vėl atvesti į valdžią Kambodžoje polpotistus žudikus.
8. Visų mokslo tiriamųjų darbų sustabdymas, išskyrus tuos, kuriuos Komitetas laiko naudingais. Pagrindinės pastangos turi būti nukreiptos prieš atominės energijos naudojimą taikiems tikslams. Ypatingą neapykantą kelia eksperimentai su šaltąja termobranduoline sinteze, kuri šiuo metu visais būdais išjuokiama ir diskredituojama. Sukūrus šiuo principu veikiančius reaktorius, iš Komiteto koncepcijos apie „ribotus gamtinius išteklius" neliktų akmens ant akmens. Tokių energetinių sistemų pagalba, teisingai jomis naudojantis, galima kurti bet kokias medžiagas iš pačių paprasčiausių žaliavų. Tokių reaktorių panaudojimo galimybės išties neribotos ir jie gali atnešti žmonijai tokią gerovę, kokią sunku net įsivaizduoti.
9. Ribotais karais išsivysčiusiose šalyse, o trečiąjame pasaulyje – pasitelkus badą ir ligas, siekiama sunaikinti iki 3 mlrd žmonių, tų, kurie vadinami „naudos nenešančiais valgytojais". Šiuo klausimu Komitetas 300 pavedė Sairusui Vensui parašyti ataskaitą, kaip geriau būtų įgyvendinti šį genocidą. Darbas buvo pavadintas „Ataskaita Global 2000" (Global 2000 Report). Jį patvirtino ir pradėjo naudoti kaip veiklos programą JAV vyriausybė prezidento karterio asmenyje, o taip pat JAV Valstybės departamentas tuometinio valstybės sekretoriaus Edvino Maskio asmenyje. Pagal „Global 2000" programą JAV gyventojų skaičius XXI amžiaus pirmaisiais dešimtmečiais turi būti sumažintas iki 100 mln žmonių.

10. Pakirsti tautų moralinę dvasią ir demoralizuoti dirbančiuosius, sukuriant masinę bedarbystę. Mažėjant darbo vietų dėl nulinio pramonės augimo politikos, kurią vykdo Romos klubas, demoralizuoti ir nusivylę dirbantieji smuks į alkoholizmą ir narkomaniją. Jaunimas per muziką ir narkotikus bus skatinamas maištauti prieš esamą tvarką, dėl ko bus pažeistos, o vėliau ir sunaikintos šeimos. Komitetas 300 pavedė Tavistoko institutui parengti planą, kaip pasiekti šiuos tikslus. Tavistokas savo ruožtu pavedė šį darbą Stenfordo universitetui, kur vadovaujant profesoriui Vilisui Harmonui ir buvo parengtas šio plano projektas, vėliau pavadintas „Vandenio eros sąmokslu".
11. Neleisti, kad tautos pačios spręstų savo likimą, dirbtinai kuriant šiuo tikslu įvairias krizines situacijas, kad vėliau galima būtų tas „krizes" valdyti. Tai susilpnins ir demoralizuos gyventojus iki tokio laipsnio, kad esant pernelyg plačioms pasirinkimo galimybėms, plačiosios žmonių masės paprasčiausiai p[asiners į apatiją. Amerikoje jau sukurta speciali agentūra krizėms valdyti. Ji vadinasi „Federaline krizių valdymo agentūra" – FEMA. Apie ją pirmą kartą viešai pranešiau 1980 metais. Vėliau šioje knygje FEMA bus aptarta detaliau.
12. Siekiama kurti naujus kultus ir palaikyti anksčiau sukurtus, kuriems priklauso tokie muzikiniai gangsteriai kaip purvino degenerato Miko Džagerio „Rolling Stones" (šią grupę itin garbina Europos „juodoji aristokratija), o taip pat visos kitos Tavistoko sukurtos grupės, pradedant „Bitlais". Toliau palaikomas krikščioniško fundamentalizmo kultas, kurį įkūrė Darbis, „Britų Ost Indijos kompanijos" darbuotojas. Realybėje šis kultas bus nukreiptas stiprinti sionistinio Izraelio valstybę, pasitelkus kulto pasekėjų susitapatinimą su žydais per mitą apie „Dievo išrinktą tautą", o taip pat surenkant dideles sumas aukų tam, ką šio kulto apsekėjai klaidingai laiko religine labdara, padedančia tvirtinti krikščionybę.
13. Remiamas plitimas tokių religinių kultų, kaip „Broliai musulmonai", įvairiausi islamo fundamentalistai, sikhizmas, taip pat remiami eksperimentai su žudynėmis pagal Džimo Džonso įkurto „Semo sūnų" judėjimo pavyzdį. Reikia pažymėti, kad velionis ajatola Chomeinis buvo šeštojo britų karinės žvalgybos , vadinamos MI6, skyriaus kreatūra, apie ką rašiau 1985 metais darbe „Kas iš tikrųjų įvyko Irane".
14. „Išsivadavimo nuo religinių prietarų" idėjų platinimas visame pasaulyje, turint tikslą sunaikinti egzistuojančias religijas, visų pirma – krikščionybę. Tai prasidėjo nuo „jėzuitinės išsivadavimo teologijos", kuri nuvertė Samosos režimą Nikaragvoje, o šiandien panašiai griaunamas Salvadoras, kuriame jau 25 metus vyksta pilietinis karas, taip pat Kosta Rika ir Hondūras. Viena aktyviausių organizacijų, platinančių taip vadinamą išsilaisvinimo teologiją, yra prokomunistinė Marijos Knol misija (Mary Knoll Mission). Prieš keletą metų Salvadore buvo nužudytos keturios taip vadinamos Marijos Knol vienuolės. Realybėje tai buvo komunistų agentės ir jų veiklą detaliai

dokumentavo Salvadoro vyriausybė. Amerikiečių žiniasklaida griežtai atsisakė publikuoti ir komentuoti tuos dokumentus, kuriuose būta įrodymų, kuo iš tikrųjų užsiėmė „vienuolės" Marija Knol veikė ne vienoje šalyje, ji vaidino svarbų vaidmenį platinant komunizmą Rodezijoje, Mozambike, Angoloje, Pietų Afrikoje.

15. Siekiama sukurti visuotinę krizę pasaulio ekonomikoje ir sukurti visuotinį politinį chaosą.
16. Siekiama kontroliuoti visą vidaus ir užsienio JAV politiką.
17. Teikiama visokeriopa pagalba viršnacionalinėms organizacijoms, tokioms kaip JTO, TVF, Tarptautinių atsiskaitymų bankas, Pasaulinis teismas, taip pat, kiek tai įmanoma, siekiama atimti iš vietinių valdžios organų įtaką, palaipsniui menkinant jų vaidmenį ir darant juos paklusnius JTO.
18. Ardomųjų elementų infiltravimas į visas vyriausybes ir veikla, nukreipta griauti šalių suverenumą bei vientisumą, veikiant iš vidaus.
19. Organizuojamas pasaulinis teroristinis aparatas, vedant derybas su teroristais visur, kur tik jie veikia. Verta prisiminti, kad būtent Benitas Kraksis įtikino Italijos vyriausybę pradėti derybas su „Raudonosiomis brigadomis", pagrobusiomis ministrą pirmininką Aldą Moro ir generolą Docierą (Dozier). Tarp kitko, šis generolas gavo įsakymą neviešinti to, kas su juo nutiko. Kas laukia nepaklusus, demonstruoja kitų žmonių, kuriems grasino Kisindžeris – Aldo Moro, Ali Bhuto ir generolo Zija ul Hako pavyzdžiai.
20. Siekiama kontroliuoti JAV švietimą, turint tikslą visiškai ir galutinai jį sunaikinti.

Daugelis šių tikslų, kuriuos aš pirmą kartą išvardijau 1969 metais, arba jau pasiekti, arba greitai bus pasiekti. Ypatingą susidomėjimą Komiteto 300 programoje kelia jo ekonominės politikos esmė, kuri daugiausiai remiasi idėjomis, kurias skelbė Maltusas, anglų kaimo šventiko sūnus, kuris iškilo ir pagarsėjo dėka „Britų Ost-Indijos kompanijos". Kompanijos, kuri pasitarnavo kaip modelis, kuriant Komitetą 300.

Maltusas tvirtino, kad žmonijos pažangą lemia natūralus Žemės sugebėjimas užtikrinti tam tikro žmogaus skaičiaus egzistavimą, o peržengus to skaičiaus slenkstį, riboti planetos resursai bus labai greitai išeikvoti. Jei šie gamtiniai resursai bus panaudoti, tai atstatyti juos ar atgaminti bus nebeįmanoma. Iš čia, kaip pažymi Maltusas, kyla būtinybė riboti gyventojų skaičiaus augimą, kad šis skaičius išliktų ribose, nekeliančiose grėsmės gamtiniams resursams. Nėra reikalo sakyti, kad elitas neleis pastatyti savo paties egzistavimą į pavojų, kurį kelia spartus „nenaudingų valgytojų" skaičiaus augimas. Vadinasi, reikia imtis atrankos. Kaip nurodžiau anksčiau, „atrankos" procesas jau prasidėjo ir vykdomas metodais, aprašytais ataskaitoje „Global 2000".

Visos Komiteto 300 ekonomikos planų kryptys veda į Maltuso ir fon Hajeko sankryžą – dar vieno niūraus ekonomisto, remiamo Romos klubo. Gimęs

Austrijoje, fon Hajekas ilgą laiką buvo globojamas Deivido Rokfelerio ir dabar jo teorijos yra ganėtinai plačiai paplitusios JAV. Pasak Hajeko, JAV ekonomikos pagrindą turi sudaryti:

- Juodosios rinkos miestuose;
- Nedidelės pramonės įmonės, kaip pavyzdžiui, Hongkonge, kurios naudoja prakaitą spaudžiančią darbo sistemą;
- Prekyba, skirta turistams;
- Laisvo verslo zonos, kur spekuliantams suteikta visiška veikimo laisvė ir kur gali klestėti prekyba narkotikais;
- Pramoninės gamybos nutraukimas;
- Visų atominių jėgainių uždarymas.

Fon Hajeko idėjos visiškai sutampa su Romos klubo idėjomis, tai, matyt, ir yra priežastis, dėl ko jis taip smarkiai remiamas Amerikos dešiniuosiuose sluoksniuose. Fon Hajeko mantiją dabar matuojasi naujas, gerokai jaunesnis ekonomistas Džefris Saksas, kuris buvo pasiųstas į Lenkiją pratęsti darbo, kurį pradėjo Hajekas. Reikia prisiminti, kad Romos klubas organizavo ekonomikos krizę Lenkijoje, kuri privedė prie šalies politinės destabilizacijos. Lygiai toks pats, jei galima taip išsireikšti, ekonominis planavimas bus primestas Rusijai, bet jeigu jis susidurs su stipria opozicija, bus greitai atkurta senoji kainų dotacijų sistema.

Komitetas 300 įsakė Romos klubui panaudoti lenkų nacionalizmą kaip įrankį katalikų bažnyčiai griauti ir išvalyti kelią sovietų okupacinei armijai. Judėjimas „Solidarumas" buvo sukurtas Komiteto 300 nario Zbignevo Bžezinskio, kuris pats parinko pavadinimą šiai „profsąjungai", o taip paskyrė jos funkcionierius ir organizatorius. „Solidarumas" nėra „profesinė sąjunga", nors laivų statyklos Gdanske darbininkai buvo panaudoti, kad būtų sudaryta tokia regimybė. Tai greičiau politinė aukšto lygio organizacija, sukurta tam, kad būtų įgyvendinti konkretūs planai, ruošiant Pasaulinės Vyriausybės atėjimą.

Dauguma „Solidarumo" lyderių buvo žydų bolševikų iš Odesos palikuonys ir nepasireiškė kaip komunizmo priešininkai. Šis faktas leidžia suprasti, kodėl amerikiečių masinė žiniasklaida nuolat skyrė tiek dėmesio šiam judėjimui. Profesorius Saksas pastūmėjo visą procesą į priekį, užtikrinęs Lenkijai, ką tik išsivadavusiai iš Sovietų globos, naują ekonominį pavergimą. Dabar Lenkija taps ekonomine JAV verge – pasikeitė tik jos šeimininkas.

Bžezinskis parašė knygą, kurią vertėtų paskaityti kiekvienam amerikiečiui, kuriam rūpi jo šalies ateitis. Knygos pavadinimas – „Technotroninė era", ji parašyta užsakius Romos klubui. Joje atvirai išdėstomi būdai ir metodai, kurie bus naudojami Amerikai valdyti. Ten taip pat užsimenama apie klonavimą ir „robotoidus", būtybes, kurios veikia kaip žmonės ir išoriškai panašios į žmones. Bžezinskis Komiteto 300 vardu pareiškė, kad Amerika įžengia į „erą, nepanašią nė į vieną anksčiau buvusią; mes žengiame į

technotroninę erą, kuri gali lengvai pereiti į diktatūrą". Aš paskelbiau pilną ataskaitą apie „Technotroninę erą" 1981 metais ir ne kartą minėjau šią knygą savo informaciniuose biuleteniuose.

Toliau Bžezinskis kalba, kad mūsų visuomenė „išgyvena informacinę revoliuciją, kurios pagrindą sudaro masinės pramogos ir masiniai reginiai (nesibaigiančios TV laidos apie sportą ir panašiai), kurie tapo dar viena rūšimi narkotikų, skirtų masėms, kurios tampa vis labiau nenaudingos ir nereikalingos". Ar Bžezinskis buvo pranašas? Ar galėjo numatyti ateitį? Žinoma, kad NE. Tai, ką jis parašė savo knygoje, tai tik Komiteto 300 plano, perduoto Romos klubui, kopija. Ar ne tiesa, kad jau 1991 metais mes turime nenaudingų gyventojų masę? Galima sakyti, kad 30 mln bedarbių ir 4 mln benamių išties yra „nenaudinga masė" ar, bent jau, sudaro tokios masės branduolį.

Papildant religiją, „opiumą liaudžiai", kuris, kaip pripažino Marksas ir Leninas, būtinas žmonėms, šiuo metu sukurti nauji „opiatai" – masiniai sportiniai renginiai, seksualinis palaidumas, roko muzika. Išaugo ištisa narkomanų karta. Palaido sekso propaganda ir narkomanijos epidemija turi tikslą atitraukti žmones nuo to, kas vyksta aplinkui. „Technotroninėje eroje" Bžezinskis kalba apie žmonių „mases" kaip apie negyvus objektus – galbūt tokiais mes ir atrodome Komitetui 300. Bžezinskis nuolat kalba apie būtinybę kontroliuoti mus, „mases".

Vienoje vietoje jis prasitarė:

„Tuo pat metu išaugs ir socialinės bei politinės asmenybės kontrolės galimybės. Greitai bus įmanoma beveik visiškai kontroliuoti kiekvieną pilietį ir vesti nuolat atnaujinamą kompiuterinę dosjė, kurioje, šalia įprastos informacijos, bus pati konfidencialiausia – apie kiekvieno žmogaus sveikatą, elgesį".

„Atitinkami valstybės organai turės priėjimą prie šių bylų. Valdžia susikoncentruos rankose tų, kurie kontroliuoja informaciją. Dabartiniai valdžios organai bus pakeisti žinybomis, skirtomis valdyti prieškrizines situacijas." (Toliau pateikiamas agentūros FEMA, kuri atsirado daug vėliau, struktūros aprašymas.)

„Tai sukurs tendenciją keliems sekantiems dešimtmečiams, kurie atves mus į TECHNOTRONINĘ ERĄ – DIKTATŪRĄ, kurioje bus visiškai panaikintos dabar egzistuojančios politinės procedūros. Pagaliau, jei pažvelgsime į šimtmečio pabaigą, tai biocheminės sąmonės kontrolės ir genetinės manipuliacijos su žmonėmis, įskaitant kūrimą būtybių, kurios ne tik veiks, bet ir mąstys kaip žmonės, gali sukurti daug rimtų problemų".

Bžezinskis visa tai rašė ne kaip privatus asmuo, bet kaip prezidento karterio patarėjas nacionalinio saugumo klausimais, žymus Romos klubo ir Komiteto

300 bei Tarptautinių santykių tarybos narys bei lenkų „juodosios aristokratijos" narys. Jo knygoje paaiškinama, kokiu būdu Amerika turi atsisakyti savo industrinės bazės ir įžengti į tai, ką jis pavadino „visiškai nauja istorine epocha".

„Tai kuo unikali yra Amerika – tai jos siekis ant savęs išbandyti ateitį, ar tai būtų pop-artas, ar LSD. Šiandien Amerika – tai kūrybinė bendrija, kai tuo tarpu kiti sąmoningai ar nesąmoningai ją mėgdžioja". Jam dar reikėjo pasakyti, kad iš esmės Amerika – tai **bandomasis poligonas Komiteto 300 politikai ir metodams**, kurie veda tiesiai į dabartinės santvarkos panaikinimą ir Naujosios Pasaulio Tvarkos įvedimą.
Viename iš knygos skyrių paaiškinama, kaip naujų technologijų vystymas sukels intensyvią konfrontaciją ir socialinę bei tarptautinę įtampą. Kaip ne keista, bet mes jau patiriame nuolatinę įtampą dėl nesiliaujančio stebėjimo. Vienas tokio stebėjimo centrų – Lurdeso bazė Kuboje. Dar vienas toks centras – NATO būstinė Briuselyje, kur įrengtas gigantiškas kompiuteris su kodiniu numeriu 666, galintis saugoti visų tipų duomenis, minimus Bžezinskio knygoje, o taip pat turi galimybę išplėsti duomenų bazę dar keliais milijardais žmonių, jeigu bus toks poreikis. Tačiau turint galvoje genocido politiką, numatytą plane „Global 2000", būtinybės panaudoti tuos resursus tikriausiai nebus.

Naudoti tokią duomenų bazę Amerikoje bus labai paprasta – pakanka įvesti į kompiuterį vairuotojo pažymėjimo ar socialinio draudimo numerį ir sekimas, apie kurį kalba Bžezinskis iš Komiteto 300 bus užtikrintas. Komitetas dar 1981 metais įspėjo visas vyriausybes, įskaitant Sovietų Sąjungos vyriausybę, kad „prasidės chaosas, jeigu Komitetas 300 nepradės kontroliuoti pasiruošimo įvesti Naująją Pasaulio Tvarką. Kontrolė bus vykdoma per mūsų Komitetą, o taip pat per globalų planavimą ir krizių valdymą". Aš pranešiau apie šiuos faktus po kelių mėnesių po to, kai gavau apie juos žinių 1981 metais. Dar vienas faktas, apie kurį pranešiau, kalba apie tai, kad **Rusija buvo pakviesta dalyvauti pasiruošimuose įvesti Naująją Pasaulio Tvarką**.
Kai rašiau apie šiuos dalykus 1981 metais, sąmokslininkų globalūs planai dar buvo tik ruošiami įgyvendinti. Atsigręžę į praeitą dešimtmetį, galime lengvai pastebėti, kaip sparčiai šie planai vykdomi. Jeigu ši informacija sukėlė nerimą 1981 metais, tai dar didesnį nerimą ji kelia šiandien, kada artėjame prie tos Amerikos, kurioje mes gyvename dabar, sugriovimo etapo. Jei turėsime galvoje neribotas finansavimo galimybes, kelis šimtus smegenų trestų ir 5000 socialinių inžinierių, informacinius duomenų bankus ir daugelio valstybių vyriausybių kontrolę, tai prieš mus iškyla neregėto masto problemos, su kuriomis šiuo metu negali susidoroti nė viena atskirai paimta valstybė.

Kaip dažnai kartojau, mus visus privertė patikėti, kad šios problemos šaknys slypi Maskvoje. Dėl atkaklaus smegenų plovimo mes iš tiesų patikėjome, kad

komunizmas Amerikai kelia didžiausią pavojų. Realybėje viskas kitaip. Didžiausią grėsmę kelia išdavikai mūsų pačių gretose. Mūsų konstitucija ragina mus išaiškinti priešus, prasiskverbusius į mūsų pačių namus. Mūsų priešai – tai Komiteto 300 tarnai, užimantys aukštus postus šalies valdymo struktūroje. Būtent Amerikoje mes turime priešintis tamsai, kuri žada mus praryti, būtent čionai mes turime išsiaiškinti ir sunaikinti šiuos vidaus sąmokslininkus.

“Romos klubas” dalyvavo taip pat ir sukurstant karą Salvadore, kuris tęsėsi 25 metus. Šis karas tapo dalimi daug platesnio plano, kurį sudarė Eliotas Abramsas iš JAV Valstybės departamento. Salvadoro sukilėlių „paskutinį žygį”, kuris, laimei, patyrė nesėkmę, finansavo Komiteto 300 narys Vilis Brandtas, Socialistinio internacionalo lyderis, buvęs Vokietijos kancleris. Salvadorą Komitetas panaudojo tam, kad paverstų Centrinę Ameriką naujojo Trisdešimtmečio karo zona. Šio plano su nekaltu pavadinimu „Andų planas” įgyvendinimas buvo patikėtas Kisindžeriui.

Valstybių sienos – ne kliūtis sąmokslininkų operacijoms. Pavyzdžiui, Vilio Brandto suplanuota akcija „paskutinis puolimas” tapo įmanoma po jo vizitą pas Felipę Gonsalesą, kuris tuo metu ruošėsi tapti Romos klubo paskyrimu Ispanijos premjeru. Išskyrus mane ir keletą mano kolegų niekas nieko nežinojo apie Gonsalesą, kol jis nepasirodė Kuboje. Romos klubas panaudojo Gonsalesą Salvadore kaip karininką specialiems pavedimams, jis tapo pirmuoju socialistu, atėjusiu į valdžią Ispanijoje po generolo Franko mirties.

1980 gruodį Gonsalesas atvyko į Vašingtoną sudalyvauti antireiganiškame socialistų susitikime, kurį organizavo Romos klubas. Gonsaleso susitikime su Kastro dalyvavo kairysis sukilėlis Giljermas Ungo, globojamas Politinių tyrimų instituto (Institute for Policy Studies (IPS), vieno iš labiausiai odiozinių kairiosios orientacijos smegenų tresto, kurį, savo ruožtu, globojo Komitetas 300. IPS būstinė buvo Vašingtone. Ungo veiksmams tiesiogiai vadovavo šio instituto darbuotojas, kuris žuvo neaiškiomis aplinkybėmis pakeliui iš Vašingtono į Havaną, kur keliavo susitikti su Kastro.

Daugelis mūsų puikiai žinome, kad visos politinės kryptys, tiek kairiosios, tiek dešiniosios yra kontroliuojamos vienų ir tų pačių žmonių. Tai paaiškina faktą, kad Ungo buvo senas velionio Napoleono Duartės, Salvadoro dešiniųjų lyderio draugas. „Paskutinis puolimas” prasidėjo būtent po šio susitikimo Kuboje.

Pietų Amerikos ir JAV poliarizacija buvo speciali užduotis, kurią Kisindžeriui pavedė Komitetas 300. Folklendų karas ir toliau sekęs Argentinos vyriausybės nuvertimas, po kurio sekė ekonominis chaosas ir politiniai neramumai, buvo suplanuoti Kisindžerio padėjėjo, kuris veikė drauge su lordu Karingtonu, vienu iš svarbiausių Komiteto 300 narių.

Vienas pagrindinių Komiteto 300 centrų Amerikoje „Aspeno institutas" kolorade irgi padėjo planuoti įvykius Argentinoje, kaip ir įvykius, kurie privedė prie Irano šacho žlugimo. Lotynų Amerika yra svarbi JAV ne tik dėl to, kad mes turime daug karinių sutarčių su tenykštėmis šalimis, bet ir dėl to, kad šis žemynas yra potencialiai milžiniška rinka amerikietiškoms technologijoms ir sunkiosios pramonės įrangai – tai duotų impulsą daugeliui mūsų silpstančių kompanijų ir sukurtų tūkstančius naujų darbo vietų. Šiam dalykui reikėjo bet kokia kaina užkirsti kelią, net jeigu tai sukeltų naują Trisdešimties metų karą.

Vietoje to, kad žvelgtų į šį gigantišką potencialą pozityviu aspektu, Komitetas 300 įžvelgia jame grėsmę nuliniam pramonės augimui JAV ir nedelsdamas ėmėsi priemonių, kad paverstų Argentiną pavyzdžiu kitoms Lotynų Amerikos šalims, kad priverstų jas atsisakyti vystyti nacionalinę savimonę, nepriklausomybę ir suverenų vientisumą. Tai yra priežastis, dėl ko daugelis regiono šalių pasuko į narkotikų gamybą kaip vienintelę priemonę užsidirbti lėšų pragyvenimui, ir tai galėjo būti pagrindinis sąmokslininkų tikslas.

Amerikiečiai apskritai atsainiai žvelgia į Meksiką, ir Komitetas siekia, kad amerikiečiai būtent taip žvelgtų į šią šalį. Mums būtina pakeisti požiūrį į Meksiką ir apskritai į Lotynų Ameriką. Meksika yra potencialiai milžiniška rinka amerikietiškoms prekėms, kuri galėtų sukurti tūkstančius darbo vietų tiek amerikiečiams, tiek meksikiečiams. Mūsų pramonės pajėgumų perkėlimas „į pietus nuo sienos" ir išmokami vietiniams darbuotojams vergiški atlyginimai neatitinka nei vienos, nei kitos pusės interesų. Tai atitinka tik „olimpiečių" interesus.

Meksika gavo didžiąją dalį savo branduolinių technologijų iš Argentinos, tačiau Folklendo karas padarė tam galą. Romos klubas dar 1986 metais nutarė, kad atominių technologijų eksportas į besivystančias šalis bus nutrauktas. Turėdama atomines elektrines, gaminančias pigią elektros energiją, Meksika taptų „Lotynų Amerikos Vokietija". Tokia įvykių eiga taptų katastrofa sąmokslininkams, kurie 1991 metais nutraukė bet kokį branduolinių technologijų eksportą, išskyrus tas, kurios skirtos Izraeliui.

Komitetas 300 planuoja, kad Meksika liktų šalis su feodaliniu žemės ūkiu, kas leis lengvai kontroliuoti ir grobti meksikietišką naftą. Stabili ir klestinti Meksika naudinga gali būti tik JAV. Bet būtent tam sąmokslininkai stengiasi priešintis, dėl to jie dešimtmečiais inspiruoja įvairias insinuacijas, skleidžia šmeižtus ir varo tiesioginį ekonominį karą prieš Meksiką. Iki ateinant į valdžią buvusiam prezidentui Lopesui Potiljui ir iki jam nacionalizavus bankus, Meksika kiekvieną dieną prarasdavo 200 mln$ dėl kapitalo nutekėjimo, kurį organizavo, ir kurį valdė Komiteto 300 atstovai bankuose ir Volstrito brokerių kontorose.

Jei Ameriką valdytų ne politikieriai, bet valstybininkai, galėtume veikti išvien ir užkirsti kelią Pasaulinei Vyriausybei – NPT, kurie paverčia Meksiką

bejėge valstybe. Jeigu galėtume suardyti Romos klubo planus Meksikos atžvolgiu, tai taptų šoku komitetui 300, nuo kurio jis negreit atsigautų. Iliuminatų ainiai kelia didelį pavojų ne tik Meksikai, bet ir JAV. Suradę bendrą kalbą su meksikiečių patriotiniais judėjimais, mes Amerikoje sudarytume galingą jėgą, su kuria neįmanoma nesiskaityti. Tačiau tam reikia stiprių lyderių, o būtent lyderystės šiandien ir trūksta.

Komitetas 300, padedamas jo kontroliuojamų organizacijų, sugebėjo sunaikinti Reigano prezidentavimo rezultatus. Štai ką apie tai pasakė Stiuartas Batleris iš „Paveldo fondo" (The Heritage Foundation): „Dešinieji galvojo, kad 1980 metais jie nugalėjo, tačiau realybėje jie patyrė pralaimėjimą". Batleris kalbėjo apie situaciją, kurioje atsidūrė dešinieji, kai suprato, kad visi svarbūs postai Reigano administracijoje buvo užimti žmonių, kuriuos paskyrė „Fabianininkų draugija", rekomenduojant „Paveldo fondui". Toliau Batleris sakė, kad „Paveldo fondas" naudos dešiniųjų įdėjas, kad įpirštų Amerikai kairiuosius radikalius principus, tas pačias radikalias idėjas, kurias seras Piteris Vikersas Holas, pagrindinis JAV fabianininkas ir pirmas asmuo „Paveldo fonde" atvirai aptarinėjo prieš metus iki prezidento rinkimų.

Seras Piteris Vikersas Holas liko aktyviu fabianininku, nežiūrint į tai, kad vadovavo konservatyviam „smegenų trestui". Kaip britų oligarchų Vikersų šeimos, kuri valdo ginklų gamybos įmones, narys, jis disponavo įtaka ir valdžia. Vikersų šeima tiekė ginklus abiem kariaujančioms pusėms per I Pasaulinį karą, tiekė ir Hitleriui, kai jis atėjo į valdžią. Oficialia Piterio Vikerso Holo priedanga tapo Miesto ir regionų vystymo institutas prie Kalifornijos universiteto. Ilgą laiką jis buvo Entonio Vedževudo Beno, britų leiboristų lyderio ir Komiteto 300 nario patikėtiniu.

Vikersas ir Benas turi glaudžius ryšius su „Tavistoko žmogiškų santykių institutu, svarbiausia įstaiga pasaulyje smegenų plovimo srityje. Vikersas pakankamai efektyviai naudoja savo tavistokišką pasirengimą, sakydamas kalbas. Siūlome žvilgtelėti į tokį pavyzdį:

„Yra dvi Amerikos. Viena – tai XIX amžiaus visuomenė, kuri remiasi sunkiąja pramone. Kita – auganti postindustrinė visuomenė, kuri iškilo ant senosios Amerikos griuvėsių. Būtent santykių tarp šių dviejų pasaulių krizė sukels ekonominę ir socialinę katastrofą sekantį dešimtmetį. Šiedu pasauliai aršiai prieštarauja vienas kitam, jie negali egzistuoti drauge, lygiagrečiai. Galiausiai postindustrinis pasaulis turės ištrinti kitą pasaulį nuo žemės paviršiaus".

Priminsiu, ši kalba buvo pasakyta 1981 metais ir dabar matosi iš mūsų ekonomikos bei pramonės būklės, kokios tikslios buvo sero Piterio prognozės. Kai žmonės manęs klausia, kiek tęsis 1991 metų ekonominis nuosmukis, aš supažindinu juos su sero Piterio pareiškimu ir priduriu nuosavą nuomonę, kad nuosmūkis baigsis ne anksčiau 1995-96 metų, ir

mūsų šalis jau nebebus ta Amerika, kurią turėjome 7 ir 8 dešimtmečiais. Toji Amerika mirė.

Aš publikavau sero Piterio kalbą savo informaciniame biuletenyje iškart po to, kai jis ją pasakė. Kalba buvo pranašinga, tačiau Amerikos ateitį buvo nesunku nuspėti iš jau parašytų Komiteto 300 ir jo vykdomojo organo – Romos klubo planų. Apie ką gi kalbėjo seras Piteris savo eufemistine maniera? Išvertus į paprastą kalbą tai reiškia, kad senasis amerikietiškas gyvenimo būdas, mūsų tikroji ir visuotinį pasitikėjimą užsitarnavusi konstitucinė respublikinė valdymo forma turi būti pakeista Naująja Pasaulio Tvarka, NPT. Amerika, kurią mes žinojom, turi arba pasitraukti pati, arba būti sunaikinta.

Kaip jau sakiau, Komiteto 300 nariai neretai veikia visiems matant. Seras Piteris nėra išimtis. Kad visiems būtų suprantama, iš kur jis atėjo, seras Piteris baigė savo kalbą tokiu pareiškimu:

„Esu labai laimingas, kad dirbau su „Paveldo fondu" ir kitomis panašiomis grupėmis. Tikrieji fabianininkai tikisi, kad su „Naujųjų dešiniųjų" pagalba jiems pavyks prastumti kai kurias savo radikalias idėjas. Daugiau kaip 10 metų propaganda nuolat įteiginėjo britų visuomenei, kad pramonė stumia ją į bedugnę. Visa tai teisinga, tačiau galutinis šios propagandos rezultatas turi būti gyventojų demoralizacija".

Būtent tai ir planavo „naujojo mokslo" specialistai iš Tavistoko.

„Tai vyks Jungtinėse Valstijose blogėjant ekonominei situacijai. Tai (demoralizacijos procesas) būtina tam, kad priverstume žmones padaryti nelengvą pasirinkimą. Jeigu nebus ateities planavimo arba jeigu rinkėjai trukdys progresui, ateis toks visuomeninis chaosas, kurio mastus šiandien sunku įsivaizduoti. Miestietiškos Amerikos laukia labai niūrios perspektyvos. Dar yra galimybė kažką padaryti su stambiais miestais, miestų gyventojų skaičius sumažės ir pramoninė bazė patirs nuosmukį. Tai sukels socialines konvulsijas".

Ar seras Piteris buvo mediumas, didis magas, ar tiesiog pranašautojas šarlatanas, kurį lydi sėkmė? Žinoma, ne. Seras Piteris tiesiog garsiai perskaitė Komiteto 300 ir Romos klubo planą, numatantį lėtą kitados galingos pramoninės Amerikos mirtį. Atsigręžę 10 metų atgal, ar gali kas nors suabejoti, kad Komiteto 300 palanai sugriauti Amerikos pramonę, tapo realybe?

Sero Piterio pranašavimai pasirodė neįtikėtinai tikslūs, ar ne tiesa? Reikia pažymėti, kad seras Piteris Vikersas (sero Piterio Vikerso Holo uošvis) dirbo prie Stenfordo tyrimų instituto ataskaitos „Žmogaus pavidalo keitimas", iš kurios buvo paimta didžioji dalis esminių rekomendacijų (3000 puslapių apimtis), kurias pasiuntė Reigano administracijai. Dar daugiau, būdamas

aukšto rango britų žvalgybos MI6 karininkas, seras Piteris Vikersas galėjo suteikti „Paveldo fondui" nemažai slaptos informacijos. Kaip Komiteto 300 ir NATO narys seras Piteris Vikersas prisidėjo prie to, kad NATO pavestų Romos klubui sukurti specialią programą, turinčią iš esmės pakeisti Amerikos vystymosi kryptį. Romos klubas pagal Tavistoko nurodymą pavedė Stenfordo tyrimų institutui sukurti tokią programą ne tik Amerikai, bet ir visoms Atlanto bloko šalims, o taip pat šalims, priklausančioms Europos saugumo ir bendradarbiavimo tarybai (ESBO).

Stiuartas Batleris, sero Piterio protežė, perdavė Reiganui 3000 puslapių „rekomendacijų", kuriose, be abejo, atsispindėjo tam tikra nuomonė, išsakyta britų parlamento deputato ir Komiteto 300 nario Entonio V. Beno. Jis pareiškė Socialistų Internacionalo nariams, susirinkusiems Vašingtone 1980 gruodžio 8 dieną: „Jūs galite išlošti Volkerio kreditinio kolapso metu, jeigu padėsite Reiganui paspartinti kreditinį kolapsą".

Tas faktas, kad Batlerio rekomendacijas Reigano administracija priėmė ir panaudojo, patvirtina paskolų-taupymo ir bankų sričių krachas, kuris paaštrėjo Reigano ekonominės politikos sąlygomis. Kai Benas kalbėjo apie „pagalbą", jis išties turėjo galvoje, kad Reiganui reikia praplauti smegenis. Reikia pažymėti, kad fon Hajekas – vienas iš „Paveldo fondo" įkūrėjų – prastūmė savo mokinį Miltoną Fridmaną vadovauti Romos klubo planų, susijusių su Amerikos deindustrializacija, vykdymui, naudojantis Reigano politika, kad būtų paspartintas visų pirma plieno, automobilių ir statybos pramonės kolapsas.

Be to, uždavinys sužlugdyti JAV plieno pramonę buvo iškeltas taip pat ir Komiteto 300 anriui Etjenui d'Avinjonui (Etienne D'Avignon), kuris priklausė prancūziškai „juodąjai aristokratijai". Vargu ar jis išklausė bent vieną iš tūkstančių metalurgų ir laivų statytojų, praradusių darbą per paskutinius 10 metų. Aš publikavai pilną d'Avinjono planą Economic Review 1981 metų balandžio numeryje. Tame lemtingame Romos klubo susirinkime 1980 gruodžio 10 dieną Vašingtone dalyvavo ir vienas paslaptingas žmogus iš Irano. Paaiškėjo, kad tai buvo Bani Sadras, specialusis ajatolos Chomeinio pasiuntinys.

Mano ypatingą dėmesį patraukė viena 1980 gruodžio 10 konklavoje pasakyta kalba, visų pirma dėl to, kad ją apsakė Fransua Miteranas – žmogus, kurį prancūzų isteblišmentas atstūmė. Tačiau vienas mano šaltinis žvalgyboje anksčiau buvo pranešęs, kad jau vyksta darbas, kad Miteranas būtų ištrauktas iš politinių senienų skrynios, nupurtytas nuo dulkių ir grąžintas į valdžią – dėl to jo žodžiai sukėlė man didelį susidomėjimą:

„Kapitalistinis pramoninis vystymasis nesuderinamas su laisve. Mes turime padaryti jam galą. Ekonominės XX ir XXI amžiaus sistemos naudos mašinas žmonių slopinimui, visų pirma atominės energetikos srityje, kur jau pasiekta esminių rezultatų".

Miterano sugrįžimas į Eliziejaus rūmus tapo didžiu socializmo triumfu. Jsi įrodė, kad Komitetas 300 tapo pakankamai įtakingas, kad iš pradžių numatytų įvykius, o paskui juos įgyvendintų arba naudodamas jėgą, arba kitomis priemonėmis, kurių gali prireikti siekiant užsibrėžtų tikslų. Tai įrodė, kad Komitetas gali palaužti bet kokį pasipriešinimą, netgi tokiu atveju, kaip Miterano, kurį absoliučiai atstūmė Paryžiaus politiniai sluoksniai.

1980 gruodžio susitikime Vašingtone dar vienai grupei atstovavo kaip stebėtojas Džonas Grehemas, žinomas taip pat kaip Irvinas Sualas, Antidifamacinės lygos tyrimų komiteto (Anti-Defamation League (ADL) šefas. ADL tiesiogiai kontroliuojama britų žvalgybos ir yra valdoma visų trijų jos skyrių. Savo platų purvinų triukų rinkinį Sualas pasisėmė iš Londono ist Endo nuotėkų griovių. Sualas ir dabar dirba itin slaptije SIS valdyboje – elitiniame specialiąjame padalinyje, kuris atlieka Džeimso Bondo tipo operacijas. Nereikia nuvertinti ADL galios, jos rankos ilgos.

Sualas darbuojasi glaudžiai kontaktuodamas su Holu ir kitais fabianininkais. Britų žvalgyba atkreipė į jį dėmesį kaip į potencialų agentą, kai jis mokėsi Ruskir Labour koledže Oksfordo universitete, tame pačiame komunistinio švietimo centre, kuris davė mums Milnerį, Rodsą, Biordžesą, makliną ir Kimą Filbį. Oksfordo ir Kembridžo universitetai jaus seniai tapo mokymo įstaigomis elito sūnums ir dukterims, kurių tėvai priklauso britų aukštuomenės grietinėlei. Oksforde Sualas įstojo į „Jaunimo socialistinę lygą" ir netrukus po to buvo užverbuotas britų žvalgybos.

Sualas buvo pasiųstas į Ameriką, kur jį globojo vienas labiausiai odiozinių kairuoliškų šalies ideologų Volteris Lipmanas. Pastarasis įkūrė ir vadovavo „Lygai už industrinę demokratiją", o taip pat organizacijai „Studentai už demokratinę visuomenę". Abi organizacijos priklauso karingiesiems kairuoliams, kurių tikslas – sukelti konfrontaciją tarp pramonės darbininkų ir taip vadinamos „kapitalistų klasės". Abu Lipmano projektai tapo neatskiriama Komiteto 300 struktūros dalimi, struktūros, kuri išplito po visą Ameriką, o Lipmanas buvo vienas svarbiausių Komiteto 300 narių.

Sualas taip pat yra tampriai susijęs su JAV Justicijos ministerija ir gali gauti iš FTB dosjė apie bet kurį žmogų, kuriuo jis susidomės. Justicijos ministerija pavedė suteikti Sualui bet kuriuo momentu viską, ko jis paprašys. Pagrindinė Sualo veikla nutaikyta į tai, kad „būtų stebimos bet kokios dešiniosios pakraipos grupuotės ir asmenybės". ADL atviros ir Valstybės departamento durys, departamentas leido Lygai naudotis savo įspūdinga žvalgybos valdyba.

Valstybės departamentas turi ištisą tarpsluoksnį agentų dešiniųjų stovykloje, jie skelbia save „bebaimiais kovotojais antisemitais". Ši informatorių grupė turi keturis lyderius, trys iš kurių yra paprasti žydai homoseksualistai. Grupė veikia jau 20 metų, ji leidžia antižydiškus „laikraščius" ir parduoda plataus asortimento antisemitinę literatūrą. Vienas svarbiausių grupės skyrių yra

Luizianoje. Tarp grupės narių yra rašytojas, kurį tiesiog dievina krikščioniškuose dešiniuosiuose sluoksniuose. Visa grupė ir tie asmenys, kurie ją palaiko, yra globojami ADL. Sualas buvo giliai įtrauktas į ABSCAM operacijas (slaptų provokacinių FTB operacijų sistema, skirta išaiškinti kyšininkus ir korupcionierius) ir neretai buvo pasitelkiamas teisėsaugos organų į pagalbą tyrimuose bei įgyvendinant provokacines operacijas.

Sualui buvo pavesta „koreguoti" Reiganą, kad tasai nenukryptų nuo kurso, kurį naujai išrinktam prezidentui numatė „Paveldo fondas", o jeigu Reiganas pradėtų krypti į šalį ar pamėgintų praverti akis, Sualas turėjo jį įspėti. Sualas padėdavo atsikratyti nepatogių dešiniosios pakraipos patarėjų prezidento administracijoje, jeigu tasai neįtikdavo „Paveldo fondui". Tarp jų buvo Rėjus Donovanas, darbo ministras Reigano vyriausybėje, kuris galiausiai buvo nušalintas ADL „purvinų reikaliukų skyriaus" pastangomis. Džeimsas Beikeris III, kandidatūra, kuri jau buvo „Paveldo fondo" rekomendacijų sąraše, buvo tarpininkas, perduodantis prezidentui pilnus neapykantos Sualo laiškus apie Donovaną.

Dar vienas svarbus sąmokslininkas – Filipas Eidžis, taip vadinamas CŽV „perbėgėlis". Nebūdamas Komiteto 300 nariu, jis, vis dėlto, buvo jo agentas ypatingiems pavedimams Meksikoje, jo veiksmams vadovavo Karališkasis tarptautinių santykių institutas ir Tarptautinių santykių taryba. Skaitytojo žiniai: viskas, kas vyksta Amerikoje, būtinai sankcionuojama Karališkojo tarptautinių santykių instituto. Tarp JAV ir Anglijos galioja susitarimas, kurį pirmą kartą ATVIRAI (iki tol buvo daug slaptų susitarimų) pasirašė Čerčilis ir Ruzveltas 1938 metais. Pagal susitarimo sąlygas, JAV žvalgyba įsipareigojo perdavinėti slaptus duomenis britų žvalgybai.

Tokia yra taip vadinamų „ypatingų santykių" tarp šių šalių, kuriais gyrėsi Čerčilis ir lordas Halifaksas, esmė, ir būtent šie „ypatingi santykiai" privertė Ameriką kovoti Persų įlankoje prieš Iraką britų interesų labui, ypač tai pasakytina apie kompanijos BP, vienos svarbiausių Komiteto 300 kompanijų, kurioje karalienės Elžbietos šeima turi stambią dalį, interesus.

Nuo 1938 metų visa žvalgybinė veikla buvo vykdoma kontroliuojant šiai specialiai jungtinei valdymo struktūrai. Filipas Eidžis įstojo į CŽV pabaigęs Notr Damą, kur buvo įšventintas į jėzuitiškos frankomasonybės ratą. Eidžis pirmą kartą pateko į mano akiratį 1968 metais kaip žvalgybos karininkas, organizavęs riaušes Mechiko universitete. Vienas svarbiausių meksikietiškų studentiškų riaušių ypatumas yra tai, kad jos įvyko tuo pačiu metu, kaip ir studentų neramumai Niujorke, Bonoje, Prahoje ir Vakarų Berlyne.

Turint patirties veiksmų ir specialaus žvalgybos tinklo, kuriam priklauso ir Interpolas, koordinavime, Komitetui 300 visiškai nesunku įgyvendinti kruopščiai suderintas laiko atžvilgiu globalines akcijas, ar tai būtų studentų riaušės, ar suverenių (kaip daug kam atrodo) valstybių lyderių nuvertimas.

Iš Meksikos Eidžis peršoko prie kito tikslo – Puerto Riko teroristinių grupių. Tuo metu jis tapo Kubos diktatoriaus Fidelio Kastro patikėtiniu.

Nereikia manyti, kad Eidžis įgyvendino visas šias operacijas kaip „raudonasis" agentas. Priešingai, visą tą laiką jis dirbo CŽV. Problemų iškilo, kai DGI – Kubos žvalgyba – sugebėjo jį „išlukštenti". Eidžis toliau dirbo kaip CŽV agentas, kol jo dvigubas vaidmuo nebuvo atskleista. Prie to prisidėjo stambiausias sovietų pasiklausymo centras Lurde, Kuboje. Ten dirbo 3000 tarybinių specialistų, informacijos perėmimo ir iššifravimo srityje, Lurdo bazė sugebėjo tuo pat metu sekti tūkstančius elektroninių signalų. Dauguma privačių telefoninių pokalbių tarp kongreso narių ir jų meilužių buvo perimti ir rezultatyviai panaudoti.

Nors šiandien, 1991 metais, mums sakoma, kad "komunzmas mirė", Jungtinės Valstijos ničnieko nepadarė, kad uždarytų milžinišką špionų organizaciją, sėdinčią tiesiog ant mūsų slenksčio. Tarp kitko, bazė Lurdese turi galimybes pagauti netgi patį silpniausią "kibirkštinį" signalą, kurį skleidžia faksas arba elektrinė rašomoji mašinėlė, be to šio signalo dešifravimas parodo viską, kas spausdinama mašinėle ar siunčiama faksu. Lurdeso bazė lieka durklu pačioje Jungtinių Valstijų širdyje. Nėra visiškai jokių priežasčių, kad ji toliau veiktų. Jeigu JAV ir TSRS išties palaiko taiką tarpusavyje, kam gi tuomet reikalinga tokia didelė špionų bazė? Visa tiesa yra tai, kad vietoj personalo sumažinimo, kuo mus bando įtikinti, KGB 1990-1991 metais priėmė į tarnybą naujų darbuotojų.

Kurto Levino vardas tikriausiai mažai žinomas Amerikoje. Skirtingai nei dekadentinės popžvaigždės ar naujausi apgailėtini Holivudo „atradimai", mokslininkai arba labai retai, arba apskritai nesusilaukia publikos dėmesio. Iš šimtų JAV mokslininkų, kurie dirba Romos klubui, Levinas užsitarnauja specialų paminėjimą dėl jo vaidmens ardomojoje veikloje prieš Iraną, Filipinus, Pietų Afriką, Nikaragvą ir Pietų Korėją. Irano šacho nuvertimas vyko pagal planą, kurį sudarė Kurtas Levinas ir Ričardas Falkas, kontroliuojant Aspeno institutui, kuriam vadovauja Robertas Andersonas.

Levinas parašė darbą „Laiko perspektyvos ir moralinė dvasia" („Time Perspective and Morale"). Ši Romos klubo publikacija – tai vadovas, kaip nuslopinti tautos ir atskirų lyderių moralinę dvasią. Štai ištrauka iš šio dokumento:

*„Vienas pagrindinių moralinės dvasios slopinimo metodų, naudojant bauginimo strategiją yra toks:***reikia laikyti žmogų netikrumo dėl jo dabartinės situacijos ir dėl to, kas jo gali laukti ateityje būsenoje.** *Be to, jei dažni svyravimai tarp rūsčių disciplinavimo priemonių ir pažadų, kad bus gerai elgiamasi, tuo pat metu platinant prieštaringas naujienas, daro kognityvią situacijos struktūrą neaiškia, tai žmogus liaujasi tikėti, kad koks nors planas atves jį į norimą tikslą ar, atvirkščiai – nutolins nuo jo. Tokiomis sąlygomis netgi tos asmenybės,*

kurios turi aiškius tikslus ir pasiruošusios dėl jų rizikuoti, būna paraližuojamos galingo vidinio konflikto, sprendžiant, ką reikėtų daryti."

Ši Romos klubo programa taikoma tiek VALSTYBĖMS, tiek atskiriems asmenims, ypač šalių vadovams. Mums Amerikoje nereikėtų manyti, kad „juk tai Amerika, ir tokio pobūdžio dalykai čia vykti negali". Leiskite jus patikinti, kad JAV tokie dalykai VYKSTA, ir vyksta galbūt dažniau nei bet kurioje kitoje šalyje.

Levino-Romos klubo planas turi tikslą mus visus demoralizuoti, kad mes galiausiai nemurmėdami priimtume viską, ką mums suplanavo. Mes kaip avys vykdysime Romos klubo įsakymus. Į kiekvieną lyderį, kuris daro stiprios asmenybės įspūdį ir **kuris atsiranda netikėtai**, kad „išgelbėtų" naciją, reikia žvelgti itin atsargiai. Prisiminkime, kad britų žvalgyba daug metų rengė Chomeinį jo misijai, ypač, kai šis gyveno Paryžiuje, ir tik po to jis netikėtai pasirodė kaip išgelbėtojas Irane. **Borisas Jelcinas – iš tos pačios MI6 arklidės.**
Romos klubas įsitikinęs, kad įvykdė Komiteto 300 pavedimą „suminkštinti" Jungtines Valstijas. Po 45 karo su šios šalies tauta, kas gali abejoti, kad klubas išties įvykdė šią užduotį? Pasižiūrėkite aplinkui, kiek mes demoralizuoti. Narkotikai, pornografija, roko „muzika", laisvas seksas,, praktiškai visiškas šeimos pagrindų sunaikinimas, lesbietės, sodomitai ir, pagaliau, milijonų nekaltų vaikų žudynės, kurias surengė jų pačių motinos. Ar esama šlykštesnio nusikaltimo už masinius abortus?

Kas gali neigti, kad JAV atsidūrė ant kracho ribos, kad šalis pasiruošusi pilti į Pasaulinės Vyriausybės glėbį ir atsidurti Tamsybės epochoje, jeigu Amerika – dvasinis ir moralinis bankrotas, jeigu mūsų pramonė sunaikinta, jeigu šalyje yra 30 mln bedarbių, jei mūsų miestai – siaubinga visų įmanomų nusikaltimų kloaka, jei šalyje 4 mln benamių, jei korupcija vyriausybėje pasiekė neregėtą mastą, apėmusi viską iš eilės?

Romos klubas daug pasiekė suskaldydamas krikščioniškas bažnyčias, daug pasiekė, kurdamas armiją charizmatinių fundamentalistų ir evangelistų, kurie kausis už sionistinę Izraelio valstybę. Genocido Persų įlankoje metu gaudavau dešimtis laiškų su klausimais, kaip aš galiu pasisakyti prieš „teisingą krikščionišką karą su Iraku". Kaip aš galiu abejoti, kad krikščionių fundamentalistų palaikomas karas prieš Iraką yra ne biblinis – argi Bilis Grehemas nesimeldė kartu su prezidentu Bušu prieš pradedant mūšį? Argi nekalba Biblija apie „karus ir gandus apie karus"?

Šie laiškai parodo, kaip puikiai darbuojasi Tavistoko institutas. Kaip ir planuota, krikščionių fundamentalistai taps galinga jėga, palaikančia Izraelio valstybę. Kaip liūdna, kad šie nuostabūs žmonės nesuvokia, kad Romos klubas GRUBIAI JAIS MANIPULIUOJA ir kad jų nuomonės bei įsitikinimai yra NE JŲ NUOSAVI, bet sukurti specialiai jiems, ir tai padarė šimtai Komiteto 300 smegenų centrų, išbarstytų po visą Ameriką. Kitaip

sakant, kaip ir visiems kitiems JAV gyventojų sluoksniams, krikščionims fundamentalistams bei evangelistams buvo kruopščiai praplautos smegenys.

Mes kaip tauta esame pasirengę susitaikyti su Amerikos ir amerikietiško gyvenimo būdo žlugimu. Nemanykite, kad tai įvyko savaime, nepulkite į seną „laikai keičiasi...” sindromą. Laikas nieko nekeičia, viską daro ŽMONĖS.**Klaidinga manyti, kad Komitetas 300 ir Romos klubas – grynai europietiškos organizacijos. Romos klubas turi milžinišką įtaką ir galią Amerikoje, jis turi savo nuosavą kapitulą Vašingtone, Kolumbijos apygardoje.**
Jos lyderis – senatorius Kleibornas Pelas, o vienas jos narių yra Frenkas M. Poteris, buvęs kongreso energetikos pakomitečio direktorius. Nesunku pamatyti, kaip Romos klubas kontroliuoja JAV energetikos politiką ir iš kur dygsta „žalioji” opozicija branduolinei energetikai. Galbūt pats didžiausias Klubo pasisekimas buvo tai, kad jis sustabdė branduolinės energetikos pažangą, dėl ko Amerika negalės įžengti į XXI amžių kaip galinga industrinė valstybė. Antibranduolinės Klubo politikos efektą galima išmatuoti užgesintų aukštakrosnių, apleistų geležinkelio stočių, rūdijančių metalurgijos gamyklų, seniai uždarytų laivų statybos verfių skaičiumi, taip pat išsklaidyta po visą šalį kvalifikuota darbo jėga, kurią surinkti atgal jau nepavyks.

Kiti Romos klubo nariai Amerikoje – Volteris A. Hanas (Walter A. Hahn) iš Kongreso tyrimų grupės (Congressional Research Service), taip pat žymūs ekonomistai En Čitem (Ann Cheatham) ir Duglas Rosas (Douglas Ross). Roso uždavinys, kaip jis pats sakė, buvo „transformuoti Romos klubo perspektyvas į įstatyminius aktus, kad šalis atsikratytų gerovės iliuzijos. En Čitem dirbo organizacijos „Kongreso kliringo rūmai ateities klausimams” (Congressional Clearing House For The Future) direktore.

Jos uždavinys buvo apdoroti tuos kongreso narius, kurie pasirodė esą imlūs astrologijai ir įvairiausiems „New Age” kliedesiams. Vienu metu jos lekcijas lankė daugiau kaip 100 kongresmenų. Ji kasdien vedė sesijas, kuriose pateikdavo įvairiausias astrologines prognozes, paremtas jos „okultiniais pojūčiais”. Be kongresmenų šias sesijas lankė ir kiti svarbūs asmenys, tokie kaip Maiklas Volšas (Michael Walsh), Torntonas Bredšou (Thornton Bradshaw) – svarbus Komiteto 300 narys ir Deividas Sternlaitas (David Sternlight), vyresnysis draudimo kompanijos Allstate Insurance Company viceprezidentas.

Kai kurie svarbiausi Komiteto 300 nariai dirba taip pat ir NATO struktūrose – faktas, kurį mums reikėtų turėti galvoje. Šie Komiteto nariai neretai užima iškart kelis postus. NATO ir Romos klubui tuo pat metu priklauso: Harlandas Klivlendas (Harland Cleveland), buvęs JAV pasiuntinys NATO, Džozefas Sleiteris (Joseph Slater), Aspeno instituto direktorius, Donaldas Lešas (Donald Lesh), buvęs JAV Nacionalinio saugumo agentūros darbuotojas,

Džordžas MakGi (George McGhee) ir Kleibornas Pelas (Claiborne Pell) – tai tik keli pavyzdžiai.

Svarbu nepamiršti šių vardų, turėti jų sąrašą, kad pasirodžius šiems vardams TV programose ir naujienų laidose visada atsimintume, kas jie tokie ir vardan ko darbuojasi. Laikydamiesi žvalgybos modus vivendi, komiteto lyderiai dažnai pasirodo televizijoje, paprastai prisidengę nekalčiausiomis kaukėmis. Tačiau reikia suprasti, kad visi jų darbai toli gražu nėra nekalti.

Komitetas 300 įnfiltravo savo agentus į pačią Amerikos širdį – Vyriausybę, kongresą, prezidento patarėjų postus, į pasiuntinių ir valstybės sekretorių postus. Karts nuo karto Romos klubas sušaukia susirinkimus ir konferencijas, kurios, nežiūrint į nekaltus pavadinimus, faktiškai paverčiamos darbo grupėmis, kurių kiekvienai pavedamas specialus uždavinys ir nustatomas jo įvykdymo terminas. Jei nėra ypatingų situacijų, Komitetas 300 dirba pagal labai tikslų grafiką.

Pirmą Romos klubo konferenciją Amerikoje Komitetas 300 sušaukė 1969 metais ir pavadino ją „Romos klubo asociacija". Sekantis susirinkimas įvyko 1970 metais kaip „Riversaido Religinių tyrimų centras", vadovavo jam Tomas Bernis (Thomas Burney). Paskui sękė Vudlando konferencija 1971 metais Hiustone. Nuo to laiko reguliarios konferencijos Vudlande vyksta kasmet.

Tais pačiais 1971 metais Mitchell Energy and Development Corporation organizavo Romos klubui susitikimą strateginiais klausimais energetikos srityje, jame dominavo tema: „Apriboti Amerikos augimą". Visos šios veiklos kulminacija tapo „Pirmoji globali konferencija ateities problemų klausimais", įvykusi 1980 liepą, joje dalyvavo 4000 socialinių klausimų specialistai ir smegenų trestų narių, kurie visi buvo arba nariai organizacijų, globojamų Romos klubo, arba glaudžiai su jais bendradarbiavo.

„Pirmoji globali konferencija ateities problemų klausimais" buvo palaiminta Baltųjų rūmų, kurie šio susitikimo stenogramų pagrindu surengė nuosavą konferenciją, pavadintą „Baltųjų rūmų komisija 9 dešimtmečio problemoms spręsti". Ji oficialiai rekomendavo Romos klubo politiką kaip būsimos JAV politikos kryptį ir netgi nuėjo taip toli, kad nustatė, jog Amerikos pramonė yra išeinanti iš industrinės fazės. Tai sutampa su sero Piterio Vikerso Holo ir Zbignevo Bžezinskio tema ir dar kartą įrodo, kad JAV vidaus ir užsienio politika visiškai kontroliuojama Komiteto 300.

Kaip sakiau 1981 metais, politiškai, socialiai ir ekonomiškai mes esame suspausti Romos klubo planų replėmis. Viskas veikia prieš mus. Jei norime išgyventi, turime išvaduoti savo vyriausybę iš mirtino Komiteto 300 glėbio. Komitetas sugeba įterpti savo agentus į svarbiausius vyriausybės postus po kiekvienų rinkimų nuo to laiko, kai Kelvinas Kulidžas balotiravosi į Baltuosius rūmus, taip kad nebuvo jokio skirtumo, kas užims prezidento

postą. Pavyzdžiui, visi kandidatai nuo Franklino Ruzvelto laikų buvo kruopščiai atrenkami Tarptautinių santykių taryboje (TST).

1980 metų rinkimuose visi kandidatai į svarbiausius JAV postus buvo atrinkti TST. Dėl to sąmokslininkams nebuvo jokio skirtumo, kas laimės prezidento kampaniją. Dėka tokių „trojos arklių" kaip „Paveldo fondas" ir TST, visus svarbiausius politinius postus naujoje administracijoje užėmė TST statytiniai. Iki tol nuo 7 dešimtmečio daugumą tų postų irgi užimdavo Romos klubo ir NATO žmonės, dėl ko visi esminiai politiniai sprendimai susiję su Romos klubu ir TST, kurie veikia kaip vykdomieji Komiteto 300 organai.

1984 ir 1988 metų rinkimai vyko pagal tą patį iš anksto numatytą scenarijų. Valstybės sekretorius Džordžas Šulcas visiškai atitiko Komiteto 300 reikalavimus, jis visada buvo Kisindžerio kreatūra, o Kisindžeris buvo vienas iš TST vadovų. Dar daugiau, jo padėtis kompanijoje Bechtel, vienoje svarbiausių Komiteto 300 transnacionalinių korporacijų, suteikė jam priėjimą prie tokių šalių, kurios kitu atveju galėtų įtarti jį ryšiais su Kisindžeriu. Karterio administracija pagreitino sąmokslininkų agentų stūmimo į svarbiausius postus procesą. Prieš Karterio išrinkimą, jo pagrindinis strategas rinkimų kampanijoje Hamiltonas Džordanas pasakė, kad jeigu Sairusas Vensas ar Bžezinskis gaus Karterio kabinete postus, tai jis, Džordanas, atsistatydins. Abu veikėjai buvo paskirti ir Džordanas pasitraukė.

Kai Karteris pasirinko Polą Volkerį (faktiškai paskirti Volkerį į jo postą įsakė Deividas Rokfeleris) pradėjo JAV ekonomikos krachą pagal Romos klubo planą. Mes susidūrėme su galingomis jėgomis, siekiančiomis įkurti pasaulinę vyriausybę. Per paskutinius 45 metus prieš mus kariaujamas sekinantis karas, tik mes jo nesuvokiame kaip karo. Mums metodiškai ir sistemingai plauna smegenis, o mes net neįtariame apie tai. Tavistoko institutas sukūrė tam tikslui ištisą sistemą, o paskui paleido ją į darbą.

Vienintelis būdas priešintis – demaskuoti sąmokslininkus ir gausybę organizacijų, kuriomis jie dangstosi. Mums reikia patyrusių žmonių, kurie sugebės suformuoti mūsų neįkainuojamo paveldo gynimo strategiją. Jį praradę, mes jo jau nebeatstatysime. Mums reikia išnagrinėti sąmokslininkų metodus ir imtis kontrpriemonių. Tik pasipriešinimo programa sustabdys puvimą, kuris graužia mūsų šalį.

Daug kas sunkiai suvokia globalinio sąmokslo idėją, kadangi iš to darosi pinigus daugybė rašytojų. Kiti abejoja, kad įmanoma sėkmingai įgyvendinti tokius dalykus globaliu mastu. Jie mato siaubingą mūsų vyriausybės biurokratiją ir sako: „Kodėl mes turime tikėti, kad pavienis žmogus gali padaryti daugiau negu vyriausybė?" Čionai neatsižvelgiama į faktą, kad vyriausybė yra sąmokslo dalis. Žmonės nori akivaizdžių įkalčių, o juos gauti labai sunku.

Atsiranda ir tokių, kurie sako: „Na ir kas? Kodėl man turi rūpėti sąmokslas, aš net balsuoti nevaikštau". Būtent tokios reakcijos ir siekiama iš didžiosios amerikiečių dalies. Mūsų tauta užkrėsta apatija ir abejingumu – tai 45 metų trukmės karo prieš mus rezultatas. Kurto Levino knygoje aiškiai parodyta, kaip tai daroma, bet ar daug atsiras žmonių, kurie pasirinks skaityti mokslinę knygą, užuot pasičiupę detektyvą? **Mes reaguojame būtent taip, kaip mus programuoja.** Demoralizuoti ir apatiški žmonės visada pasirengę sveikinti pasirodymą didžio žmogaus, kuris žada išspręsti visas problemas ir garantuoja patikimą tvarką visuomenėje, kai žmonės bus visiškai aprūpinti darbu, o vidiniai prieštaravimai bus sumažinti iki minimumo. Tokį diktatorių – o tai bus būtent diktatorius – visi priims išskėstomis rankomis. **Žinoti, kas yra mūsų priešas – gyvybiškai svarbu.** Neįmanoma kovoti prieš nežinomą priešą. Šią knygą galima panaudoti kaip karo lauko statutą. Išnagrinėkite ją ir įsiminkite visus vardus. Šiame skyriuje aš dažnai minėjau**„profiliavimo"*** techniką. Pilnai paaiškinsiu, kas tai yra, sekančiame skyriuje. Viena svarbiausių išvadų, kurią galima padaryti nagrinėjant „profiliavimą", yra lengvumas, su kuriuo jis įgyvendinamas asmenybės, partinės grupės, politinio junginio ir panašiai, lygmenyje. Kai tik suvoksime šį lengvumą, sąmokslas nustos būti kažkuo tokiu, kas egzistuoja anapus mūsų suvokimo ribos. Mes lengviau suprasime ir Kenedžio nužudymą, ir pasikėsinimą į Reiganą.

—

* Nuo angliško veiksmažodžio *to profile* – apdirbti pagal šabloną.

Kontroliuojančios žinybos

arba

Įstaigos, kurių pagalba vykdoma kontrolė

Profiliavimas – metodas, sukurtas 1922 metais Karališkojo tarptautinių santykių instituto įsakymu. Majoras Džonas Roulingas Ryzas (John Rawlings Reese), britų karinis specialistas, gavo nurodymą sukurti stambiausią pasaulyje žinybą, skirtą plauti smegenims prie „Tavistoko žmogiškųjų santykių instituto", kuris įėjo į Sasekso universiteto sudėtį. Institutas tapo „Britų psichologinio karo biuro" (Britain's Psychological Warfare Bureau) branduoliu. Kai 1970 metais aš pirmą kartą supažindinau Ameriką su Ryzo ir Tavistoko vardais, skaitytojams tai beveik nesukėlė susidomėjimo. Tačiau vėliau, vis labiau atskleidžiant Tavistoko veiklą ir jo vaidmenį sąmoksle, mano ankstyvųjų tyrinėjimų mėgdžiojimas pasidarė madingas ir išpopuliarėjo.

Britų psichologinio karo biuras plačiai naudojo rezultatus darbo, kurį nuveikė Ryzas, naudodamasis 80 000 „bandomųjų triušių" iš britų kareivių

ir belaisvių tarpo, jis darė su jais pačius įvairiausius testus. Būtent Tavistoke sukurti metodai privertė Ameriką įstoti į II Pasaulinį karą ir, vadovaujant dr. Kurtui Levinui, įsteigti CŽV pirmtakę Strateginių Tarnybų valdybą. Levinas ėmė vadovauti Strateginių bombardavimų planavimo valdybai (Strategic Bombing Survey), kurios veiklos rezultatu tapo masinių Vokietijos gyvenamų kvartalų bombardavimo, neliečiant karinių gamyklų, plano, skirto karališkosioms KOP, sudarymas. Abiejų kariaujančių pusių karinė pramonė priklausė tarptautiniams bankininkams, kurie nenorėjo, kad jų aktyvai būtų sugriauti.

Po karo NATO įsakė Sasekso universitetui organizuoti ypatingą centrą, skirtą smegenų plovimui, kuris tapo Britų psichologinio karo biuro padaliniu, tik dabar jo tyrimai buvo nukreipti ne kariniam, bet civiliniam panaudojimui. Skyriuose apie narkotikus mes dar sugrįšime prie šios itin slaptos įstaigos, kurią pavadino Mokslinės politikos tyrimų institutu.

Masinio civilinių gyvenamų kvartalų bombardavimų tikslas buvo palaužti vokiečių darbininkų moralinę dvasią. Šiais bombardavimais nesiekta sugriauti vokiečių karinės mašinos. Levinas ir jo komanda išvedė tokį rodiklį: jeigu 65% vokiečių darbininkų gyvenamo ploto bus sugriauta per naktinius karališkųjų KOP bombardavimus, civilių moralinė dvasia bus palaužta. Realus darbinis dokumentas šiuo klausimu buvo parengtas draudimo kompanijoje Prudential Assurance Company.

Karališkosios KOP, vadovaujamos Hariso, įgyvendino Levino planus, jų kulminacija tapo siaubingas Drezdeno bombardavimas, kurio metu žuvo daugiau kaip 125 000 žmonių, daugiausiai senukų, moterų ir vaikų. Teisybė apie siaubingus Hariso reidus prieš vokiečių civilius buvo griežtai užslaptinta dar ilgą laiką po karo pabaigos.

Tavistokas sukūrė daugumą detalių programų, kurių rezultate buvo įkurta Karinės jūrų žvalgybos valdyba (Office of Naval Intelligence (ONI), svarbiausia JAV žvalgybos tarnyba, palyginus su kuria CŽV atrodo kaip nykštukė. Amerikos vyriausybė sudarė milijardinius kontraktus su Tavistoku, kurio strateginio planavimo specialistai sukūrė daugumą programų, kuris Pentagonas iki šiol tebenaudoja, organizuodamas šalies gynybą. Tai dar sykį iliustruoja tą mirtiną glėbį, kuriame Komitetas 300 laiko Ameriką ir daugumą JAV žinybų. Amerikoje Tavistokas valdo daugiau kaip 30 tyrimų institutų, visi jie bus išvardinti lentelėse knygos gale.

Dauguma šių Tavistokui pavaldžių institutų Amerikoje pavirto gigantiškais monstrais, jų įtaka prasismelkia į visus mūsų valstybinių įstaigų veiklos aspektus ir tampa pagrindine galia, formuojančia bet kokią politiką. Vienas iš Tavistokui pavaldžių mūsų gyvenimo būdo griovėjų – tai dr. Aleksandras Kingas, NATO narys steigėjas, Komiteto 300 favoritas, taip pat žymus Romos klubo narys. Romos klubas pavedė Kingui sugriauti amerikietišką švietimo sistemą, tai padaryti jis turėjo paėmęs savo kontrolėn Nacionalinę

mokytojų asociaciją ir glaudžiai bendradarbiaudamas su kai kuriais įstatymų leidėjais bei teisėjais. Jeigu iki šiol nebuvo plačiai žinoma apie Komiteto 300 visapusišką įsiskverbimą, tai ši knyga išsklaidys paskutinius abejonių šiuo klausimu likučius.

Pirmuoju išbandymu Federalinei ypatingųjų situacijų agentūrai (FEMA), Romos klubo kreatūrai, tapo situacija su atomine elektrine Trijų Mylių saloje, Pensilvanijoje. Isteriškos masinės informacijos priemonės iškart pavadino tai „avarija", nors tai buvo dirbtinai sukurta situacija, skirta atlikti FEMA testą. Rezultatas: baimė ir isterija, sukelta žiniasklaidos, kas paskatino žmones bėgti iš minėto rajono, kai tuo tarpu jiems niekas negrėsė.

Į visa tai žvelgiama kaip į FEMA sėkmę ir surinko nemažai taškų antibranduolinėms jėgoms. Trijų Mylių sala tapo startu taip vadinamiems „aplinkosaugininkams", dosniai finansuojamam judėjimui, kurį visiškai kontroliuoja Aspeno institutas Romos klubo vardu. Įvykių nušvietimas žiniasklaidoje buvo nemokamai suorganizuotas Viljamo Palėjaus (William Paley) iš CBS kompanijos, anksčiau jis buvo britų žvalgybos agentas.

FEMA – natūrali II Pasaulinio karo laikų Strateginių bombardavimų planavimo valdybos įpėdinė. Dr. Kurtas Levinas, teoretikas to, ką Tavistoko suokalbininkai vadina „krizių valdymu", aktyviai dalyvavo šiuose tyrimuose. Esama glaudaus ryšio tarp Levino ir Tavistoko, kuris tęsiasi 37 metus. Levinas įdiegė Strateginių bombardavimų planavimo valdybos metodologiją į FEMA su nežymiais pakeitimais, vienas kurių – poveikio objekto pakeitimas. Vietoje Vokietijos, objektu tapo Amerika. Po 45 metų nuo II Pasaulinio karo pabaigos, Tavistokas ir toliau laiko pirštą ant gaiduko, tačiau ginklas dabar nukreiptas į Ameriką.

Velionė Margaret Mid (Margaret Mead), globojama Tavistoko, intensyviai tyrė vokiečių ir japonų gyventojų reakciją į stresą, kurį sukėlė bombardavimai. Dr. Irvingas Janusas (Irving Janus) dalyvavo projekte kaip asocijuotas profesorius, o bendrą projekto vadovavimą vykdė dr. Donas Roulingas Ryzas, paaukštintas iki brigados generolo laipsnio britų armijoje. Tyrimų rezultatai buvo perduoti FEMA'i. Irvingo Januso ataskaita padarė didelę įtaką FEMA politikos formavimui. Janusas juos vėliau panaudojo savo knygai „Oro karas ir stresas". Trijų Mylių salos įvykių metu FEMA paraidžiui sekė šios knygos idėjomis. Januso idėja buvo išties paprasta: dirbtinai sukurti krizių seriją ir manipuliuoti gyventojais, sekant Levino teroro taktika – žmonės elgsis būtent taip, kaip reikia.

Atliekant šį eksperimentą, Levinas atrado kai ką naujo: sociumo valdymas plačiu mastu yra įmanomas, naudojant masinės informacijos priemones, pavyzdžiui, per televiziją pateikiant masėms branduolinio aro siaubus. Buvo nustatyta, kad branduolinio karo siaubo dramatizavimui labai tinka moteriški žurnalai. Janusas atliko testą, kurio metu Betė Bampers,

senatoriaus nuo Arkanzaso Deilo Bamperso žmona, „rašė" šia tema žurnalui „McCalls Magazine".

Straipsnis pasirodė 1983 sausio numeryje. Straipsnį faktiškai rašė ne ponia Bampers, jį jai parengė grupė rašytojų iš Tavistoko, kurie specializuojasi tokio pobūdžio medžiagoje. Publikaciją sudarė mišrainė iš netiesos, iškraipytų faktų, insinuacijų ir spėlionių, kurios rėmėsi melagingomis prielaidomis. Bampers straipsnis buvo tipiškas psichologinio manipuliavimo, kurį taip meistriškai įvaldė Tavistokas, pavyzdys. Nė vienai iš ponių, skaitančių minėtą žurnalą, nepasisekė išvengti įspūdžių, kuriuos sukėlė siaubinga istorija apie tai, į ką panašus atominis karas.

Komitetas 300 valdo didžiulį biurokratinį aparatą, kuriam priklauso šimtai smegenų centrų ir oficialių įstaigų, kurie vadovauja plačiausiam spektrui asmenų ir organizacijų, pradedant privačiu verslu, baigiant valstybės lyderiais. Paminėsiu tik keletą jų, pradėdamas Vokiškuoju Maršalo fondu. Tarp jo narių (jie taip pat yra NATO ir Romos klubo nariai) esama tokių personų kaip Deividas Rokfeleris iš Chase Manhattan Bank, Gabriel Heog (Gabriel Hague) iš prestižinio Hanover Trust and Finance Corporation, Miltonas Kacas (Milton Katz) iš Fordo fondo, Vilis Nrandtas, Socialistų internacionalo lyderis, KGB agentas ir Komiteto 300 narys, Irvingas Bliustounas (Irving Bluestone), profsąjungos „Automobilių pramonės darbininkų sąjunga" (United Auto Workers) vykdomosios tarybos pirmininkas, Raselas Treinas (Russel Train), Pasaulinio laukinės gamtos fondo (World Wildlife Fund), kurį globoja princas Filipas ir Romos klubas, Amerikos padalinio prezidentas, Elizabet Midžli (Elizabeth Midgely), CBS programų prodiuserė, B. R. Gifordas (B. R. Gifford), fondo Russel Sage Foundation direktorius, Gvidas Goldmanas iš Aspeno instituto, velionis Averelis Harimanas (Averill Harriman), ypatingasis Komiteto 300 narys, Tomas L. Hjūzas (Thomas L. Hughes) iš Karnegio fondo, Denisas Midouzas ir Džėjus Forestoras iš Masačiusetso technologijų instituto.

Nors Komitetas 300 egzistuoja jau daugiau kaip 150 metų, savo dabartinį pavidalą jis įgavo maždaug 1897 metais. Jis visada įsakinėjo per kitas organizacijas-širmas, tokias kaip Karališkasis tarptautinių santykių institutas. Kai buvo nuspręsta, kad Europos reikalus turi tvarkyti kažkokia super organizacija, Karališkasis tarptautinių santykių institutas įkūrė Tavistoko institutą, kuris, savo ruožtu, sukūrė NATO. Penkerius metus NATO finansavo „Vokiškasis Maršalo fondas". Turbūt svarbiausias Bilderbergo klubo, Komiteto 300 užsienio politikos organo, narys buvo Džozefas Ratingeris, kuris, kaip kalbama, klubą įkūrė ir suorganizavo. Kasmetiniai Bilderbergo susitikimai jau kelis dešimtmečius yra sąmokslų medžiotojų mėgstamas grobis.

Retingeris buvo puikiai išsilavinęs jėzuitas ir dvasininkas bei 33 laipsnio frankomasonas. Ponia Ketrin Mejer Grehem (Katherine Meyer Graham),

įtariama savo vyro nužudymu, kad gautų laikraščio Vashington post kontrolę, irgi buvo svarbi Romos klubo narė, kaip ir Polas Hofmanas (Paul G. Hoffman) iš New York Life Insurance Company, vienos stambiausių Amerikso draudimo bendrovių, priklausančių korporacijai Rank, kuri tiesiogiai susijusi su britų karalienės Elžbietos šeima. Be to, Bilderbergo ir Romos klubo nariais įkūrėjais buvo Džonas Dž. Maklojus (John J. McCloy), žmogus, kuris mėgino ištrinti iš politinio žemėlapio nugalėtą Vokietiją ir, paskutinis sąrašas, bet ne paskutinis pagal įtaką, Džeimsas A. Perkinsas (James A. Perkins) iš Carnegie Corporation.

Kokia išrinktoji kasta! Ir vis dėlto keista, kad be tikrų žvalgybos tarnybų darbuotojų apie šitą organizaciją iki paskutinio laiko žinojo tik vienetai. Valdžia, kurią turi šie svarbūs asmenys ir korporacijos, TV stotys ir laikraščiai, draudimo kompanijos, bankai, kuriuos jie atstovauja, yra lygi valdžiai ir prestižui, kurią turi mažiausiai dvi Europos šalys, ir vis dėl to, tai tik nedidelė dalelė neribotų, visur prasismelkiančių Komiteto 300 interesų.

Čionai nebuvo paminėtas Ričardas Gardneris, kuris, nors ir labai anksti tapo Komiteto 300 nariu, buvo pasiųstas į Romą su specialia misija. Jis susituokė su vienos iš seniausių Venecijos juodosios aristokratijos šeimų atstove, šitaip užtikrinęs Venecijos aristokratijai priėjimą prie Baltųjų rūmų. Averelis Harimanas irgi buvo tiesioginis Komiteto tarpininkas tarp Kremliaus ir Vašingtono, po jo mirties ši funkcija atiteko Kisindžeriui.

Romos klubas – grėsmingas ir galingas Komiteto 300 organas. Nors išoriškai pagrindinis jo taikinys yra Amerika, šios grupės veikla persipina su kitais Komiteto 300 organais, o jo amerikiečiai nariai neretai užsiima Japonijos ir Vokietijos „problemomis".

Žemiau pateikiamas toli gražu ne pilnas oficialių organizacijų, kurias kontroliuoja Komitetas 300, sąrašas.

Pramoninės demokratijos lyga (League Of Industrial Democracy)
Veikėjai: Maiklas Novakas (Michael Novak), Džina Kirpatrik (Jeane Kirkpatrick), Judžinas Rostou (Eugene Rostow), Irvinas Sualas (Irwin Suall), Leinas Kirklandas (Lane Kirkland), Albertas Šenkeris (Albert Schenker).
Tikslai: normalių darbo santykių tarp darbuotojų ir samdytojų ardymas plaunant smegenis profsąjungų lyderiams ir nariams, kad tie keltų iš anksto neįvykdomus reikalavimus. Ypatingas dėmesys čionai skiriamas metalurgijos, automobilių ir statybos pramonei.
Laisvė namai (Freedom House)
Veikėjai: Leo Černas (Leo Churn) ir Karlas Geršmanas (Carl Gershman).
Tikslai: socialistinės dezinformacijos platinimas amerikiečių dirbančiųjų tarpe, nesutarimų ir nepasitenkinimo atmosferos kūrimas. Dabar, kai šie tikslai iš esmės jau pasiekti, Lourensas Iglbergeris pakvietė Geršmaną dirbti

į CEDC – naują organizaciją, kurios tikslas sustabdyti susivienijusios Vokietijos prekybinę ekspansiją Dunojaus baseino šalyse.

Komitetas už demokratišką daugumą (Committee For A Democratic Majority)

Veikėjai: Benas Vatenburgas (Ben Wattenburg), Džina Kirpatrik (Jean Kirkpatrick), Elmo Zumva (Elmo Zumwa) ir Midži Dektoras (Midge Dector).

Tikslai: užmegzti ryšius tarp apsišvietusios socialistinės klasės ir mažumų grupių, kad būtų suformuotas solidus rinkiminis blokas, kuris palaikytų kairiuosius kandidatus. Tai šimtaprocentinė fabianininkų organizacija.

Užsienio politikos tyrimų institutas (Foreign Policy Research Institute)

Veikėjai: Robertas Štrausas Hjupas (Robert Strausz Hupe).

Tikslai: kosminės programos NASA žlugdymas ir visiškas uždarymas.

JAV Socialdemokratai (Social Democrats U.S.A.)

Veikėjai: Bajardas Rastinas (Bayard Rustin), Leinas Kirklandas (Lane Kirkland), Džėjus Lavstounas (Jay Lovestone), Karlas Geršmanas (Carl Gershman), Hovardas Samiuelis (Howard Samuel), Sidnis Hukas (Sidney Hook).

Tikslai: radikaliojo socoalizmo platinimas, ypač mažumų tarpe. Ryšių su panašiomis organizacijomis socialistinėse šalyse užmezgimas. Lavstounas ilgą laiką buvo pagrindinis kelių JAV prezidentų patarėjas sovietų klausimais ir kontaktinis asmuo ryšiams su Maskva.

Socialinių santykių institutas (Institute For Social Relations)

Veikėjai: Harlandas Klivlendas (Harland Cleveland), Vilisas Harmonas (Willis Harmon).

Tikslai: Amerikos mąstymo būdo pakeitimas.

Piliečių Lyga (The Citizens League)

Veikėjai: Baris Komoneris (Barry Commoner).

Tikslai: kelti „bendras" teismines bylas įvairioms vyriausybinėms agentūroms, ypač iš gynybos bei gynybinės pramonės srities.

Karo priešininkų Lyga (War Resisters League)

Veikėjai: Noamas Chomskis (Noam Chomsky) ir Deividas MakReinoldsas (David McReynolds).

Tikslai: pasipriešinimo karui Vietname organizavimas tarp kairiųjų grupių, studentų ir Holivudo veikėjų.

Instituto „Už demokratinį socializmą" organizacinis komitetas (The Democratic Socialist Organizing Committee Of The Institute For Democratic Socialism)

Veikėjai: Frenkas Zeideris (Frank Zeider), Arturas Reideris (Arthur Redier) Ir Deividas MakReinoldsas (David McReynolds).

Tikslai: plėsti kairiojo socializmo veiklą bei ideologiją Amerikoje ir Europoje.

Antidefemacijos Lygos tyrimų skyrius (Anti-Defamation League Fact Finding Division)

Veikėjai: Irvinas Sualas, taip pat žinomas kaip Džonas Grehemas.

Tikslai: ši organizacija yra bendras FTB ir britų žvalgybos padalinys, skirtas išaiškinti kairiosios pakraipos grupėms ir lyderiams bei jų neutralizavimui dar iki to laiko, kol jos netapo pakankamai stambios ir įtakingos.

Tarptautinė mašinistų asociacija (International Association Of Machinists)

Tikslai: darbo frontas, palaikantis Socialistinio Internacionalo idėjas, organizuotų neramumų ir konfliktų tarp darbininkų ir menedžerių kurstytojas.

Jungtiniai siuvimo pramonės darbininkai (Amalgamated Clothing Workers)

Veikėjai: Miurėjus Findlis (Murray Findley), Irvinas Sualas ir Džeikobas Šeinkmanas (Jacob Scheinkman).

A.Filipo Rendolfo institutas (A. Philip Randolph Institute)

Veikėjai: Bajardas Rastinas (Bayard Rustin).

Tikslai: bendrų tikslų organizacijų veiklos koordinavimas, pavyzdžiui, platinant socialistines idėjas tarp studentų ir darbininkų.

Kembridžo politinių tyrimų institutas (Cambridge Policy Studies Institute)

Veikėjai: Garas Apelrovicas (Gar Apelrovitz).

Tikslai: plėsti ir gilinti darbus, kuriuos atlieka Politinių tyrimų institutas. Įkurtas 1969 vasarį, įkūrėjas – tarptautinis socialistas Garas Apelrovicas, buvęs senatoriaus Geiloro Nelsono padėjėjas. Apelrovicas parašė Romos klubui daug ginčų sukėlusią knygą „Atominė diplomatija", kurios spausdinimą finansavo Vokiečių Maršalo fondas. Instituto veikla susikoncentravusi ties tiriamaisiais ir praktiniais projektais, kurių tikslas – iš esmės pertvarkyti amerikiečių visuomenę, kitaip sakant – sukurti fabianię Ameriką, ruošiantis Pasaulinės Vyriausybės atėjimui.

Šiaurės Atlanto instituto ekonomikos komitetas (Economic Committee Of The North Atlantic Institute)

Veikėjai: Aurelio Pečejis.

Tikslai: NATOsmegenų centras globalinėms ekonomikos problemoms spręsti.

Demokratinių institutų tyrimo centras (Center For The Study Of Democratic Institutions)

Veikėjai: įkūrėjas Robertas Hačinsas (Robert Hutchins) iš Komiteto 300, Haris Ešmoras (Harry Ashmore), Frenkas Kelis (Frank Kelly) ir didelė grupė asocijuotų narių.

Tikslas: platinti idėjas, kurios turėtų paskatinti liberalios pakraipos socialines reformas, paremtas demokratijos ideologija. Vienas iš jų uždavinių yra sukurti naują JAV konstitucijos projektą, ši konstitucija tuo pat metu bus griežtai monarchistinė ir socialistinė, kaip Danijoje.

Centras yra vienas iš „olimpiečių" atsparos punktų. Įsikūręs Santa Barbaroje, jis veikia pastate su pompastišku pavadinimu „Partenonas". Buvęs atstovų rūmų narys Džonas Rerikas apibūdino centrą kaip „kontorą, iki lubų prigrūstą komunistų". Iki 1973 metų buvo sukurti jau 35 naujosios

konstitucijos projektai, beje, paskutiniame iš jų buvo siūloma pataisa, garantuojanti „ekologinę teisę". Pataisos tikslas – praktiškai sunaikinti Amerikos pramonę, lyginant su jos 1969 metų lygiu. Kitaip sakant, organizacija vykdo „Romos klubo" politiką, kurią patvirtino komitetas 300, ji numato nulinį postindustrinį augimą.

Tarp Centro tikslų bei uždavinių yra ir ekonominių ciklų valdymas, bedarbio pašalpų sistemos kontrolė, verslo ir nacionalinių viešųjų darbų reguliavimas, aplinkos užterštumo kontrolė. Pasisakydamas Komiteto 300 vardu, Ešmoras pranešė, kad Centro uždavinys yra ieškoti metodų ir priemonių, kad efektyviau dirbtų mūsų politinė sistema. „Mes turime pakeisti švietimo sistemą ir sukurti naują konstituciją Amerikai, o taip pat vieningą konstituciją visam pasauliui". – pareiškė Ešmoras.

Toliau Ešmoras skelbia tokius tikslus:

- Narystė JTO turi būti visuotinė.
- Būtina stiprinti JTO.
- Pietryčių Azija turi būti neutralizuota (skaityk- komunizuota).
- Šaltasis karas turi būti baigtas.
- Rasinė diskriminacija turi būti uždrausta.
- Turi būti suteikta pagalba besivystančioms šalims (turima galvoje pagalba griaunant ekonomikas).
- Atsisakyti karinių problemų sprendimo metodų (gaila, kad jis to nepasakė Džordžui Bušui prieš karą Persų įlankoje).
- Negali būti priimtini jokie nacionaliniai sprendimai.
- Būtinas bendradarbiavimas.

Harvardo psichologijos klinika (Harvard Psychological Clinic)
Veikėjai: dr. Kurtas Levinas ir 15 mokslininkų, „naujojo mokslo" (new-science scientists) pasekėjų.
Tikslas: sukurti visuomenėje tokią atmosferą, kuri leistų Komitetui 300 paimti Amerikoje neribotą valdžią.
Socialinių tyrimų institutas (Institute For Social Research)
Veikėjai: dr. Kurtas Levinas ir 20 mokslininkų, „naujojo mokslo" (new-science scientists) pasekėjų.
Tikslas: sukurti absoliučiai naują socialinių programų kompleksą, kurio tikslas būtų pašalinti Ameriką iš pramoninės pažangos kelio.
Mokslinės politikos tyrimų centras (Science Policy Research Unit)
Veikėjai: Lilandas Bredfordas (Leland Bradford), Kenetas Demas (Kenneth Dam), Ronaldas Lipertas (Ronald Lippert).
Tikslas: „būsimų sukrėtimų" tyrimo institutas prie Sasekso universiteto Anglijoje, priklausantis Tavistoko sistemai.
Sistemų vystymo korporacija (Systems Development Corporation)

Veikėjai: Šeldonas Arenbergas (Sheldon Arenberg) ir keli šimtai bendradarbių.
Tikslas: visų JAV ir britų žvalgybos tarnybų elementų veiksmų koordinavimas. Korporacija nustato, kokių „lošėjų" globoje turi būti vienokie ar kitokie nacionaliniai valstybiniai dariniai. Pavyzdžiui, Ispanija turi būti susilpnėjusios ir išsekusios Katalikų bažnyčios įtakos sferoje, JTO – Generalinio sekretoriaus kontrolėje ir panašiai.
Korporacija sukūrė sistemą X-RAY 2, kurioje smegenų centrų personalas, kariniai objektai ir teisėsaugos organai susieti su Pentagonu per nacionalinį teletaipų ir kompiuterių tinklą tuo tikslu, kad būtų panaudojama sekimo technika nacionaliniu mastu. Arenbergas teigia, kad jo idėjos nesusijusios su karine sfera, bet visi jo metodai faktiškai gauti iš karinių šaltinių. Jis sukūrė „Niujorko valstijos stebėjimo ir identifikacijos sistemą", projektą, visiškai atitinkantį Orvelo „1984″ dvasią, be to, pagal mūsų konstituciją šis projektas yra absoliučiai neteisėtas. Jau paleistas šios „Sistemos" diegimo procesas nacionaliniu mastu. Čia yra būtent tai, apie ką kalbėjo Bžezinskis kaip apie galimybę beveik akimirksniu gauti priėjimą prie kompiuterinių bylų su duomenimis apie bet kurį žmogų.

„Niujorko valstijos stebėjimo ir identifikacijos sistema" teikia duomenis visiems teisėtvarkos organams ir valstijos valstybinėms įstaigoms. Ji saugo ir suteikia žaibišką priėjimą prie individualių duomenų, tiek kriminalinių, tiek socialinių. Tai tipiškas Komiteto 300 projektas. Subrendo būtinybė detaliai ištirti šios „Sistemų vystymo korporacijos" reikalus, bet tai nėra šios knygos uždavinys. Aišku tik viena: „Korporacija" nekelia sau tikslo ginti laisves ir teises, kurias garantuoja JAV konstitucija. Labai patogu, kad ji įsikūrusi Santa Barbaroje, šalia Roberto Hatčinso „Partenono". Štai keli leidiniai, kuriuos leidžia šis Romos klubo padalinys:

«Center Magazine» («Centro žurnalas»), «Counterspy» («Kontršnipas»), «Coventry» («Koventris»), «Covert Action Information Bulletin» («Informacinis slaptų operacijų biuletenis»), «Dissent» («Skilimas», «Disidentystė»), «Human Relations» («Žmonių santykiai»), «Idustrial Research» («Pramoniniai tyrimai»), «Inquiry» («Tyrimas»), «Mother Jones» («Motina Džouns»), «One» («Vienas»), «Progressive» («Progresyvusis»), «Raconteur» («Pasakotojas»), «The New Republic» («Naujoji Respublika»), «Working Papers for a New Society» («Darbinės pastabos apie naują visuomenę»).

Tai anaiptol ne pilnas sąrašas leidinių, kuriuos leidžia Romos klubas. Jų yra šimtai, praktiškai kiekviena organizacija steigia savo spausdintą leidinį. Turint galvoje, kiek daug yra tokių organizacijų, kurias valdo Tavistoko institutas ir Romos klubas, mes galime patalpinti čia tik nedidelę dalį viso sąrašo. Kai kurie svarbiausi fondai ir smegenų centrai pateikiami žemiau esančiuose sąrašuose, į kuriuos patenka taip pat ir kariniai smegenų centrai.

Amerikos visuomenė apstulbtų, sužinojusi, kaip giliai įtraukta armija į „naujos karinės taktikos" tyrimus kartu su Komiteto 300 smegenų trestais. Amerikiečiai nežino, kad 1946 metais Komitetas 300 įsakė Romos klubui toliau plėtoti smegenų trestus, kurie patys savaime tampa naujomis priemonėmis platinti komiteto 300 filosofiją. Šių centrų poveikis mūsų kariškiams (būtent nuo 1959 metų, kai jie pradėjo staigiai daugintis) iš tiesų stulbina. Nėra abejonių, kad iki XX amžiaus pabaigos jie vaidins dar didesnį vaidmenį einamuosiuose mūsų šalies reikaluose.

„Mont Pelerin" draugija (The Mont Pelerin Society)
Ekonominis fondas, kurio paskirtis – platinti melagingas ekonomikos teorijas ir daryti įtaką Vakarų ekonomistams, kad jie sektų tais modeliais, kuriuos fondas laikas nuo laiko sukuria. Tarp žymių organizacijos praktikų esama fon Hajeko ir Miltono Fridmano.

Huverio institutas (The Hoover Institution)
Iš pradžių įkurtas kovai su komunizmu, institutas pamažu, tačiau užtikrintai pasuko link socializmo. Jo metinį biudžetą sudaro 2 mln$, kuriuos aukoja Komiteto 300 globojamos firmos. Šiuo metu institutas susikoncentravo ties „taikiomis permainomis", skirdamas dėmesį armijos ir vidinėms JAV problemoms. Jis dažnai vadinamas žiniasklaidos „konservatyvia organizacija", kurios pažiūros panaudojamos, kai prireikia konservatyvaus požiūrio. Huverio institutas anaiptol nėra konservatyvus ir po to kai 1953 metais jį pradėjo kontroliuoti grupė, tampriai susijusi su Romos klubu, jis pavirto „pageidaujamos" Pasaulinės vyriausybės politikos ruporu.

Paveldo fondas (Heritage Foundation)
Įkurtas alaus magnato Džozefo Kurso (Joseph Coors) kaip konservatyvus smegenų centras, fondas netrukus atiteko sero Piterio Vikerso Holo, Stiuarto Batlerio, Stiveno Eizlio (Steven Ayzlei), Roberto Moso (Robert Moss) ir Fridricho fon Hajeko fabianininkams, kurie veikė, vadovaujami Romos klubo. Ši įstaiga vaidino lemiamą vaidmenį, vykdant britų leiboristų lyderio Entonio Vedžvudo Beno įsakymą „tečerizuoti Reiganą". Paveldo fondas, be abejo, nėra konspiratyvi organizacija, nors kartais gali tokiu atrodyti.

Žmogaus galimybių tyrimo valdyba (Human Resources Research Office – Humro)
Karinė tyrimų organizacija, dirbanti „psichotechnologijų" srityje. Didžioji personalo dalis rengiama Tavistoke. Psichotechnologija aprėpia tokias sritis kaip kareivių motyvacija, kariuomenės kovinė dvasia ir muzika, kurią naudoja priešas. Faktiškai didžioji dalis to, ką Orvelas aprašė savo knygoje „1984" stulbinančiai primena tai, ko moko HUMRO. 1969 metais Komitetas 300 ėmė kontroliuoti šią svarbią įstaigą ir pavertė ją privačia nekomercine organizacija, globojama Romos klubo. Tai didžiausia Amerikoje žmogaus elgesio tyrimų grupė.

Viena iš jos veiklos sričių – mažų grupių, atsidūrusių streso situacijose, tyrimas. HUMRO moko kariškius, kad kareivis – tai tiesiog savo įrangos tęsinys, tai padarė didelę įtaką kuriant sistemas „žmogus-ginklas" ir „žmogaus savybių valdymas", kurios taip plačiai naudojamos JAV armijoje. HUMRO turi didžiulę įtaką armijos elgsenai. Organizacijos metodai, slopinantys sąmonę, užgimė Tavistoke. Manoma, kad HUMRO taikomosios psichologijos kursai turi išmokyti karinę vadovybę, kaip priversti žmogų dirbti kaip ginklas. Kaip pavyzdį galima pateikti faktą, kad karo Irake metu kareiviai noriai ignoravo savo karinius statutus ir gyvus palaidojo 12 000 Irako kareivių.

Šis smegenų išplovimo metodas itin pavojingas, kadangi šiandien jis taikomas armijai, o armija taiko jį, kad žvėriškai sunaikintų tūkstančius priešo kareivių, o rytoj armijai bus pasakyta, kad „priešais" tapo civilių gyventojų, nusistačiusių prieš vyriausybės politiką, grupės. Mes jau dabar įsivaizduojame bepročių avinų bandą su praplautomis smegenimis, ir vis dėlto, paaiškėja, kad HUMRO nori sąmonės nuslopinimą ir jos valdymą patobulinti dar per vieną žingsnį. HUMRO – tai vertingas Tavistoko papildas ir daugelis HUMRO rekomendacijų buvo panaudotos Persų įlankos kare. Tai leidžia lengviau suprasti, kodėl amerikiečių kareiviai elgėsi kaip negailestingi ir beširdžiai galvažudžiai, visiškai netilpdami į tradicinio amerikiečių kareivio koncepciją.

Tyrimų ir analizės korporacija (Research and Analysis Corporation)

Ši organizacija – HUMRO dvynė knygos „1984" požiūriu – įsikūrusi Makline, Virdžinijos valstijoje. Įkurta 1948 metais, Komiteto 300 kontrolėn ji perėjo 1961 metais, kai tapo Džono Hopkinso universiteto dalimi. Korporacija darbavosi su daugiau kaip 600 projektais, įskaitant juodaodžių integraciją į armiją, taktinį branduolinio ginklo panaudojimą, psichologinio karo programas ir gyventojų masių valdymą.

Žinoma, yra daug stambių smegenų centrų, ir mes toliau panagrinėsime daugelį iš jų. Viena svarbiausių sferų bendradarbiaujant smegenų centrams su tuo, kas paskui tampa valstybine ir visuomenine politika, yra „polsteriai" (pollsters) – kompanijos, tiriančios visuomenės nuomonę. Būtent jos formuoja visuomenės nuomonę taip, kaip reikia sąmokslininkams. Nuolat apdoroja rinkėjus TV kompanijos CBS, NBC, ABC, laikraščiai New York Times, Washington Post. Didžiąją dalį šių pastangų koordinuoja Nacionalinis visuomenės nuomonės tyrimų centras, kur, daugelio iš mūsų nuostabai, sukurtas psichologinis šablonas visoms tautoms.

Gauta informacija dedama į kompanijų Gallup Pool, Yankelovich, Skelley and White kompiuterius lyginamąjam įvertinimui. Daug kas iš to, ką skaitome laikraščiuose ar matome per TV, iš pradžių yra filtruojama visuomenės nuomonės tyrimų kompanijose. Mes matome tik tai, ką

„polsteriai" leidžia mums matyti. Tai vadinama „visuomenės nuomonės formavimu". Tokio socialinio apdorojimo idėja yra ta, kad būtų sužinota, kaip reaguoja visuomenė į politines direktyvas, duodamas Komiteto 300. mes esame vadinami „tikslinėmis gyventojų grupėmis". O „polsteriai" įvertina pasipriešinimo laipsnį tam, ką parodo per „Vakaro žinias". Toliau mes parodysime, kaip buvo pradėta ši praktika ir kas už ją atsakingas.

Visa tai yra dalis kruopščiai suplanuoto Tavistoke visuomenės nuomonės formavimo. Šiandien žmonės galvoja, kad yra gerai informuoti, bet jie neįsivaizduoja, kad nuomonės, kurias jie laiko savomis, faktiškai yra sukurtos tyrimų institutuose ir smegenų centruose, ir nė vienas iš mūsų nėra laisvas turėti savo nuomonę tame informacijos sraute, kurį ant mūsų galvų pila žiniasklaida ir „polsteriai".

Visuomenės nuomonės formavimas virto subtiliu menu kaip tik prieš Amerikai įstojant į II Pasaulinį karą. Amerikiečius, kurie nežinojo net patys apie save, privertė žiūrėti į Japoniją ir Vokietiją kaip į pavojingus priešus, kuriuos buvo būtina sustabdyti. Tam tikra prasme tai buvo teisinga, ir tai daro valdomą mąstymą dar pavojingesniu, nes dėl tos informacijos, kurią pateikė žmonėms, priešais išties tapo Vokietija ir Japonija. Visai neseniai mes matėme, kaip puikiai veikia sąmonės apdorojimo procesas, kai amerikiečius privertė laikyti Iraką grėsme, o Sadamą Huseiną – asmeniniu Amerikos priešu.

Toks sąmonės apdorojimo procesas techniškai aprašomas kaip „pranešimas, pasiekiantis asmenų, kuriems galima daryti įtaką, suvokimo organus". Vieas gerbtiniausių „polsterių" yra Komiteto 300 narys Danielis Jankelovičius. Jis išdidžiai teigia savo studentams, kad „visuomenės apklausos" – tai manipuliacijos visuomenės nuomone instrumentas, nors čia jis nėra originalus. Jankelovičius pasisėmė šias idėjas iš Džono Neisbito knygos „Ataskaita apie tendencijas" („Trend Report"), kurią užsakė Romos klubas. Knygoje Neisbitas aprašo visus metodus, kurie naudojami formuojant pageidaujamą Komitetui 300 visuomenės nuomonę. Nuomonės formavimas – briliantas olimpiečių karūnoje, nes su jų tūkstančiais sociologų ir „naujųjų mokslų" specialistų, su jiems priklausančia žiniasklaida, NAUJA visuomenės nuomonė absoliučiai bet kokiu klausimu gali būti sukurta ir išplatinta visame pasaulyje per kokias dvi savaites.

Būtent taip ir atsitiko, kai jų tarnui Bušui buvo įsakyta pradėti karą su Iraku. Per dvi savaites ne tik JAV, bet ir beveik visas pasaulis buvo nuteiktas prieš Iraką ir Huseiną. Šie dirigentai ir manipuliatoriai iš masinės informacijos priemonių yra tiesiogiai pavaldūs Romos klubui, kuris, savo ruožtu, pavaldus Komitetui 300, kurio viršūnėse stūkso Anglijos karalienė, valdydama gigantišką tinklą glaudžiai susijusių korporacijų, kurios niekad nemoka mokesčių ir niekam nėra atsakingos. Jos finansuoja savo turimų įstaigas per fondus, kurie beveik visiškai valdo mūsų kasdieninį gyvenimą.

Drauge su savo tarpusavyje susijusiomis kompanijomis, draudimo verslu, bankais, finansinėmis korporacijomis, naftos bendrovėmis, laikraščiais, žurnalais, radiju ir televizija, šis gigantiškas aparatas tiesiog pasibalnojo Ameriką ir visą likusį pasaulį. Vašingtone nėra nė vieno politiko, kuris vienaip ar kitaip nepriklausytų šiam aparatui. Kairieji plūsta jį, vadina „imperializmu", ir taip iš tikrųjų yra, tačiau kairiuosius valdo tie patys žmonės, kurie kontroliuoja dešiniuosius, taip kai kairuoliai ne ką laisvesni už mus.

Protus apdorojantys mokslininkai vadinami „socialiniais inžinieriais" arba „Naujų socialinių mokslų specialistais", jie daro esminę įtaką tam, ką mes matome, girdime ir skaitome. Senajai socialinių inžinierių mokyklai priklauso Kurtas Levinas, pro9fesorius Hedlis Kantrilas (Hadley Cantril), Margaret Mid (Margaret Meade), profesorius Dervinas Kartraitas (Derwin Cartwright) ir profesorius Lipsitas (Lipssitt), kurie drauge su Džonu Roulingsu Rizu sudarė „naujų mokslų specialistų" branduolį Tavistoko institute.

Per II Pasaulinį karą daugiau kaip 100 tyrėjų, vadovaujamų Kurto Levino vergiškai kopijavo esesininko Reinchardo Heidricho metodus. Strateginių tarnybų valdyba (STV) buvo įkurta pagal Heidricho metodologiją ir, kaip mes žinome, tapo CŽV pirmtake. Viso to esmė yra ta, kad britų ir JAV vyriausybės jau turi mechanizmą, kurio pagalba atves mus iki Naujosios Pasaulio Tvarkos be ypatingo mūsų pasipriešinimo, ir šis mechanizmas egzistuoja dar nuo 1946 metų. Kasmet prisideda vis naujų patobulinimų.

Būtent Komitetas 300 sukūrė iki šiol neregėtus kontrolės mechanizmus ir tinklus. Kad išlaikytų mus paklusniais, jiems nereikia grandinių ir virvių. Mūsų baimė dėl to, kas gali atsitikti, yra žymiai efektyvesnė už bet kokias fizines prievartos priemones. Mums praplovė smegenis, kad atsisakytume savo konstitucinės teisės nešiotis ginklą, kad išduotume pačią konstituciją, kad leistume JTO kontroliuoti mūsų užsienio politiką, kad TVF valdytų mūsų mokesčių ir monetarinę politiką, kad leistume prezidentui nebaudžiamam pažeidinėti įstatymus, brautis į kitas valstybes ir grobti jų prezidentus. Trumpiau tariant, mums iki tokio laipsnio praplovė smegenis, kad mes kaip tauta prarysim bet kokį neteisėtą vyriausybės aktą, beveik neužduodami klausimų.

Kai dėl manęs, tai aš žinau, kad netrukus mums teks kautis už tai, kad ištrauktume savo šalį ir Komiteto jungo, arba mes ją prarasime visiems laikams. Tačiau kai tai prasidės, ar daug kas iš mūsų paims ginklą į rankas? 1776 metais tik 3% amerikiečių paėmė ginklą prieš karalių Jurgį III. Šiandien 3% nebepakaks. Mes neturime leistis įgenami į aklavietę, nes būtent tai mums suplanuota tų, kurie manipuliuoja mūsų protais, verčia spręsti mus su tokiomis sudėtingomis problemomis, kad mes tiesiog neatlaikome ir

atsitraukiame prieš visur prasiskverbiantį spaudimą ir apskritai nustojame spręsti daugelį gyvybiškai svarbių klausimų.

Mes išvardinsime tuos, kurie priklauso Komitetui 300, tačiau prieš tai reikia išnagrinėti glaudžius ir sudėtingus tarpusavio ryšius tarp visų svarbių įstaigų, kompanijų ir bankų, kuriuos kontroliuoja Komitetas. Mes turime juos aiškiai įvardinti, nes būtent tie žmonės sprendžia, kas gyvens, o kas bus sunaikintas kaip „naudos neatnešantis valgytojas", būtent jie sprendžia, kur mes melsimės Dievui, ką turime rengtis ir valgyti. Pasak Bžezinskio, mes turime būti atidžiai stebimi kiekvieną valandą, ištisas 365 dienas, nuo šio momento ir amžinai.

Sulig kiekvienais metais vis daugiau ir daugiau žmonių supranta, kad mus išdavė šalies viduje. Ir tai yra gerai, nes tik dėka žinojimo mes galėsime nugalėti žmonijos priešus. Kol mūsų dėmesį nukreipinėjo į Kremliaus vaiduoklius, Trojos atklys užėmė pozicijas Vašingtone. Šiandien didžiausias pavojus laisviems žmonėms gresia ne iš Maskvos, bet iš Vašingtono. Mes turime pirmiausiai sutriuškinti vidinį priešą, ir tik po to tapsime pakankamai stipriais, kad organizuotume puolimą, kurio tikslas – nušluoti nuo žemės paviršiaus komunizmą su visais jį lydinčiais kitais -izmais.

Karterio administracija paspartino mūsų ekonomikos ir karinės galios smukimą, pastarąjį procesą pradėjo Romos klubo ir Lucis Trust narys Robertas Maknamara. Priešingai nei buvo žadėjęs, Reiganas toliau griovė mūsų industrinę bazę, pradėjęs nuo tos vietos, kurioje baigė Karteris. Nors mums būtina palaikyti savo gynybinį potencialą reikiamame lygmenyje, mes negalime to padaryti dėl silpnos industrinės bazės, be išsivysčiusio karinio pramoninio komplekso mes neturėsime gyvybingos gynybos sistemos. Komitetas 300 tai supranta ir nuo 1953 metų paleido į darbą postindustrinę nulinio augimo politiką, kuri šiandien išgyvena apogėjų.

Dėka Romos klubo mūsų technologinis potencialas smuko žemiau Japonijos ir Vokietijos lygio – šalių, kurias mes lyg ir nugalėjome II Pasauliniame kare. Kaip gi taip atsitiko? Dėl tokių žmonių kaip Aleksandras Kingas ir dėl mūsų apakintų protų mums nepavyko laiku suvokti mūsų švietimo sistemos žlugimo. Dėl mūsų aklumo mes daugiau neberuošiame inžinierių ir mokslininkų pakankamais kiekiais, kad išsilaikytume tarp pramoninių pasaulio šalių. Dėka pono Kingo, žmogaus, kurį Amerikoje labai mažai kas žino, švietimas Amerikoje smuko į žemiausią lygį nuo 1786 metų. Aukštojo mokslo instituto statistika rodo, kad mokėjimas skaityti ir rašyti pas vyresnių klasių mokinius Amerikoje šiandien žemesnis negu buvo 1786 metais.

Tai, su kuo mes dabar susiduriame – tai ne tik mūsų nepriklausomybės ir paties tautos pagrindo praradimas, tai gerokai blogiau – mūsų sielų praradimas. Nuoseklus pagrindų, kuriais rėmėsi mūsų respublika, griovimas sukuria tuštumą, kurią užpildo savo dvasiniais surogatais įvairiausi okultistai ir satanistai. Šitą tiesą reikia suvokti ir įvertinti, nes tai įvyko ne

staiga. Jeigu mus sukrėstų staigus sukrėtimas, kultūrinis ir religinis šokas, mes nusipurtytume savo apatiją.

Tačiau laipsniškumas – čia ir slypi fabianininkų esmė – neleidžia paskelbti pavojaus. Dėl to, kad didžioji amerikiečių dauguma neįstengia įžvelgti mano aprašytų dalykų motyvacijos, jie negali suvokti jų ir dėl to į sąmokslą žvelgia atsainiai ir neretai su šypsena. Šalyje sukurta paini situacija, kasdien pateikiant žmonėms šimtus galimybių, iš kurių jie turi pasirinkti sau naudingiausią. Mes pasiekėme tokią situaciją, kad jeigu motyvacija nebus išreikšta pakankamai aiškiai, tai bet kokia informacija bus atmesta.

Visa tai yra tuo pat metu ir stiprioji, ir silpnoji sąmokslo grandinės grandis. Dauguma žmonių atmeta viską, kame neįžvelgia jiems suprantamų motyvų, dėl to sąmokslininkai jaučiasi saugūs ir šaiposi iš tų,kurie kalba apie artėjančią krizę mūsų valstybiniame ir asmeniniame gyvenime. Tačiau jeigu mes sugebėsime pateikti teisybę pakankamai dideliam žmonių skaičiui, motyvacinis blokavimas nusilps ir galiausiai bus atmestas, kadangi vis daugiau žmonių prisilies prie tiesos, o paplitusi frazė, kad „Amerikoje tokie dalykai neįmanomi” praras savo galią.

Komitetas 300 deda viltis į mūsų nerangią reakciją, jis nukreipia ją į jo paties sukurtus įvykius ir jis nenusivils iki to laiko, kol mes kaip tauta reaguosime į tai taip, kaip reaguojame dabar. Mes turime padaryti savo reakciją į dirbtines krizes adekvačiais atsakymais, tokiais kaip sąmokslininkų ištraukimas į dienos šviesą ir jų planų demaskavimas, kad visa tai būtų prieinama visuomenei. Romos klubas jau perėjo į barbariškumą. Vietoje to, kad lauktume, kol mus „pasiims į dangų”, mes turime sustabdyti Komitetą 300 dar prieš jam pasiekiant savo tikslus, prieš paverčiant mus Naujųjų Tamsiųjų Laikų kaliniais. Neverta pasikliauti Dievu. Reikia pasikliauti savimi. Mes turime imtis būtinų veiksmų.

Visa informacija, kurią pateikiu šioje knygoje, gauta daugelį metų trukusių tyrimų keliu, tyrimų, atliekamų remiantis nepriekaištingais žvalgybiniais šaltiniais. Čionai aš nieko neperdedu. Viskas yra absoliučiai tikslu ir patvirtinta faktais, dėl to nepasiduokite insinuacijoms, kad viskas čia yra neva „dezinformacija”. Du pastaruosius dešimtmečius aš teikiau informaciją,kuri yra absoliučiai tiksli ir kuri paaiškino daugelį paslaptingų įvykių. Aš tikiuosi, kad dėka šios knygos ateis aiškesnis, platesnis sąmokslo jėgų, veikiančių prieš šitą tautą, suvokimas. Ir ši viltis įsikūnija,kadangi vis daugiau jaunų žmonių pradeda uždavinėti klausimus ir ieškoti tiesos, nori sužinoti, kas vyksta iš tikrųjų.

Žmonėms sunku suvokti,kad šie sąmokslininkai yra realūs ir kad jie turi tą valdžią,kurią aš ir daugelis kitų jiems priskiriame. Daug kas rašė ir klausinėjo, kodėlmūsų vyriausybė nieko nedaro, kad pašalintų šitą siaubingą grėsmę civilizacijai. Sunkumai slypi tame, kad mūsų vyriausybė yra problemos dalis, sąmokslo dalis ir niekad ir niekur tai nesimatė aiškiau, kaip

per Bušo prezidentavimo laikotarpį. Žinoma, prezidentas Bušas (Vyresnysis – „Versijos") tiksliai žino, ką su mumis daro Komitetas 300. Bušas jam dirba. Kiti žmonės rašė: „Mes manėme,kad kovojome su vyriausybe". Žinoma, taip ir yra, tačiau už vyriausybės nugaros stovi tokia galinga ir visaapimanti jėga, kad žvalgybos tarnybos bijo net užsiminti apie „olimpiečius".

Komiteto 300 egzistavimo įrodymai slypi daugybėje galingų įstaigų kurios jam priklauso ir yra jo valdomos. Čia išvardinsiu tik kai kurias svarbiausias iš jų. Virš jų visų stovi visų smegenų centrų ir tyrimo įstaigų gimdytojas – Tavistoko žmogiškų santykių tyrimų institutas su jo plačiu tinklu iš šimtų filialų.

Stenfordo tyrimų institutas

STI 1946 metais įkūrė Tavistoko žmonių santykių tyrimų institutas, kad padėtų Robertui O. Andersonui ir jo naftos kompanijai ARCO. Andersonas užtikrino Komitetui 300 teises į naftą Aliaskos šiaurėje. Iš esmės šis darbas buvo pernelyg sunkus Andersono Aspeno institutui, todėl iškilo būtinybė kurti naują centrą ir juo tapo STI. Aliaska pardavė savo teises už 900 mln$, sumą, kuri Komitetui 300 palyginus nėra didelė. Aliaskos gubernatorius buvo atviliotas į STI gauti paramos ir konsultacijų, ir tai buvo ne atsitiktinumas, bet kruopštaus planavimo ir gilaus apdorojimo rezultatas.

Atsiliepę į gubernatoriaus pagalbos prašymą, trys Stenfordo instituto darbuotojai organizavo Aliaskoje žinybą, kurioje jie susitiko su Aliaskos valstijos sekretoriumi ir valstijos planavimo valdybos vadovu. Frensis Grihanas (Francis Greehan), ėmęs vadovauti STI komandai, įtikino gubernatorių, kad jį jaudinanti turtingo naftos telkinio eksploatacijos problema bus išspręsta STI. Suprantama, Grihanas nepaminėjo Komiteto 300 ar Romos klubo. Mažiau kaip po mėnesio jis surinko ekonomistų, mokslininkų naftininkų ir „naujų mokslų" specialistų komandą, kurią sudarė šimtai žmonių. STI ataskaitą gubernatoriui sudarė 88 puslapiai.

Šitą pasiūlymą Aliaskos įstatymų leidimo susirinkimas priėmė beveik nepakeistą. Grihanas iš tiesų labai daug nuveikė Komiteto 300 labui. Pradėjęs nuo smulkmenų, Stenfordo tyrimų institutas išsiplėtojo į įstaigą su 4000 darbuotojų ir daugiau kaip 160 mln$ biudžetu. Jo prezidentas Čarlzas A. Andersonas buvo šio augimo liudininkas, kaip ir profesorius Vilisas Harmonas, STI socialinės politikos tyrimų centro, kuriame darbuojasi šimtai „naujų mokslų" specialistų, profesorius. Dauguma pagrindinių bendradarbių buvo perkelti čionai iš Tavistoko instituto Londono filialo. Vienas tokių persikėlėlių buvo buvęs britų žvalgybos agentas Deividas Sarnovas (David Sarnoff), tampriai susijęs su Harmonu ir jo komanda 25 metus. Sarnovas buvo savotiškas instituto būstinės Sasekse „sarginis šuo".

Stenfordo institutas tvirtina, morališkai nevertina projektų, kuriais užsiima, atlikdamas užsakymus Izraeliui ir arabams, Pietų Afrikai ir Libijai, tačiau, kaip nesunku suprasti, toks požiūris leidžia jam užmegzti stabilius slaptus

ryšius su užsienio vyriausybėmis, o CŽV tai laiko pakankamai naudingu dalyku. Džimo Ridžvėjaus knygoje „Uždara korporacija" STI atstovas Gibsonas giriasi nediskriminacine STI pozicija. Tačiau būdamas įrašytas į „Federalinį kontraktinių tyrimų centrą" (Federal Contract Research Center) STI šiandien tapo milžinišku kariniu smegenų trestu, palikusiu toli už savęs Hudzono institutą (Hudson Institute) ir RAND korporaciją. Tarp specialių STI filialų esama eksperimentinių centrų cheminio ir biologinio karo reikalams.

Viena pavojingiausių Dtenfordo veiklos rūšių – operacijos slopinant piliečių sukilimus, būtent tokie išradimai, atsiduodantys romano „1984″ dvasia, vyriausybės jau yra naudojami prieš savo piliečius. JAV vyriausybė moka STI milijonus dolerių už tokius pakankamai ginčytinus „tyrimus". Po studentų protestų prieš Amerikos vykdytus eksperimentus su cheminiu ginklu, Stenfordas „pardavė" save grupei privačių asmenų už 25 mln$. Realiai, žinoma, niekas nepasikeitė. STI liko Tavistoko projektu ir Komitetas 300 toliau jį valdo, tačiau patiklūs žmonės liko patenkinti tokiais nieko nereiškiančiais kosmetiniais pokyčiais.

1958 metais atsirado kai kas visiškai naujo. „Naujausių tyrimų ir produktų valdyba" (Advanced Research Products Agency (ARPA)), atliekanti Gynybos ministerijos užsakymus, kreipėsi į STI su visiškai slaptu pasiūlymu. Džonas Fosteris iš Pentagono pasakė, kad STI turi sukurti Amerikos apsaugojimo nuo „technologinių siurprizų" programą. Fosteris norėjo sukurti tokias sąlygas, prie kurių pati aplinka taptų ginklu, kitaip sakant, jis norėjo turėti specialias bombas, sukeliančias vulkanų išsiveržimą ar žemės drebėjimus. Be to, jis planavo ištirti potencialių priešininkų elgesio modelius ir kurti naujus mineralus bei metalus naujoms ginkluotėms rūšims. Projektą STI pavadino „Šeiki" (Shaky).

Galingos Šeiki elektroninės smegenys sugebėjo atlikti daugybę komandų, kompiuterius Stenfordui sukonstravo kompanija IBM. 28 mokslininkai užsiėmė tuo, kas buvo pavadinta „žmogaus išplėtimu" (Human Augmentation). IBM kompiuteris galėjo spręsti analogines užduotis, jis atpažindavo ir identifikuodavo mokslininkus, dirbusius su juo. Specialų šios mašinos pritaikymą lengviau įsivaizduoti negu aprašyti. Bžezinskis žinojo, ką kalba, kai rašė „Technotroninę erą".

STI glaudžiai bendradarbiavo su dešimtimis civilinių konsultacijų firmų, mėgindamas pritaikyti karines technologijas situacijoms, susiklostančioms šalies viduje. Tai ne visuomet pavykdavo, tačiau tobulėjant technologijoms visur prasiskverbiančios kontrolės, aprašytos Bžezinskio, perspektyvos tampa realybe. Tokia kontrolė jau egzistuoja ir yra naudojama, nors retkarčiais tenka taisyti įvairius sutrikimus. Viena tokių civilinių konsultacinių firmų buvo Schriever McKee Associates of McLean iš Virdžinijos, kuriai vadovavo atsargos generolas Bernardas A. Šraiveris,

buvęs „Karinių oro pajėgų sistemų valdybos", sukūrusios raketas „Titanas", „Toras", „Atlasas" ir „Minitmenas", vadovas.

Šraiveris įkūrė konsorciumą, į kurį įėjo Lockheed, Emmerson Electric, Northrop, Control Data, Raytheon ir TRW. Konsorciumą pavadino URBAN SYSTEM ASSOCIATES, INC. Jo tikslas buvo spręsti socialines ir psichologines „miestų problemas", pasitelkus į pagalbą karines technologijas, naudojantis šiuolaikinėmis elektroninėmis sistemomis. Įdomu pažymėti, kad besidarbuodamas šioje srityje TRW tapo stambiausia kompanija, renkančia kreditinę informaciją.

Visa tai rodo, kad mūsų šalis jau gyvena totalinės kontrolės sąlygomis. Totali kontrolė – pirmas Komiteto 300 reikalavimas. Nė viena diktatūra, ypač globalaus masto, negali funkcionuoti be totalios kiekvieno individo kontrolės. STI realiai ruošėsi tapti pagrindine Komiteto 300 tyrimų organizacija.

Iki 9 dešimtmečio 60% STI kontraktų buvo skirti „ateičiai", naudojant juos tiek karinėje, tiek taikioje srityse. Instituto pagrindiniai klientai buvo „Gynybos tyrimų ir technikos direkcija" ((Directorate of Defense Research and Engineering), Aerokosminių tyrimų valdyba ((Office of Aerospace Research), dirbusi tema „Mokslų apie elgseną taikymas tyrimų vadyboje" (Applications of the Behavioral Sciences to Research Management), Vykdomoji prezidento valdyba, Mokslo ir technologijų valdyba (Office of Science and Technology), JAV Sveikatos apsaugos ministerija. Šios ministerijos vardu STI vykdė programą Pattern in ESDEA Title I Reading Achievment Tests. Kiti klientai – Energetikos ministerija, Darbo ministerija, Transporto ministerija ir Nacionalinis mokslo fondas (National Science Foundation (NSF). Itin didelę svarbą turėjo straipsnis, sukurtas specialiai NSF ir pavadintas „Ateities įvertinimas ir tarptautinės problemos".

Stenfordo centras, vadovaujamas Tavistoko instituto Londone, sukūrė visaapimančią ir grėsmingą sistemą, pavadintą „Špionažo versle programa" (Business Intelligence System). Ją užsisakė daugiau kaip 600 kompanijų Amerikoje ir užsienyje. Programa apima tokius tyrimus kaip „Tarptautiniai verslo santykiai su Japonija", „Vartojimo marketingas nestabilumo situacijoje", „Auganti tarptautinio terorizmo grėsmė", „Vartojimo produktų sensorinis įvertinimas", „Elektroninė pinigų pervedimo sistema", „Elektroniniai-optiniai davikliai", „Tyrimų planavimo metodai", „JAV gynybinė pramonė ir kapitalo šaltiniai" (U.S. Defense Industry and Capital Availability). Pagrindinės kompanijos, tapusios šios programos klientėmis: Bechtel Corporation, Hewlett Packard, TRW, Bank of America, Shell, RCA, Blyth, Eastman Dillon, Saga Foods Corporation, McDonnell Douglas, Crown Zellerbach, Wells Fargo Bank, Kaiser Industries.

Tačiau pačia grėsmingiausia STI programa – tai Stenfordo „Čarlzo F. Kateringo fondo" programa „Žmogaus pavidalo pakeitimas" (changing

iMAges of man), turintį oficialių Stenfordo pavadinimą „Kontraktas URH (489)-2150, Ataskaita apie politinius tyrimus 4/4/74, parengta Socialinės politikos tyrimų centre, vadovaujant Vilisui Harmonui (Contract Number URH (489)-2150 Policy Research Report Number 4/4/74, Prepared by SRI Center for the Study of Social Policy, Director Willis Harmon). Programa skirta JAV vystymosi krypties pakeitimui ir gali padaryti neatitaisomą socialinę, moralinę ir religinę žalą.

Ataskaita, apimanti 319 puslapių, buvo parašyta 14 „naujų mokslų" specialistų, kuriems vadovavo Tavistokas ir 23 aukšto rango kontrolieriai, įskaitant B. F. Skinerį, Margaretę Mid, Erviną laslą ir serą Džefrį Vikersą. Reikėtų priminti, kad jo žentas, seras Piteris Vikersas Holas buvo narys įkūrėjas taip vadinamame „Paveldo fonde". Didžioji dalis iš 3000 puslapių „rekomendacijų", skirtų Reigano administracijai, buvo pagrįsta medžiaga, paimta iš Viliso Harmono programos „Žmogaus pavidalo pakeitimas".

Man buvo suteikta privilegija gauti šios ataskaitos kopiją iš kolegos žvalgybininko po 5 dienų nuo to laiko, kai ataskaitą priėmė JAV vyriausybė. Tai, ką aš ten perskaičiau, šokiravo mane, kadangi supratau, kad turiu prieš save Amerikos ateities programą, ateities, kuri nepanaši į nieką, kas buvo žinoma iki šiol. Nacija turėjo būti užprogramuota pakeitimams ir turėjo taip priprasti prie šių suplanuotų pokyčių, kad išties esminiai pasikeitimai taps beveik nepastebimi. Mes taip sparčiai riedame žemyn nuo Vandenio sąmokslo parašymo momento, kad šiandien skyrybos nebesukelia pasmerkimo, savižudybių skaičius sparčiai auga ir praktiškai nieko nestebina, nukrypimas nuo socialinių normų ir seksualiniai iškrypimai tapo įprastu reiškiniu ir nebekelia jokio ypatingo protesto.

Kaip tauta, mes nepastebėjome, kad programa „Žmogaus pavidalo pakeitimas" iš esmės pakeitė amerikietišką gyvenimo būdą. Mus pribloškė „Votergeito sindromas". Tam tikrą laiką mus buvo ištikęs šokas, kai sužinojome, jog Niksonas tėra pigus perėjūnas, bendravęs su Erlo Voreno draugais iš mafijos puikiame name, kurį jis pasistatė šalia jo dvaro. Kai mūsų sąmonę užplūdo pernelyg daug „būsimų sukrėtimų" ir laikraščių antraščių, mes sutrikome. Arba, greičiau, didžiulis galimybių rinktis spektras, su kuriuo mes kiekvieną dieną susiduriame, veda mus į sutrikimą iki tokio laipsnio, kad mes jau nesugebame teisingai pasirinkti.

Blogiausia yra tai, kad po lavinos šokiruojančių faktų apie aukštų pareigūnų nusikaltimus ir po Vietnamo karo tragedijos mūsų visuomenė, matomai, daugiau nebenori žinoti teisybės. Tokia reakcija detaliai aprašyta Viliso Harmono knygoje. Trumpiau tariant, amerikiečių tauta sureagavo būtent taip, kaip buvo užprogramuota. Dar blogiau yra tai, kad nenorėdami priimti tiesos, mes žengiame dar toliau: norime, kad vyriausybė atribotų mus nuo tiesos.

Mums norisi palaidoti korupcinį Reigano ir Bušo (Vyresniojo) administracijų dvoką po storu žemės sluoksniu. Mes nenorėjome atskleisti nusikaltimų, pavadintų „Iranas – kontras". Mes leidžiame prezidentui meluoti apie jo buvimo vietą 1980 spalio 20-23 dienomis. Ir vis dėlto šie nusikaltimai savo mastu smarkiai pranoko viską, ką padarė Niksonas savo kadencijos metu. Ar suprantame mes, kaip tauta, kad sparčiai ritamės žemyn be jokių stabdžių?

Ne, mes šito nesuprantame. Kaip tik tie žmonės, kurie privalo skleisti tarp amerikiečių tiesą apie tai, kad privati, puikiai organizuota „mažoji vyriausybė" Baltuosiuose rūmuose daro vieną nusikaltimą po kito, nusikaltimus, kurie žeidžia pačią nacijos širdį ir griauna respublikos pamatus – kaip tik šie žmonės mums sako, kad nedrumstume visuomenės ramybės tokiais dalykais. „Mes iš tiesų nenorime žinoti apie visus šiuos išsigalvojimus" – štai standartinis atsakymas.

Kai aukščiausias šalies renkamas pareigūnas atvirai paskelbia JTO normas svarbesnes už JAV Konstituciją – pažeidimas, vertas apkaltos – dauguma priima tai kaip „normalų reiškinį". Kai aukščiausias šalies pareigūnas pradeda karą be Kongreso sutikimo, mes vėl priimame tai, vietoj to, kad drąsiai pažvelgtume realybei į akis.

Kai karas Persų įlankoje, kurį mūsų prezidentas sumanė ir suplanavo, prasidėjo, mes buvome ne tik laimingi dėl griežčiausios cenzūros naujienų laidose. Mes priėmėm tai visa širdimi ir nuoširdžiai manėme, kad „cenzūra naudinga kariaujant karą". Mūsų prezidentas melavo, April Glaspie melavo, valstybės departamentas melavo. Jie kalbėjo, kad karas pateisinamas, nes prezidentą Huseiną įspėjo palikti Kuveitą ramybėje. Kai Glaspie telegramos į Valstybės departamentą buvo pagaliau paskelbtos, JAV senatoriai vienas po kito pasisakė, reikalaudami tą prostitutę apginti. Neturi reikšmės, kad tai buvo demokratai ir respublikonai. Mes, tauta, leidome jiems išvengti bausmės už jų melą.

Kai amerikiečių tauta šitaip elgiasi, pačios drąsiausios Viliso Harmono ir jo komandos svajonės tampa realybe. Tavistoko institutas džiūgavo, švęsdamas pasisekimą, kurį pasiekė sugriaudamas šios kitados didžios nacijos savigarbą. Mums buvo pasakyta, kad laimėjome karą Įlankoje. Tačiau dauguma amerikiečių dar nepajuto, kad pergalė kainavo jiems sutryptą nacijos savigarbą ir garbę. Jos guli, baigdamos suirti, Kuveito smėlynuose drauge su lavonais Irako kareivių, kuriuos mes be gailesčio ir beprasmiškai nužudėme, kai jie pagal susitarimą traukėsi iš Kuveito į Basrą – mes nesugebėjome tesėti savo duoto žodžio. Žodžio, kurio laikytis privalėjome pagal Ženevos konvenciją. „Ko jūs norite. – klausinėjo mūsų kontrolieriai. – pergalės ar savigarbos? Jūs negalite gauti ir viena, ir kitą drauge".

Prieš 100 metų tokie dalykai būtų neįmanomi, o dabar tai atsitiko ir kelia visišką abejingumą. Mes pralaimėjome šį plataus masto karą, kurį prieš tautą

kariauja Tavistokas. Kaip ir vokiečiai, kuriuos palaužė masiniai bombardavimai, daugelis mūsų neatlaikė ir mūsų tauta pavirto tokia mase, apie kokią ankstesni totalitariniai režimai galėjo tik pasvajoti. „Štai. – pasakytų jie. – viena didžiausių pasaulio nacijų, kuri nenori žinoti tiesos. Mums daugiau nebereikalingos propagandos įstaigos. Mums nebereikia slėpti teisybės nuo šios tautos, ji noriai atmeta tą teisybę savo noru. Tai niekinga nacija".

Kažkada išdidi respublika pavirto nusikalstamų organizacijų gūžta. Istorija liudija, kad tokia situacija – totalitarizmo pradžios požymis. Tokia yra nuolatinių pokyčių arena, kurioje Amerika atsidūrė nuo 1991 metų pabaigos. Mes gyvename pūvančioje visuomenėje, kuri užprogramuota pražūti – visuomenėje be ateities. Mes netgi nesuvirpėjome, sužinoję apie 4 mln benamių ar apie 30 mln bedarbių, nė apie 15 mln nužudytų abortais mažylių. Jie – „vandenio eros atliekos". Šis sąmokslas toks atstumiantis, kad kai su juo susiduria akis į akį, dauguma žmonių nenori pripažinti, kad jis egzistuoja, racionaliai aiškindami visus įvykius tuo, kad, atseit, „laikai keičiasi".

Būtent tokią reakciją ir programuoja mumyse Tavistokas ir Vilisas Harmonas. Mūsų idealų griovimas nebekelia protestų. Dvasinis ir intelektualinis mūsų tautos potencialas pakirstas. 1991 gegužės 27 dieną prezidentas Bušas padarė labai giliaprasmį pareiškimą, kurio esmė, matomai, buvo visiškai neteisingai išaiškinta mūsų politinių komentatorių:

„Amerikos politikos moralė reikalauja, kad mes sektume moraliniu kursu tokio pasaulio, kuriame pasirenkamas mažesnis iš dviejų galimų blogių. Tai ir yra realus pasaulis, nepadalintas į juodą ir baltą puses. Jame labai nedaug moralinių absoliutų".

Ko dar galima laukti iš prezidento, kuris, tikriausiai, yra vienas didžiausių piktadarių, kokie tik buvo įsikūrę Baltuosiuose rūmuose?

Pagalvokite apie tai, prisiminę jo įsakymą kariškiams palaidoti gyvus 12 000 Irako kareivių. Pagalvokite apie tai, prisiminę apie tęsiamą karą ir Irako tautos genocidą. Prezidentas Bušas su pasitenkinimu apibūtino Huseiną kaip „šių dienų Hitlerį". Bet jie nepateikė nė menkiausio įrodymo, patvirtinančio jo teiginį. To paprasčiausiai nereikėjo. Prezidentas Bušas pasakė ir mes tai sužiaumojome be jokių klausimų. Pagalvokite apie ta – juk jis viską darė Amerikos tautos vardu, nors pats slapta gaudavo komiteto 300 nurodymus.

Bet svarbiausia, pagalvokite štai apie ką: prezidentas Bušas ir jo globėjai jaučiasi tokie nebaudžiami, kad daugiau nebeslepia to, jog kontroliuoja amerikiečių tautą. Iš jo pareiškimų tiesiogiai seka, kad jis kaip mūsų lyderis darys įvairiausius kompromisus su teisybe ir garbe, jeigu jo (mūsų) vadai laikys, jog tai būtina. 1991 gegužės 27 JAV prezidentas panaikino visus mūsų Konstitucijos principus ir drąsiai paskelbė, kad jie jo daugiau nebesaisto. Tai

milžiniška pergalė, kurią laimėjo Tavistokas ir „Strateginių bombardavimų planavimo valdyba", kurios nauju taikiniu tapo amerikiečių dvasia kare, kuris buvo pradėtas 1946 metais ir tęsiasi iki šiol.

Stiprų spaudimą mūsų tautai, siekiant ją pakeisti, pradėjo daryti Stenfordo tyrimų institutas dar septinto dešimtmečio pradžioje. STI puolimas įgavo vis didesnę galią. Įsijunkite savo televizorių ir pamatysite STI pergalę savo akimis: pokalbių šou pačiomis intymiausiomis temomis, specialūs kanalai, kur viešpatauja iškrypimai, rokenrolas ir narkotikai. Ten, kur kitados dievaičiu buvo Džonas Veinas, dabar mes turime dirbtinę žmogaus (ar dar žmogaus?) apologiją, kurio vardas – Maiklas Džeksonas – žmogiškos būtybės parodija, kuri garbstoma kaip herojė, o pati tuo metu vaiposi, kraiposi ir spygauja TV ekranuose milijonuose amerikiečių namų.

Apie moterį, kuri pasižymėjo ištisa santuokų ir skyrybų serija, masinė informacija trimituoja per visą šalį. Ištisos eterio valandos skiriamos tai vienai, tai kitai neišsipraususiai narkomaniškai ir dekadentiškai roko grupei, jų beprotiškiems garsams, išprotėjusiems išsidirbinėjimams, drabužiams ir lingvistiniams iškrypimams. Muilo operos, kuriose kai kurios scenos artimos pornografijai, jau nebesulaukia komentarų. 7 dešimtmetyje tokie dalykai būtų nepakenčiami, o dabar tai laikoma norma. Mus apdorojo tuo, ką Tavistokas vadina „ateities šoku", o svarbiausia, ta ateitis JAU ATĖJO, ir mes esame taip apkvaitinti šių nuolatinių kultūrinių šokų, kad bet koks protestas atrodo beprasmiškas, dėl to logiškai galvojame, kad nėra jokios prasmės protestuoti.

1986 metais Komitetas 300 įsakė padidinti spaudimą. Amerikos smukimas buvo nepakankamai spartus. JAV „pripažino" Kambodžos mėsininkus, nusikalstamą Pol Poto režimą, kuris pats prisipažino nužudęs 2 milijonus Kambodžos gyventojų. 1991 metais ratas apsisuko. Amerika pradėjo karą su draugiška tauta, kurią užprogramavo tikėti Vašingtono išdavikais. Mes apkaltinome nedidelio Irako prezidentą Huseiną visomis nuodėmėmis, kurių NĖ VIENA NEBUVO TEISINGA. Mes žudėme ir žalojome jų vaikus, mes palikome juos badauti ir mirti nuo įvairiausių ligų.

Tuo pat metu mes pasiuntėme Bušo emisarus iš Komiteto 300 į Kambodžą pripažinti masinius 2 mln Kambodžos gyventojų, tapusių Komiteto 300 eksperimento, kaip staigiai sumažinti miestų gyventojų skaičių, žudikus. Tas pats laukia didelių Amerikos miestų jau ne tokioje tolimoje ateityje. Dabar prezidentas Bušas ir jo komitetui 300 paklusni administracija faktiškai sako mums: „Klausykite, žmonės, ko jūs iš manęs norite? Aš jums sakiau, kad darysiu kompromisus, jei manysiu, kad reikia, netgi jei teks permiegoti su Pol Poto galvažudžiais. Taip kad pabučiuokite man į užpakalį".

Spaudimas visuomenei, kad ši pasikeistų, pasieks apogėjų 1993 metais ir mes tapsime liudininkais scenų, kurias anksčiau palaikytume neįmanomomis. Apstulbusi Amerika reaguos, bet labai silpnai. Mūsų nebejaudina net

paskutinė grėsmė mūsų laisvei – personalinės kompiuterinės kortelės. Viliso Harmono knygos „Žmogaus pavidalo pakeitimas" idėjos pernelyg sudėtingos, kad jas suprastų dauguma, dėl to pasitelkė į pagalbą Merilin Fergiuson, kad jos taptų suprantamesnės. Prisidengus „Vandenio eros" iškaba, vyksta striptizo šou scenoje, o daina „Vandenio eros aušra" (The Dawning of the Age of the Aquarius) užėmė aukščiausias hitparadų eilutes ir apkeliavo visą pasaulį.

Personalinės kompiuterinės kortelės, kai bus galutinai išplatintos, atims iš mūsų įprastą aplinką, o, kaip pamatysime, aplinka mums reiškia žymiai daugiau negu įprasta manyti, išgirdus šį žodžių junginį. Amerika gavo galingiausią moralinę traumą, kokios negavo nė viena pasaulio tauta. Ir blogiausia mūsų dar laukia ateityje.

Viskas vyksta taip, kaip numatė Tavistokas, pagal Stenfordo „sociologų" planus. Laikai nesikeičia – juos keičia. Visi pokyčiai buvo suplanuoti ir vyksta dėka kruopščiai apskaičiuotų veiksmų. Iš pradžių mes keitėmės pamažu, tačiau dabar pokyčių greitis didėja. Amerika iš „vienos nacijos Dievo akivaizdoje" virsta daugiakalbiu konglomeratu daugelio dievų akivaizdoje. Konstitucijos pagrindai patyrė pralaimėjimą.

Mūsų protėviai kalbėjo viena kalba, išpažino vieną religiją – krikščionybę ir laikėsi bendrų idealų. Nebuvo svetimų mūsų tarpe; tai atėjo vėliau kaip sąmoningai suplanuotas bandymas suskaldyti šalį į kelias atskirtas tautybes, kultūras ir religijas. Jeigu tuo abejojate, pasivaikščiokite šeštadienį po Ist Saidą Niujorke ar Vest Saidą Los Andžele ir apsidairykite aplink. Amerika pavirto keliomis tautomis, kurios mėgina sugyventi, valdant bendrai vyriausybei. Kai imigracijos šliuzai buvo plačiai atverti Franklino Ruzvelto, Komiteto 300 vadovo pusbrolio, kultūrinis sukrėtimas sukėlė didžiulę sumaištį ir painiavą, dėl ko „vieningos nacijos" koncepcija nustojo veikusi. Romos klubas ir NATO sukomplikavo situaciją. Formulė „pamilk artimą savo" nebeveikia, jeigu mūsų artimas ne toks, kaip „mes su jumis".

Mūsų konstitucijos kūrėjams tos tiesos, kurias jie skelbė ateitiems kartoms, buvo savaime suprantamos. Nebūdami tikri, kad sekančioms kartoms tos tiesos irgi bus savaime suprantamos, jie ėmėsi detaliai jas išaiškinti. Tavistoko institutas padarė viską, kad atsitiktų tai, ko labiausiai bijojo konstitucijos kūrėjai. Laikmetis, kai tiesos nebėra savaime suprantamos, atėjo kartu su Bušu ir jo „moralinių absoliutų nebuvimu" bei komiteto 300 Naująja Pasaulio Tvarka.

Visa tai yra socialinių pokyčių koncepcijos, įpirštos Amerikai, dalis. Koncepcija, kaip teigia Harmonas ir Romos klubas, reikš amerikiečiams rimtas psichologines traumas ir vis didėjantį spaudimą. Visuomenės netvarka, kuri prasidėjo Tavistoko, Romos klubo ir NATO įkūrimo laikais, tęsis Amerikoje iki to laiko, kol nebus pasiekta pokyčių riba. Nacijas sudaro

individai, ir kaip ir individai, jos turi psichologinį slenkstį, kurį peržengus, pokyčiai nebeįmanomi, nepriklausomai nuo individo ar nacijos galios.

Šią psichologinę tiesą patvirtino „Strateginių bombardavimų planavimo valdyba", kuri rekomendavo bombarduoti vokiečių darbininkų gyvenamus kvartalus iki „kraštutinio prisotinimo taško". Kaip buvo minėta anksčiau, šitą projektą kūrė globojant Prudential Insurance Company ir šiandien niekas neabejoja, kad Vokietija pralaimėjo būtent dėka šios operacijos. Daugelis mokslininkų. Dirbusių šiame projekte, arba toliau darbuojasi „bombarduodami" Ameriką iki „kraštutinio taško", arba perdavė savo metodus pasekėjams.

Jų palikimas pasireiškia tuo, kad ne mes patys išklydome iš savo kelio kaip nacija, bet mus sąmoningai privertė pasukti iš kelio, kuriuo daugiau kaip 200 metų mus vedė Nepriklausomybės deklaracijos autoriai. Trumpiau kalbant, mes praradome ryšį su savo istorinėmis šaknimis, praradome tikėjimą, kuris įkvėpdavo daugelį amerikiečių kartų.

Vadovaujami Bušo mes šliaužiame nežinia kur kaip sutrikusi nacija, ir tais pasireiškia atskirų žmonių nuotaikose. Mes bendradarbiaujame su Komitetu 300, kad žengtume į savo pačių krachą ir vergovę. Kai kurie tai jaučia ir pergyvena nerimą. Įvairios sąmokslo teorijos, apie kurias jie tikriausiai girdėjo, neatskleidžia visko iki galo, kadangi autoriai nežino apie sąmokslininkų hierarchiją – Komitetą 300.

Žmonės jaučia gilų susirūpinimą, jaučia, kad vyksta kažkas tokio, ko neturėtų vykti, bet jie negali sutelkti savo jėgų, kad išspręstų problemą, ir toliau klaidžioja tamsoje. Jie pažvelgia į ateitį, kuri nuo jų bėga. Amerikietiška svajone tampa miražu. Jie nukreipia savo tikėjimą į religiją, tačiau nesiima jokių veiksmų, kad sustiprintų tikėjimą VEIKSMU. Amerikiečiai niekad nepatyrė atgimimo, taip kaip patyrė europiečiai pačiu niūriausiu Viduramžių momentu. Ryžtingais veiksmais jie pažadino savyje pokyčių dvasią ir to rezultatu tapo Atgimimas.

Priešas nusprendė 1980 metais smogti Amerikai tokį smūgį, kad Amerikos atgimimas būtų nebeįmanomas. Kas tasai priešas? Šis priešas – tai ne beveidžiai „jie". Priešas aiškiai įvardintas kaip Komitetas 300, Romos klubas, NATO ir visi filialai, smegenų centrai, tyrimų organizacijos, kurias kontroliuoja Tavistokas. Nėra reikalo naudoti žodžius „jie" ir „priešai", nebent jei norime sutrumpinti. Mes žinome, kas yra tie „jie" ir kas yra „priešas". Komitetas 300 su jo JAV rytinės pakrantės liberaliojo istebliśmento „aristokratija", jo bankais, draudimo kompanijomis, gigantiškomis korporacijomis, fondais, komunikacijų tinklais – štai kas yra priešas.

Šita jėga surengė bolševikų revoliuciją ir įvedė teroro viešpatiją Rusijoje, sukurstė I ir II Pasaulinius karus, karą Korėjoje ir Vietname, organizavo

krizes Rodezijoje, Pietų Afrikoje, Nikaragvoje, Filipinuose. Tai slapta supervyriausybė, kuri kryptinga veikla sugriovė Amerikos ekonomiką ir galutinai deindustrializavo šalį, kuri kitados buvo pramoninė supervalstybė.

Ameriką šiandien galima palyginti su kareiviu, kuris staiga užmigo per patį mūšio įkarštį. Mes, amerikiečiai, paprasčiausiai užmigome ir leidomės įstumiami į apatiją, kurią sukėlė pernelyg didelė pasirinkimo laisvė. Šie pokyčiai transformuoja mūsų aplinką, atima iš mūsų valią priešintis – mes tampame apsnūdusiais, apatiškais ir galiausiai užmiegame mūšio lauke.

Esama techninio tokios būsenos termino – „giliai prasiskverbianti ilgalaikė įtampa". Medas daryti įtaką didelėms žmonių grupėms giliai prasiskverbiančios ilgalaikės įtampos pagalba buvo sukurtas Tavistoko institute ir jo dukterinėse organizacijose Amerikoje – Stenforde, Rand corporation ir dar mažiausiai 150 tyrimų įstaigose JAV.

Daktaras Kurtas Levinas – tai mokslininkas, sukūręs šituos šėtoniškus kariavimo metodus. Jis privertė paprastą amerikiečių patriotą eiti iš proto dėl įvairiausių sąmokslo teorijų, sukeldamas tuose žmonėse netikrumo, pavojaus, vienišumo ir netgi baimės jausmą. Šias nuotaikas patriotui sukelia bandymai ieškoti ir niekaip nesurasti priežasčių, dėl kurių vyksta nuosmukis ir grūtis, kuriuos sukelia koncepcija „Žmogaus pavidalo pakeitimas". Patriotas nesugeba atpažinti nei, tuo labiau priešintis socialiniams, moraliniams, ekonominiams ir politiniams pokyčiams, kuriuos jis laiko nepageidautinais ir neleistinais, tačiau kurie vis dėlto, darosi vis intensyvesni.

Daktaro Levino vardo nerasime nė vienoje mūsų istebliśmento istorijos knygoje, kurios, galiausiai, rašomos, laikantis valdančiosios klasės ir karo laimėtojų požiūrių. Dėl to aš su pasididžiavimu pristatau jums šį vardą. Kaip buvo minėta prieš tai, daktaras Levinas organizavo „Harvardo psichologijos kliniką" ir „Socialinių tyrimų institutą", globojamą Tavistoko instituto. Šių dviejų organizacijų pavadinimai neatskleidžia jų tikrųjų uždavinių.

Man tai primena gėdingą įstatymo projektą dėl pinigų leidimo, priimtą 1827 metais. Projekto pavadinimas buvo pakankamai nekaltas ir tai buvo sąmoningai padaryta jo kūrėjų. Šiuo projektu senatorius Džonas Šermanas atidavė tautą į tarptautinių bankininkų rankas. Kaip manoma. Šermanas prastūmė projektą, jo „neperskaitęs". O kaip mes dabar žinome, tikrasis projekto tikslas buvo leisti į apyvartą ne tik sidabrines monetas, bet ir bet kokius kitus piniginius ženklus ir monetas ir tokiu būdu suteikti bankininkams neribotą valdžią kredito srityje. Šią valdžią bankininkai prarado dėl nedviprasmiškų JAV konstitucijos formuluočių.

Kurtas Levinas suteikė Tavistokui, Romos klubui ir NATO neribotą valdžią Amerikoje, valdžią, kokios neturėtų turėti jokia organizacija, joks susivienijimas ar bendruomenė. Šios žinybos pasinaudojo uzurpuota

valdžia, kad pakirstų nacijos valią ir pasipriešinimą sąmokslininkų planams ir užmačioms, kad atimtų iš mūsų Amerikos Revoliucijos iškovojimus ir nukreiptų mus į kelią, vedantį tiesiai į Naujuosius Viduramžius, vadovaujant Vieningai Pasaulinei Vyriausybei.

Levino pagalbininkais, vykdant šiuos toli siekiančius tikslus, buvo Ričardas Krosmanas (Richard Crossman), Erikas Tristas (Eric Trist), H. V. Diksas (H. V. Dicks), Vilisas Harmonas (Willis Harmon), Čarlzas Andersonas (Charles Anderson), Garneris Lindsėjus (Garner Lindsay), Ričardas Praisas (Richard Price) ir V. R. Bajonas (W. R. Bion). Atkreipkite dėmesį – šie vardai niekad neminimi vakarinėse naujienose. Pasirodo jie tik moksliniuose žurnaluose, dėl to taip nedaug amerikiečių juos žino ir neįsivaizduoja, ką šie žmonės padarė ir tebedaro su Amerika.

Prezidentas Džefersonas kartą pasakė, kad jam gaila tų, kurie galvoja, jog viską žino apie vykstančius įvykius, dėl to, kad skaito laikraščius. Britų premjeras Dizraelis yra pasakęs praktiškai tą patį. Iš tiesų, bėgant šimtmečiams, valdovai mėgavosi savo valdžia iš už kulisų. Žmogus visada jautė norą viešpatauti ir niekad bei niekur tas noras nebuvo toks didelis, kaip mūsų laikais.

Jei būtų kitaip, kam reikėtų visų tų slaptų draugijų? Jeigu mus valdytų skaidri sistema, kuriai vadovautų demokratiškai išrinkti pareigūnai, tai kam reikėtų slaptų masonų ložių kiekviename Amerikos kaime, miestelyje ir mieste? Ar galėtų masonybė veikti taip atvirai ir tuo pat metu taip puikiai slėpti savo paslaptis? Mes negalime užduoti šių klausimų nei Devyniems Nežinomiesiems iš Devynių Seserų ložės (Nine Sisters Lodge) Paryžiuje, nei devyniems jų kolegoms iš Keturių Karūnų ložės (Quatuar Coronati) Londone. Ir vis dėlto šie 18 žmonių sudaro dalį dar slaptesnės vyriausybės – „Karališkojo tarptautinių santykių instituto" ir dar toliau – Komiteto 300 – dalį.

Kaip galėjo atsitikti, kad škotiškų apeigų masonybė galėjo ideologiškai apdoroti Džoną Hinklį, kad jis iššautų į prezidentą Reiganą? Kam mums reikalingi tokie slapti ordinai kaip „Švento Jono iš Jeruzalės riteriai", „Apvalusis stalas", „Milnerio grupė" ir kiti į juos panašūs? Jie priklauso pasaulinei valdymo ir kontrolės struktūrai, kuri valdoma per Romos klubą, Karališką tarptautinių santykių institutą ir Komitetą 300.

Šitos slaptosios bendrijos reikalingos todėl, kad jų veikla yra nusikalstama ir turi būti slepiama. Blogis negali atlaikyti teisybės šviesos.

Šioje knygoje mes rasime beveik pilną sąrašą sąmokslininkų, jų įstaigų, priedangos organizacijų ir leidyklų. 1980 metais „Vandenio sąmokslas" (Aquarian Conspiracy) klestėjo ir jo sėkmę galima buvo įžvelgti kiekviename mūsų privataus ir nacionalinio gyvenimo aspekte. Stulbinantis beprasmiško smurto augimas, serijinės žudynės, paauglių savižudybės, neabejotini

letargo požymiai – „giliai prasiskverbianti ilgalaikė įtampa" tapo mūsų naujosios aplinkos dalimi, kuri yra tiek pat pavojinga, kaip ir apnuodytas oras, kuriuo mes kvėpuojame.

Artėjanti „Vandenio era" užklupo Ameriką iš pasalų. Mes kaip tauta nebuvome pasirengę mums įpirštiems pokyčiams. Ar girdėjo kas nors bent sykį apie Tavistoką, Kurtą Leviną, Vilisą Harmoną ir Džoną Roulinsą Ryzą? Jie netgi nefigūravo Amerikos politinėje scenoje. Viskas, ką galėjome pastebėti, jei apskritai būtume pasivarginę atmerkti akis, tai būtų tik mūsų sugebėjimo atsispirti būsimiems sukrėtimams smukimas, kadangi mes pasidarėme labiau nuvargę, bejėgiai ir įžengėme, galiausiai, į psichologinio šoko būseną, po kurios seka visuotinė apatija.

„Vandenio erą" geriausiai aprašė Tavistoko institutas – tai nestabilumo skleidimo priemonė: „Yra trys aiškios fazės didelių socialinių grupių reakcijoje į stresą. Pirmoji fazė – paviršutiniška; poveikį pajutę žmonės ims ginti save lozungais. Tai neatskleidžia krizės šaltinio ir reali kova nevyksta, vadinasi, krizė tęsis toliau. Antroji fazė – fragmentacija, irimas. Tai įvyksta, kai krizė tęsiasi ir visuomeninėje tvarkoje įvyksta lūžis bei griūtis. Toliau seka trečioji fazė, kai gyventojų grupė galiausiai įžengia į „savirealizacijos" būseną ir nusigręžia nuo inspiruotos krizės. Toliau seka silpna reakcija, kurią lydi aktyvus sinoptinis idealizmas ir atsiribojimas".

Kas gali paneigti, kad milžiniškas narkotikų vartojimo augimas, šokiruojantis abortų skaičius, viešas pritarimas homoseksualizmui, siaubingas AIDS maras, visiškas mūsų švietimo sistemos krachas, siaubingas skyrybų skaičius, žmogžudysčių gausėjimas, satanistinės serijinės žudynės, seksualinių iškrypėlių grobiami vaikai, pornografijos antplūdis – kas po viso to paneigs, kad mūsų šalis atsidūrė krizėje, kuriai mes nė nemėginame priešintis ir nuo kurios nusišaliname.

Žmonės, kurie vadovaujasi pačiomis kilniausiomis paskatomis ir kurie specializuojasi ties šiomis problemomis, žymią dalį kaltės suverčia švietimo sistemos, ar tiksliau to dalyko, kuris Amerikoje vadinamas šiuo pavadinimu, trūkumams. Šiandien gausėja nusikaltėlių, priklausančių 9-15 metų amžiaus grupei. Prievartavimas – įprastas reiškinys tarp dešimtmečių. Mūsų specialistai, mūsų mokytojų sąjungos, mūsų bažnyčios kalba, kad visa tai – netobulos švietimo sistemos pasekmės. Apie tai liudija mokslo rezultatų įvertinimų lygio smukimas. Specialistai aimanuoja, kad Amerika dabar užima 39 vietą pasaulyje pagal švietimo lygį.

Kodėl mes apverkiame tai, kas yra taip akivaizdu? Mūsų švietimo sistema buvo užprogramuota susinaikinti. Būtent šiuo tikslu NATO pasiuntė į Ameriką daktarą Aleksandrą Kingą. Būtent tai buvo liepta įvykdyti Džastisui Hjugo Bleikui. Esmė čia tame, kad Komitetas 300, pritarus mūsų vyriausybei, nori, kad mūsų jaunimas negautų tinkamo išsilavinimo. Išsilavinimas, kurį Džastisas Hjugo Bleikas (Justice Hugo Black),

Aleksandras Kingas, Gunaras Merdalas (Gunnar Myrdal) ir jo žmona ruošiasi suteikti amerikiečių vaikams, teigia, kad nusikaltimai atsiperka, o tikslingumas – aukščiau visko.

Jie moko mūsų vaikus, kad Amerikos įstatymai taikomi neteisingai ir būtent taip ir turi būti. Mūsų vaikai dešimtmečius auklėjami tokia dvasia ir stebėdami korupcijos pavyzdžius. Mūsų švietimo sistema patiria nuosmukį. Komitetas 300 sužavėtas tokia sistema, ir jis nebeleis jos keisti. Pagal Stenfordo instituto ir Viliso Harmono planus, dvasinė trauma, kurios dalimi tapo mūsų švietimo sistema, patiriama mūsų jau 45 metus, tačiau ar daug žmonių suvokia tą klastingą spaudimą, kurį daro mūsų visuomenei ir tą ideologinį apdorojimą bei smegenų plovimą, kurį patiriame kiekvieną dieną? Paslaptingi gatvės gaujų karai, kurie įsiplieskė 6-ame dešimtmetyje Niujorke – puikus pavyzdys, kaip sąmokslininkai gali sukurti bet kokius ardomuosius elementus ir juos valdyti. Iš kur atsirado tie gaujų karai, niekas nežinojo iki 9 dešimtmečio, kol tyrinėtojai nedemaskavo slaptų manipuliuotojų, kurie valdė tą taip vadinamą „socialinį fenomeną".

Gatvės gaujų karus kruopščiai suplanavo Stenfordas, kad sąmoningai apstulbintų visuomenę ir sukeltų nerimą bei neramumus. 1958 metais egzistavo jau daugiau kaip 200 gaujų. Jas išpopuliarino miuziklas ir Holivudo filmas „Vestsaido istorija". Pabuvusios ištisą dešimtmetį naujienų pirmuosiuose puslapiuose, visos gaujos 1966 metais staiga netikėtai dingo iš Niujorko, Los Andželo, Niu Džersio, Filadelfijos ir Čikagos gatvių.

Per visą gatvių gaujų karų dešimtmetį visuomenė reagavo į juos taip, kaip to reikėjo atitinkamai Stenfordo programai. Visuomenė negalėjo suprasti šio karo ir reagavo neadekvačiai. Jei būtų atsiradę išmintingų žmonių, kurie atpažintų gatvės susirėmimuose Stenfordo eksperimentą socialinės inžinerijos ir smegenų plovimo srityje, tai sąmokslas būtų atskleistas. Arba pas mus nėra kvalifikuotų specialistų, galinčių realiai vertinti įvykius, o tai mažai tikėtina, arba juos privertė tylėti. Žiniasklaidos bendradarbiavimas su Stenfordu privedė prie naujos atakos prieš mūsų gyvenimo būdą. Kalba eina apie New Age koncepciją. Ir tai buvo išpranašauta Tavistoko socialinių inžinierių ir „naujų mokslų" specialistų.

1989 metais Los Andželo gatvėse vėl buvo inspiruoti gaujų karai kaip priemonė sukurti sąlygas socialiniams pokyčiams. Kelis mėnesius gaujos ėmė daugintis – iš pradžių dešimtimis, paskui šimtais Los Andželo Ist Saide. Išplito narkotinės landynės ir nesustabdoma prostitucija. Narkotikų pardavėjai viešpatavo gatvėse. Visi, kurie pasipainiodavo jiems po kojomis, žūdavo. Aimanos žiniasklaidoje truko ilgai ir buvo pakankamai garsios. Stenfordo pasirinkta didelė tikslinė žmonių grupė ėmė gintis lozungais. Tavistokas vadino tai pirmąja faze, kai tikslinė grupė negali nustatyti krizės šaltinio.

Antrąja gangsterių karo faze tapo „fragmentacija". Žmonės, kurie negyveno banditų aktyvumo zonose, kalbėjo: „Ačiū Dievui, jie mūsų neliečia". O krizė tuo tarpu tęsėsi, pripažino ją kas, ar nepripažino ir visuomeninė tvarka Los Andžele pradėjo irti. Kaip buvo užprogramuota Tavistoke, gaujų karo nepaliestos grupės „atskilo, kad pačios gintųsi", kadangi krizės šaltinis nebuvo nustatytas. Prasidėjo taip vadinamo „neadekvačios adaptacijos", atsiribojimo proceso etapas.

Koks buvo gaujų karo tikslas, neskaitant narkotikų platinimo? Pirma – parodyti tikslinei grupei, kad ji nesaugi, t.y. pavojaus jausmo suformavimas. Antra – parodyti, kad organizuota visuomenė yra bejėgė prieš tokį smurtą. Trečia – pripažinti faktą, kad mūsų socialinė tvarka žlunga. Dabartinė smurto gatvėse banga atslūgs taip pat greitai, kaip ir atsirado, kai tik bus įgyvendinti visi trys Stenfordo programos punktai.

Ryškus pavyzdys, kaip apdorojama visuomenė, kad priimtų pokyčius netgi tuo atveju, kai tie pokyčiai yra nepageidaujami didelėms gyventojų grupėms, buvo „Beatles" reiškinys. Grupę „Beatles" atvežė į Ameriką kaip dalį socialinio eksperimento, kuris turėjo praplauti smegenis didelei gyventojų grupei, patiems žmonėms nieko net nenutuokiant apie tai.

Kai Tavistokas pristatė „Beatles" į Ameriką, niekas negalėjo net įsivaizduoti kultūrinės katastrofos, kuri turėjo netrukus prasidėti, masto. „Beatles" buvo dalis „Vandenio sąmokslo", kuris išsivystė iš „Žmogaus pavidalo pakeitimo" (Kontraktas URH (489)-2150, Politinių tyrimų ataskaita 4/4/74, kurią parengė „Socialinės politikos tyrimų centras". Autorius – Vilisas Harmonas).

„Beatles" fenomenas – tai ne spontaniškas jaunimo maištas prieš ankstesnę socialinę sistemą. Priešingai, tai buvo kruopščiai sudarytas palas, turintis tikslą įterpti destruktyvų elementą į tikslinę gyventojų grupę, kurios sąmonę buvo numatyta pakeisti prieš jos valią. Drauge su „Beatles" Amerikoje buvo įvesti į apyvartą nauji žodžiai ir žodžių junginiai, sukurti Tavistoke. Tokie žodžiai kaip „rokas", „tyneidžeris", „cool", „discovered" ir „pop muzika" tapo dalimi leksikono iš kodinių žodžių, reiškiančių narkotikų vartojimą ir priėmimą. Šie žodžiai atėjo kartu su „Beatles" ir paplisdavo visur, kur atvažiuodavo grupė, o „tyneidžeriai" juos iškart pasigaudavo. Beje, žodis „tyneidžeris" niekur nebuvo vartojamas iki to laiko, kol ant scenos nepasirodė „Beatles", ir tai – Tavistoko dėka.

Kaip ir gaujų karo atveju, uždavinio neįmanoma buvo išspręsti be bendradarbiavimo su masinės informacijos priemonėmis., visų pirma – su elektroninėmis. Ypač svarbus vaidmuo buvo skiriamas vulgariam tipui Edui Salivanui, kurį sąmokslininkai specialiai parengė šiam darbui. Niekas nebūtų atkreipęs dėmesio į klounus iš Liverpulio ir į jų 12-atonalinę „muzikos" sistemą, jeigu spauda nebūtų pakėlusi tokio ažiotažo. 12-atonalinė sistema sudaryta iš sunkių, pasikartojančių garsų, paimtų iš Dioniso ir Baalo

kultų žynių muzikos. Garsus „šiuolaikiškai" apdorojo Adorno, artimas Anglijos karalienės ir, vadinasi, Komiteto 300 draugas.

Tavistokas ir jam dirbantis Stenfordo Tyrimų Centras sukūrė specialius žodžius, kurie paskui pradėti vartoti „roko muzikos" ir jos mėgėjų tarpe. Tie madingi raktažodžiai formavo naują, nuo sociumo atskilusią didelę jaunimo grupę, kurią socialinės inžinerijos ir apdorojimo metodais privertė patikėti, kad „Beatles" – tai išties jų mėgstama grupė. Visi „roko muzikos" kontekste sukurti raktažodžiai buvo skirti masiniam manipuliavimui tiksline žmonių grupe – Amerikos jaunimu.

„Beatles" suveikė kuo puikiausiai, tiksliau, Tavistokas ir Stenfordas suveikė kuo puikiausiai, o „Beatles" tiesiog reagavo kaip užprogramuoti robotai, pasitelkus „nedidelę draugų pagalbą" (with a little help from their friends) – kodinius žodžius, skirtus narkotikų vartojimui ir „cool" būsenos pasiekimui. „Beatles" tapo į akis krintančiu „nauju tipu" – dar vienas Tavistoko žargono perlas. Naujasis tipas pasirodė prieš pat „Beatles", tai buvo visiškai naujas stilius (ekstravagantiška apranga, šukuosenos, kalba), kuris papiktino vyresnę kartą, o taip ir buvo suplanuota. Tai buvo dalis „fragmentacijos – neadekvačios adaptacijos" proceso, kurį sukūrė ir paleido į darbą Vilisas Harmonas su savo komanda.

Plaunant mūsų visuomenei smegenis, lemiamą vaidmenį vaidina spausdintos ir elektroninės masinės informacijos priemonės. Gaujų karai Los Andžele baigėsi 1966 metais tuomet, kai masinės informacijos priemonės nustojo juos komentuoti. Gatvių gaujos pradeda irti, kai susilpnėja žiniasklaidos dėmesys jų atžvilgiu. Kaip 1966 metais, ši problema paprasčiausiai „išsisėmė". Gatvių gaujos atliko savo užduotį, sukūrė nestabilumo ir pavojaus atmosferą. Ir lygiai toks pats scenarijus laukia roko muzikos. Netekusi masinės informacijos priemonių dėmesio, ji tyliai pasitrauks į praeitį.

Paskui „Beatles", kuriuos, beje, surinko į krūvą Tavistoko institutas, atvažiavo ir kitos „Made in England" roko grupės, kurioms, kaip ir „bitlams", Teo Adorno rašė savo kultinę „lyriką" ir kūrė visą „muziką". Man nemalonu vartoti šiuos puikius žodžius „bitlomanijos" kontekste, tai man primena, kaip neteisingai vartojamas žodis „mylimasis", kai jis susijęs su purvinu dviejų homoseksualistų kontaktu. Vadinti „roką" muzika – tiks pats įžeidimas muzikai, kaip ir „roko lyrika" – įžeidimas kalbai.

Vėliau Tavistokas ir Stenfordas ėmėsi įgyvendinti antrą Komiteto 300 užsakyto darbo fazę, paspartinusią socialinius pokyčius Amerikoje. Taip pat greitai, kaip Amerikos scenoje pasirodė „Beatles", susiformavo ir „beat generation" – kodiniai žodžiai, skirti suskaldyti visuomenės grupes. Dabar žiniasklaida sufokusavo savo dėmesį į „beat generation". Nauji Tavistokiškos kilmės žodžiai atsirado, rodos, iš niekur: birnikai, hipiai, gėlių vaikai – šie žodžiai giliai įsitvirtino Amerikos kalboje. Pasidarė populiaru „iškristi iš

visuomenės" (drop out), nešioti purvinus džinsus ir ilgus neplautus plaukus. „Beat generation" atstovai atskilo nuo likusios Amerikos visuomenės. Jie įgavo tokią pat prastą reputaciją, kaip ir gerokai „švaresni" „Beatles".

Naujai sukurta socialinė grupė ir jos „gyvenimo stilius" įtraukė milijonus jaunų amerikiečių į savo kultą. Amerikos jaunimas buvo paveiktas radikalios revoliucijos, netgi to nesuvokdamas, tuo pat metu kai vyresnė amerikiečių karta bejėgiškai žvelgė į tai, negalėdama nustatyti krizės šaltinio, vadinasi, neadekvačiai reaguodama į krizės pasireiškimus, tokius kaip įvairiausi narkotikai, iš pradžių marichuana, o vėliau LSD. Šį narkotiką „kaip tik laiku" pateikė jaunimui šveicarų farmacijos firma Sandoz, po to kai vienas iš jos chemikų Albertas Hofmanas atrado ergotamino sintezę. Ergotaminas – vienas galingiausių sąmonę keičiančių narkotikų. Komitetas 300 finansavo šį projektą per vieną iš savo bankų S. C. Warburg, o į Ameriką narkotiką užvežė filosofas Oldosas Hakslis.

Naują narkotiką pradėjo sparčiai platinti „bandomosiose pakuotėse", kurias nemokamai dalino koledžuose ir roko koncertuose visoje JAV teritorijoje, dėl ko būtent LSD tapo narkotikų išplitimo katalizatoriumi. Čia iš karto iškyla klausimas: o ką tuo metu veikė Kovos su narkotikais valdyba (Drug Enforcement Agency (DEA))? Esama nenuginčijamų netiesioginių įrodymų, kad DEA žinojo, kas vyksta, tačiau valdybai buvo įsakyta nesikišti.

Atvykstant į Ameriką vis daugiau britų roko grupių, koncertai tapo privalomu amerikiečių jaunimo kasdieninio gyvenimo atributu. Tandeme su šiais „koncertais" proporcingai augo ir narkotikų vartojimas jaunimo tarpe. Šėtoniška sunkių smūgių ir garsų kakofonija slopino sąmonę iki tokio lygio, kad bet kurį jaunuolį galima buvo įkalbėti išmėginti naują narkotiką tik todėl, kad „taip daro visi". Aplinkinių bendraamžių pavyzdys – labai galingas ginklas. „Naujoji kultūra" buvo maksimaliai nušviečiama masinės informacijos priemonėse, be to, sąmokslininkams tai nekainavo nė cento.

Didžiulis visuomenės lyderių ir religinių veikėjų pasipiktinimas dėl naujojo kulto buvo nukreiptas prieš kulto REZULTATUS, o ne prieš PRIEŽASTIS. Roko kulto kritikai padarė tas pačias klaidas, kurios buvo padarytos „sausojo įstatymo" laikais: jie kritikavo teisėsaugos žinybas, mokytojus, tėvus – visus iš eilės, bet tik ne sąmokslininkus.

Kadangi jaučiu pyktį ir pasipiktinimą dėl šio didžiojo narkotinio maro, aš neprašysiu iš skaitytojų atleidimo už žodžius, kurie man visiškai nebūdingi. Vieni šlykščiausių narkotinių išgamų Amerikoje yra Alanas Ginsbergas (Alan Ginsberg). Šitas Ginsbergas, neišleidęs nė cento, išreklamavo LSD visoje šalyje, nors įprastomis sąlygomis tokia reklama per televiziją būtų kainavusi milijonus. Šita nemokama narkotikų ir, visų pirma, LSD reklama pasiekė apogėjų 7 dešimtmečio pabaigoje dėka absoliučiai savanoriškos žiniasklaidos priemonių paramos. Ginsbergo masinės reklaminės

kampanijos efektas buvo siaubingas. Amerikos visuomenė patyrė ištisą seriją „kultūrinių ateities šokų".

Mus užplūdo informacinė lavina ir pasiekusi atitinkamą kritinę būseną, mūsų sąmonė paprasčiausiai nugrimzdo į apatiją, jau nebepajėgdama suvirškinti visų informacinių super dozių. Kitaip sakant, giluminis įvairiapusiškas prasiskverbimas mus nuslopino. Ginsbergas pretendavo būti poetu, tačiau dar niekas, kas mėgino tapti poetu, nerašė didesnių kvailysčių ir nesąmonių. Ginsbergui iškeltas uždavinys beveik neturėjo nieko bendro su poezija – jo svarbiausia užduotis buvo įpiršti tikslinei gyventojų grupei naują subkultūrą.

Į pagalbą Ginsgergui buvo pasiųstas Normanas Meileris, tos rūšies rašytojas, kurie reguliariai praleidžia laiką psichiatrinėse ligoninėse. Meileris buvo kairuoliškos Holivudo šutvės numylėtinis, dėl to niekad neturėjo problemų, norėdamas gauti televizijos eterio Ginsbergui. Suprantama, Meileris turėjo padoriai atrodyti, jis netgi negalėjo atvirai propaguoti tikrųjų Ginsbergo ketinimų. Dėl to buvo atliktas toks manevras: Meileris vedė „rimtus" pokalbius su Ginsbergu priešais kameras apie poeziją ir literatūrą.

Šiuo metodu, skirtu gauti plačią ir nemokamą TV reklamą ėmė naudotis ir visos roko grupės, koncertų prodiuseriai, kurie pasekė Ginsbergo pavyzdžiu. Elektroninių informacijos priemonių magnatai parodė dosnumą, kai reikėjo suteikti nemokamą eterį šiems purviniems sutvėrimams ir jų dar purvinesniems kūriniams bei šlykščioms idėjoms. Be visų tų „albumų" reklamos, be dosnios spaudos ir TV bei radijo pagalbos, prekyba narkotikais negalėjo išplisti taip greitai, kaip išplito 7 dešimtmečio pabaigoje ir 8 dešimtmečio pradžioje ir, tikriausiai, būtų apsiribojusi keliais vietiniais regionais.

Ginsbergui pavyko pasisakyti keliose TV laidose, transliuotuose per visą šalį, kur jis liaupsino LSD ir marichuanos privalumus, prisidengdamas „naujosiomis idėjomis" ir „naująja kultūra", besiplėtojančia muzikoje ir kituose menuose. Nenusileisdami TV ir radijui, karšti Ginsbergo pasekėjai rašė begales straipsnių apie „šitą ryškią asmenybę" meno ir aukštuomenės skiltyse visuose didžiausiuose Amerikos laikraščiuose ir žurnaluose. Dar niekad per visą istoriją žiniasklaida nevykdė tokio plataus masto reklaminės kampanijos, kurios įkvėpėjai iš „Vandenio sąmokslo", NATO, Romos klubo neišleido nė cento. Tai buvo absoliučiai nemokama LSD reklama, tik truputėlį užmaskuota kaip „menas" ir „kultūra".

Vienas artimiausių Ginsbergo draugų Kenis Lavas (Kenny Love) paskelbė New York Times penkių puslapių straipsnį. Tavistoko ir Stenfordo metodologija skelbia: jeigu reikia išreklamuoti kažką, ko visuomenė dar nepriims dėl ne iki galo praplautų smegenų, tai reikia užsakyti straipsnį, atskleidžiantį visus tos problemos aspektus. Kitas metodas – organizuoti TV pokalbių laidą tiesioginiame eteryje, kurioje grupė ekspertų reklamuoja

produktus arba idėjas, apsimesdami, kad tą idėją „aptarinėja". Laidos dalyviai išreiškia įvairias nuomones, priešininkai ir šalininkai pasisako už ir prieš. Kai viskas baigiasi, aptarinėjamas klausimas giliai įstringa publikos sąmonėje. 8 dešimtmečio pradžioje tai buvo naujiena, o šiandien – standartinė praktika visose klestinčiose pokalbių laidose.

Penkių puslapių Lavo straipsnį, liaupsinantį LSD ir Ginsbergą tučtuojau išspausdino New York Times. Jeigu Ginsbergas būtų pirkęs tokį pat plotą reklaminiuose laikraščio puslapiuose, jam tai būtų kainavę ne mažiau 50 000$. Tačiau dėka draugelio Lavo jis gavo plačiausią reklamą nemokamai. Tokių laikraščių, kuriuose kontroliuoja Komitetas 300 pagalba ši nemokamos reklamos rūšis naudojama bet kokiai temai, ypač jeigu reikia įdiegti visuomenėje dekadentišką gyvenimo būdą – narkotikus, hedonizmą – viską, kas gali išmušti Amerikos tautą iš vėžių. Po bandymo su straipsniu apie Ginsbergą ir LSD, įprasta Komiteto 300 praktika tapo kreiptis į didžiausius JAV laikraščius, su reikalavimu suteikti nemokamą reklamą tiems žmonėms ir toms idėjoms, kuriuos jie diegia visuomenei.

Dar blogiau, kad agentūra United Press pasičiupo nemokamą Ginsbergo reklamą ir perdavė ją ŠIMTAMS laikraščių ir žurnalų visoje šalyje. Netgi tokie respektabilūs žurnalai kaip Harpers Basaar ir Time pristatė Ginsbergą kaip dėmesio ir pagarbos vertą žmogų. Jeigu tokia nacionalinio masto reklama Ginsbergui ir LSD būtų organizuota reklamos agentūrų pagalba, tai išlaidos jai siektų ne mažiau kaip milijoną dolerių 1970 metų kainomis. Šiandien tai sudarytų ne mažiau kaip 15-16 mln dolerių. Nieko keisto, kad norisi pavadinti masinės informacijos priemones šakalais.

Siūlau pamėginti surasti kokį nors masinės informacijos kanalą, per kurį galima būtų paskelbti medžiagą apie FRS. Savo laiku mėginau tai padaryti. Pasiūliau straipsnį, kuris įtikinamai demaskavo didžiausią pasaulyje machinaciją visiems stambiems laikraščiams, TV kanalams, radijo stotims, žurnalams ir netgi kelių pokalbių laidų vedantiesiems. Kai kurie iš jų atsiuntė viltį teikiančius atsakymus – „duokite mums maždaug savaitę ir mes su jumis susisieksime". Suprantama, niekas su manimi nesusisiekė, straipsnis taip ir nepasirodė spaudoje. Buvo toks jausmas, tarsi ant manęs ir ant problemos, kurią norėjau nušviesti, užklojo tylos apdangalą.

Be masinės informacijos priemonių isterijos ir be praktiškai ištisą parą transliuojamos hipių, bitnikų, roko muzikos ir narkotikų kultūros reklamos, pastaroji būtų niekad neprigijusi visuomenėje, ji taip ir liktų gyvuoti marginalaus kliedesio lygmenyje. „Beatles" su savo žviegiančiomis gitaromis, idiotiškais išsireiškimais, narkomanų žargonu ir kvaila apranga niekad nebūtų pakilę aukščiau gatvės klounų lygio. Tačiau jų propaganda masinės informacijos priemonėse tiek prisotino rinką, kad Amerika išgyveno vieną kultūrinį šoką po kito.

Žmonės, dirbantys smegenų trestuose ir tyrimų institutuose, kurių vardai ir veidai žinomi tik labai siauram ratui, pasirūpino, kad žiniasklaida suvaidintų savo vaidmenį. Ir atvirkščiai, svarbus masinės informacijos priemonių vaidmuo slepiant jėgas, kurios slypi už būsimų kultūrinių sukrėtimų, garantuoja, kad krizės šaltinis niekad nebus aptiktas. Mūsų visuomenė privesta iki beprotybės dėka psichologinių šokų ir įtampų. „Privedimas iki beprotybės" – išsireiškimas, paimtas iš Tavistoko. Kukliai pradėjęs 1921 metais savo veiklą, Tavistokas 1966 metais buvo pajėgus pradėti galingą ir nebegrįžtamą kultūrinę revoliuciją Amerikoje, kuri nesibaigia iki šiol.

Buvo nutarta, kad po tokio apdorojimo šalis visiškai pribrendo narkotikų platinimui, kurį galima sulyginti su „sausojo įstatymo" epochos mastais. Ir iš to buvo planuoja susikrauti didžiulius turtus. Tai irgi buvo neatskiriama „Vandenio eros" dalis. Narkotikų platinimas buvo viena iš problemų, kurias tyrė „Mokslinės politikos tyrimų centras" prie Sasekso universiteto Tavistoke. Ši žinyba buvo žinoma kaip „ateities šokų" centras. Ateities šokai – tai pavadinimas ypatingos „psichologijos, orientuotos į ateitį", skirtos manipuliuoti ištisomis gyventojų grupėmis, kad šios aptirtų „ateities šoką". Tai buvo pirmoji iš kelių panašių įstaigų, įkurtų Tavistoko.

„Ateities šokai" – tai serija įvykių, kurie vyksta taip greitai, kad žmogaus protas nebesugeba apmąstyti informacijos. Kaip rašiau prieš tai, mokslas įrodė, kad sąmonė turi aiškias suvokimo ribas, tiek suvokiant pokyčių kiekį, tiek jų prigimtį. Po serijos nepaliaujamų šokų tikslinė gyventojų grupė patiria tokią būseną, kai jos nariai daugiau nebenori daryti pasirinkimo besikeičiančiose aplinkybėse. Juos užvaldo apatija, prieš kurią neretai pasireiškia beprasmiškas smurtas, panašus į Los Andželo gaujų karus, serijines žmogžudystes, išprievartavimus, vaikų pagrobimus.

Tokia žmonių grupė pasidaro labai lengvai valdoma, ji be pasipriešinimo paklus bet kokiems įsakymams, o tai ir yra apdorojimo tikslas. „Ateities šokai", kaip juos apibūdina Mokslinės politikos tyrimų centras – tai „fizinis ir psichinis lūžis, kuris įvyksta dėl persitempimo tos žmogaus psichikos dalies, kuri atsakinga už sąmoningų sprendimų priėmimą". Tai Tavistoko žargonas, paimtas tiesiai iš tenykščių mokymo priemonių, kurias gavau be jų žinios.

Panašiai kaip perkrautuose elektros tinkluose perdega saugikliai, lygiai taip pat perdega „saugikliai" ir žmonėse. Medicina dar tik bando suprasti šį sindromą, nors Džonas Roulingas Ryzas vykdė eksperimentus šioje srityje dar 3-iame dešimtmetyje. Nustatyta, kad apdorotai tikslinei grupei „saugikliai" gali „perdegti" ir kad tos grupės nariai pradeda vartoti narkotikus, kaip priemonę išvengti būtinybės daryti sąmoningus sprendimus. Štai dėl ko narkotikų vartojimas taip staigiai išplito tarp amerikiečių „byto" kartos narių. Tai, kas prasidėjo nuo „Beatles" ir

nemokamų bandomųjų LSD dozių, peraugo į Ameriką užliejusį narkotinį cunamį.

Prekybą narkotikais kontroliuoja patys aukščiausi Komiteto 300 hierarchijos lygmenys. Pradėjo šį verslą „Britų Ost Indijos" kompanija, kurios pavyzdžiu iškart pasekė „Olandijos Ost Indijos bendrovė". Abi jas kontroliavo Taryba 300. „Britų Ost Indijos" narių ir akcininkų pavardžių sąrašas buvo kaip du vandens lašai panašus į Derbetso perų sąrašą. Kompanija įsteigė „Kinijos vidaus misiją", kurios uždavinys buvo pripratinti prie opiumo kinų valstiečius arba kulius, kaip jie buvo vadinami. Tai suformavo rinką opiumui, kurią ir užpildė „Britų Ost Indijos" kompanija.

Panašiu būdu Komitetas 300 panaudojo „Beatles" „socialinių narkotikų" populiarizavimui tarp Amerikos jaunimo ir Holivudo įžymybių. Edas Salivanas buvo pasiųstas į Angliją, kad susipažintų su pirmąja „roko grupe", sukurta Tavistoko, kuri atvyko į Ameriką. Po to Salivanas grįžo į Ameriką, kad sukurtų strategiją elektroninei masinei žiniasklaidai: kaip „įpakuoti" ir „pateikti" grupę. Be elektroninės žiniasklaidos paramos ir be Edo Salivano, į „Beatles" ir jų „muziką" publika nebūtų atkreipusi jokio dėmesio. Ir šitaip mūsų nacionalinis gyvenimas ir pati Amerikos dvasia buvo nebegrįžtamai pakeista.

Dabar, kai mes nemažai sužinojome, darosi suprantama, kokia sėkminga buvo „Beatles" atlikta narkotikų reklama. Nuo publikos kruopščiai slepiamas tas faktas, kad muziką ir tekstus „Beatles" grupei rašė Teo Adorno. Pagrindinė grupės funkcija buvo ta, kad ją „atrastų" „tyneidžeriai", ant kurių galvų netrukus pasipylė „bitliškos" muzikos srautas, ir pylėsi jis tol, kol paaugliams nesusiformavo įsitikinimas, kad šitie garsai jiems patinka. Ir dėl to jie priimdavo ir muziką, ir viską, kas su ja susiję. Liverpulio grupė visiškai pateisino lūkesčius ir su nediele savo draugų pagalba (kaip patys dainuoja vienoje dainoje), t.y. su medžiagų, kurias mes vadiname narkotikais, pagalba, suformavo ištisą naują jaunų amerikiečių sluoksnį, kaip ir buvo siekiama Tavistoke.

Tavistokas sukūrė aiškiai atpažįstamą „naują tipą" žmonių, tipą, kuris turėjo veikti kaip narkotikų platintojas. „Kinų vidaus misija" jau nebetiko 7 dešimtmečio sąlygomis. „Naujasis tipas" – frazė iš sociologinio žargono, ji reiškia, kad „Beatles" sukūrė naujus socialinius pavyzdžius, vaizdinius, kurių pagrindinis tikslas buvo populiarinti ir pervesti į visiškai buitinį lygmenį narkotikų vartojimą, naujas aprangos ir šukuosenų madas, kurios radikaliai išskyrė jaunimą iš vyresnės kartos terpės, kaip ir buvo numatyta Tavistoko.

Būtina pažymėti tyčia iššaukiančią kalbą, kurią įdiegė Tavistokas. „Tyneidžeriams" ir į galvą negalėjo ateiti, kad visos „netradicinės" vertybės, kurių jie siekė, buvo kruopščiai sukurtos pagyvenusio amžiaus mokslininkų

Anglijos ir Stenfordo smegenų centruose. Jie būtų sukrėsti, jei sužinotų, kad didžioji dalis jų „kietų" įpročių ir išsireiškimų buvo specialiai sukurti grupės pagyvenusių sociologų.

Masinės informacijos priemonių vaidmuo platinant narkotikus nacionaliniu mastu buvo ir tebelieka nepaprastai svarbus. Kai žiniasklaida staiga nustojo kalbėti apie gatvių gaujų karus, šios gaujos kaip socialinis fenomenas paprasčiausiai išnyko – atėjo nauja „narkotikų era". Žiniasklaida visuomet tarnavo kaip „naujų pakraipų" katalizatorius ir tuo metu sukoncentravo savo dėmesį į narkotikus ir jų platintojus. „Bitnikų karta" – tai dar viena frazė, išrasta Tavistoke dedant pastangas įgyvendinti socialinius pokyčius Amerikoje.

Narkotikų vartojimas tapo sudėtine Amerikos kasdieninio gyvenimo dalimi. Šią Tavistoke sukurtą programą pasičiupo milijonai jaunų amerikiečių, o vyresnioji karta ėmė manyti, kad Amerika patyrė natūralią socialinę revoliuciją, kadangi tie žmonės nesugebėjo suvokti, jog jų vaikų pasikeitimas – tai ne spontaniškas procesas, o dirbtinių poveikių, kurių tikslas – pakeisti socialinį ir politinį Amerikos gyvenimą, rezultatas.

„Britų Ost Indijos" kompanijos paveldėtojai buvo sužavėti savo narkotikų platinimo programos pasisekimu. Jų „globotiniai" tvirtai „sėdo" ant LSD, kurį mielai patiekė tokie narkotikų prekybos patronai kaip Oldosas Hakslis ir gerbiama šveicarų farmacijos kompanija Sandoz, finansuojama didžios bankininkų Varburgų dinastijos. Naujasis „stebuklingas narkotikas" plačiai ir nemokamai buvo platinamas visuose roko koncertuose ir koledžuose bandomųjų paketėlių pavidalu. Savaime peršasi klausimas: o kuo tuo metu užsiėmė FTB?

„Beatles" tikslas buvo visiškai aiškus. „Britų Ost Indijos" kompanijos paveldėtojai Londono aukštuomenėje tikriausiai jautėsi puikiai, kai į jų sąskaitas ėmė tekėti nauji milijardai. Užgimus „rokui" (toliau vartosime šį žodį, kad trumpai įvardintume Adorno satanistinę muziką), siaubingai išaugo narkotikų vartojimo mastai, ypač marichuanos. Visa narkotikų verslas buvo išplėtotas kontroliuojant ir valdant „Mokslinės politikos tyrimų centrui".

Vadovavo šiam centrui Lilandas Bredfordas (Leland Bradfors), Kenetas Damas (Kenneth Damm) ir Ronaldas Lipertas (Ronald Lippert), kuriems globojant buvo parengta nemažai „naujųjų mokslų" specialistų, kurių užduotis buvo sukelti žmonėms „ateities šokus". Vienas svarbiausių šių šokų – didžiulis narkomanijos pliūpsnis tarp amerikiečių „tyneidžerių".

Konceptualūs „Mokslinės politikos tyrimų centro" darbai, įpiršti kaip neoficialios darbo instrukcijos įvairioms vyriausybinėms agentūroms, įskaitant „Kovos su narkotikais agentūrą", diktuoja destruktyvią „karo su narkotikais", kurį neva kariauja Reigano ir Bušo administracijos, eigą.

Tai buvo preliudija metodams, kuriuos šiandien Ameriką valdydami naudoja įvairūs komitetai, tarybos, taip pat slapta „vidinė vyriausybė", išauginta iš Tavistoko koncepcijų, kurias visi nuoširdžiai laiko savo nuosavomis nuomonėmis. Šitie „nežinomieji" priima sprendimus, kurie visiems laikams pakeis mūsų valstybinio valdymo formas ir gyvenimo Amerikoje kokybę. „Krizinės adaptacijos" dėka mes pasikeitėme iki tokio lygio, kad jau nebeliko beveik nieko bendro tarp šiuolaikinės visuomenės ir 6-ojo dešimtmečio amerikiečių. Be to, pasikeitė mūsų aplinka.

Mūsų dienomis daug kalbama apie aplinką ir nors čia turima galvoje daugiausiai žalieji miškai, švarios upės ir grynas oras, esama kitos aplinkos, ne mažiau svarbios, o būtent – narkotinės aplinkos. Mūsų gyvenimo stiliaus aplinka apnuodyta, mūsų mąstymas apnuodytas. Mūsų sugebėjimas valdyti nuosavą likimą apnuodytas. Mes susidūrėme su pokyčiais, kurie apnuodijo mūsų mąstymą iki tokio lygio, kad mes apskritai nebežinome, ką daryti. „Permainų aplinka" žaloja tautą. Mes visiškai nekontroliuojame situacijos, ir tai kelia sumaištį bei nerimą.

Vietoje individualių sprendimų šiandien mes ieškome grupinių mūsų problemų sprendimų. Mes nenaudojame savo nuosavų resursų problemų sprendimui. Svarbiausia to priežastis – staigus narkotikų vartojimo padidėjimas. Visa tai yra tyčinės strategijos rezultatas, strategijos, kurią sukūrė „naujų mokslų" specialistai ir „socialiniai inžinieriai", ir ta strategija nutaikyta į pačią pažeidžiamiausią vietą – į mūsų požiūrį į save pačius, kuo mes save laikome. Toks sąmonės apdorojimas veda į tai, kad tampame avių banda, kurią gena į skerdyklą. Mūsų psichiką išsekino nuolatinė būtinybė rinktis ir pateikiamos variantų gausybės ir mes galiausiai puolėme dėl to į visišką apatiją.

Mumis manipuliuoja piktavaliai žmonės, o mes to nė nenutuokiame. Ypač tai teisinga, kalbant apie prekybą narkotikais. Dabar mes atsidūrėme pereinamoje stadijoje, kai mus privers atsisakyti veikiančios konstitucinės valstybės valdymo formos. Bušo administracija jau žengė milžinišką žingsnį šia linkme. Nors dar tebėra žmonių, kurie, nežiūrint į nieką, vis dar tvirtina, kad „Amerikoje tai neįmanoma", faktas yra tai, jo TAI JAU ĮVYKO. Dėl nesiliaujančio spaudimo, mes galutinai praradome valią priešintis. Mes priešinsimės, – sako kai kurie žmonės, tačiau realiai tai darys labai mažai kas ir mes visada būsime mažuma.

Prekyba narkotikais klastingai pakeitė mūsų aplinką. Taip vadinamas „karas su narkotikais" – farsas, jo mastai yra tokie, kad „Britų Ost Indijos" kompanijos paveldėtojai jos paprasčiausiai nepastebi. Be kompiuterizavimo, mes patiriame kone totalinį smegenų plovimą, mes visiškai neturime sugebėjimo priešintis peršamiems pokyčiams. Visa tai reiškia dar vienos „aplinkos", asmenybių kontrolės, formavimą, asmeninės kontrolės, kuri dar

vadinama asmeninės informacijos kontrole, be kurios vyriausybės negalėtų žaisti savo žaidimų.

Situacija yra tokia, kad mes, tauta, neturime jokios galimybės sužinoti, kokia informacija apie mus pačius atsidūrė vyriausybės žinioje. Vyriausybinės kompiuterinės bylos absoliučiai neprieinamos visuomenės kontrolei. Nejaugi mes vis dar bukai tikime, kad asmeninė informacija yra neliečiama? Atminkite – kiekvienoje visuomenėje esama turtingų ir galingų šeimų, kurios kontroliuota teisėsaugos žinybas. Nemanykite, kad jeigu tos šeimos sumanys ką nors sužinoti apie jus, jos negalės to padaryti. Tai šeimos, kurios priklauso Komitetui 300.

Paimkime, pavyzdžiui, Kisindžerį, kuris turi nuosavas dosjė apie šimtus ir tūkstančius žmonių ne tik Amerikoje, bet ir visame pasaulyje. Ar esame Kisindžerio priešų sąraše? Manote, tai pritemptas pavyzdys? Anaiptol. Paimkite masonų ložę P2 ir „Monte Karlo komitetą, kurie turėjo tokius sąrašus su tūkstančiais vardų. Tarp kitko, Kisindžeris irgi ten įrašytas. Yra ir kitų privačių žvalgybos tarnybų, pavyzdžiui, INTEL, apie kurią pakalbėsime vėliau.

Vienas iš heroino tiekimo į Europą kanalų eina per Monako kunigaikštystę. Heroinas atkeliauja iš Korsikos keltais, kurie vasarą atlieka daugybę reisų tarp Korsikos ir Monte Karlo. Nei kroviniai, nei keleiviai absoliučiai netikrinami. Kadangi tarp Prancūzijos ir Monako nėra saugomų sienų, narkotikai, ypač heroinas ir iš dalies neperdirbtas opiumas, dideliu srautu plūsta per atvirą Monako sieną į laboratorijas Prancūzijoje. Jeigu atkeliauja jau grynas heroinas, jis tiesiogiai nukreipiamas platintojams.

Grimaldžių šeima užsiima narkotikų kontrabanda jau kelis šimtmečius. Štai vienas epizodas iš ne per seniausios šeimos istorijos: kunigaikštį Renė įveikė godumas, jis ėmė imti iš kontrabandos pernelyg didelius komisinius ir nesustojo po trijų rimtų įspėjimų. Už tai jo žmona kunigaikštienė Greisė buvo užmušta „auto katastrofoje”. Talpa su stabdžių skysčiu jos „Roveryje” buvo atreguliuota tokiu būdu, kad kiekvieną kartą paspaudus stabdžius, iš jos ištekėdavo tam tikras kiekis skysčio, dėl to, kaip automobilis išlėkė į pavojingiausią kalnų kelio atkarpą su staigiais posūkiais, stabdžiai jau nebeveikė ir mašina visu greičiu nulėkė į bedugnę.

Komiteto 300 agentai padarė viską, kas įmanoma, kad nuslėptų tiesą apie kunigaikštienės Greisės nužudymą. Jos automobilis iki šios dienos saugomas prancūzų policijoje, jis stovi po tentu treileryje, prie kurio draudžiama net prisiartinti.

Prekyba narkotikais, kurią kontroliuoja Komitetas 300 – tai nusikaltimas prieš žmoniją, tačiau apdoroti ir atpalaiduoti daugiamečių bombardavimų, kuriuos atlieka Tavistokas, mes daugiau ar mažiau pripažinome savo besikeičiančią aplinką ir laikome prekybą narkotikais „pernelyg plačia”

problema, kad su ja galima būtų susidoroti. Iš tikrųjų taip nėra. Jeigu galėjome mobilizuoti ištisą tautą, aprūpinti ir pasiųsti į Europą milijonus amerikiečių kareivių, jeigu mes sugebėjome nugalėti galingą valstybę, reiškia, mes galime sunaikinti ir prekybą narkotikais, pasinaudodami II Pasaulinio karo taktika.

Tiekimo ir infrastruktūros problemos, kurias buvo būtina spręsti, stojant į II Pasaulinį karą, netgi šiandien stulbina vaizduotę. Nepaisant to, mes šias problemas išsprendėme. Tai kodėl tokiu atveju neįmanoma nugalėti tiksliai nustatyto priešo, kuris yra žymiai silpnesnis už Vokietiją, kai turime gerokai tobulesnę techniką ir ginkluotę? Tikroji narkotikų prekybos klestėjimo priežastis slypi tame, kad ją kontroliuoja aukščiausio rango šeimos pasaulyje, savotiška sukoordinuota mašina, kurios pagalba daromi pinigai.

1930 metais britų kapitalas, investuotas į Pietų Ameriką, viršijo investicijas į britų dominijas. Grehemas, žinomas britų investicijų specialistas užsienyje, tvirtino, kad anglų investicijos P. Amerikoje „viršijo trilijoną svarų". Atminkite, tai buvo 1930 metai ir trilijonas svarų tada buvo sukrečianti suma. Kokia priežastis paskatino dėti tiek pinigų į P. Ameriką? Trumpai tariant – narkotikai.

Plutokratija, kontroliuojanti britų bankus, laikė savo rankose finansine vadeles ir tada, ir dabar. Ji organizavo patikimas priedangas savo purviniems bizniams. Niekas niekada nesugebėjo sučiupti už jų purvinų rankų. Jie visada turėjo ir tebeturi žmones, kurie prisiima kaltę, jei verslas pakrypsta neteisinga linkme. Ir tais laikais, ir dabar sąsajos su prekyba narkotikais buvo slepiamos. Niekas niekad negalėjo mesti šešėlio ant „kilmingų" Britanijos šeimų, kurios priklauso Komitetui 300.

Didelę reikšmę turi tai, kad tik 15 Parlamento narių kontroliavo šią milžinišką imperiją; iš jų pačios žymiausios buvo sero Čarlzo Bario ir Čemberleno šeimos. Šitie finansiniai super lordai varė operacijas tokiose vietose, kaip Argentina, Jamaika ir Trinidadas, kurie jiems tapo neišsemiamais pinigų šaltiniais dėka prekybos narkotikais. Tose šalyse britų plutokratija išlaikė „čiabuvius", kaip jie niekinamai juos vadino, vergiškose sąlygose, mokėdami grašius. Iš narkotikų prekybos Karibų baseine buvo sukaupti milžiniški turtai.

Plutokratai dangstėsi tokiomis fasadinėmis kompanijomis kaip Trinidad Leaseholds Limited, tačiau realus jų tikslas visada buvo ir tebelieka narkotikai. Mes regime tai ir dabar. Kad ir toks pavyzdys: Jamaikos BNP beveik visiškai sudaro pajamos iš parduodamos gandži – labai stiprios marichuanoos rūšies. Prekybos šiuo narkotiku valdymo mechanizmą sukūrė Deividas Rokfeleris ir Henris Kisindžeris, jie tai pavadino „Karibų baseino iniciatyva".

Iki šiol tikroji prekybos opiumu Kinijoje istorija buvo visiškai nežinoma, ją visada gaubė paslaptis, kiek tik buvo įmanoma ją išlaikyti. Daug mano buvusių studentų paprastai klausinėjo manęs, kodėl kinai taip mėgsta rūkyti opiumą? Remdamiesi prieinamais prieštaringais šaltiniais jie visiškai negalėjo susigaudyti, kas iš tikrųjų įvyko Kinijoje. Dauguma jų manė, kad kinų darbininkai paprasčiausiai pirko opiumą turguje ir rūkė, ar lankėsi kurioje nors iš tūkstančių opiumo landynių ir pamiršdavo kuriam laikui savo siaubingą gyvaliojimą.

Tiesa yra tokia, kad Anglija turėjo monopoliją tiekti opiumą į Kiniją. Tai buvo oficiali britų vyriausybės monopolija ir oficiali britų politika. Indo-britiška prekyba opiumu Kinijoje buvo viena griežčiausių paslapčių, aplink kurią buvo prikurta legendų ir pasakų apie „Indijos lobius", apie nepaprastą britų armijos narsą Imperijos šlovės vardan, ką taip puikiai aprašė Kiplingas. Tai pasakytina ir apie pasakas apie „arbatos kliperius", kurie skrodė okeanus su kiniška arbata Viktorijos epochos aukštuomenės svetainėms. Realybėje gi britų okupacijos Indijoje istorija ir britų „opiumo karai" Kinijoje yra vienas juodžiausių puslapių Vakarų civilizacijos istorijoje.

Beveik 13% Indijos pajamu viešpataujant britams, buvo gaunamos iš aukštos kokybės bengališko opiumo pardavimų platintojams Kinijoje, kurie veikė, kontroliuojami britų. Panašiai kaip šiuolaikiniai „Betles", „Kinijos vidaus misija" atliko grandiozinį darbą skatindama opiumo vartojimą tarp vargingų kinų darbininkų (kulių, kaip jie buvo vadinami). Šitie narkomanai neatsirado iš niekur, lygiai taip pat, kaip ir paaugliai narkomanai Amerikoje. Atminkite: ir vienus, ir kitus tikslingai auklėjo. Kinijoje opiumo rinka iš pradžių buvo sukurta, o jau po to užpildyta opiumu iš Bengalijos. Tokiu pat būdu ir LSD bei marichuanos rinka Amerikoje iš pradžių buvo sukurta, naudojant aukščiau aprašytus metodus, o jau paskui ją užpildė britų plutokratai ir jų amerikietiški giminaičiai, padedami britų bankinio isteblišmento super lordų.

Pelninga prekyba narkotikais – vienas prasčiausių pavyzdžių, kaip daromi pinigai iš žmonių nelaimių. Kitas pavyzdys – legali prekyba narkotikais, kurią varo farmacijos firmos, priklausančios Rokfeleriui, daugiausia Amerikoje, tačiau pagrindinės kompanijos veikia Šveicarijoje, Prancūzijoje, Anglijoje ir yra remiamos „Amerikos medicinos asociacijos". Purvini sandėriai su dopingais bei narkotikais ir pinigai, kurie iš to gaunami, plaukia per Londono Sitį, o taip pat Honkongą, Dubajų ir Libaną, po to, kai į šią šalį įsiveržė Izraelis.

Atsiras tokių, kurie visu tuo suabejos. „Pažvelkite į verslo straipsnius Financial Times". – pasakys jie. – „Ir nesakykite, kad visa tai susiję su narkotikais". Žinoma, susiję, tik nemanykite, kad kilnūs lordai iš Anglijos puls reklamuoti šį faktą. Pamenate „Britų Ost Indijos kompaniją"? Oficialiai visą jos biznį sudarė prekyba arbata.

Londono Times niekad neišdrįs papasakoti britų publikai, kad iš prekybos arbata neįmanoma gauti grandiozinių pelnų, kaip negalėjo šis laikraštis užsiminti apie prekybą opiumu, kurią varo tie, kurie leido laiką prabangiuose Londono klubuose ar žaisdavo polo „Karališkajame Vindzoro klube", arba apie tai, kad karininkai džentelmenai, keliaujantys į Indiją tarnauti Imperijai, gaudavo atlyginimus išimtinai iš milžiniškų pajamų, gaunamų iš milijonų kinų kulių, pripratintų prie opiumo, bėdų.

Prekyba užsiėmė žymioji „Britų Ost Indijos kompanija", kurios įkyrus kišimasis į politinius, religinius ir ekonominius JAV reikalus per daugiau kaip 200 metų mums nepigiai atsiėjo. 300 kompanijos valdybos narių stovėjo ant aukštesnio laiptelio nei visa likusi žmonija. Jų galybė buvo tokia didžiulė, kad lordas Bertranas Raselas kartą pastebėjo: „Jie galėjo duoti patarimus Dievui, kai jam iškildavo problemų danguje". Neverta manyti, kad vėliau kažkas pasikeitė. Komiteto 300 nariai užima šiandien tas pačias pozicijas, štai dėl ko jie neretai vadina save „olimpiečiais".

Vėliau prie „Britų Ost Indijos kompanijos" prekybos reikalų prisijungė britų karūna, t.y. karališkoji šeima, kuri naudojo kompanija opiumo gamybai Bengalijoje ir kitose Indijos vietose, kontroliuodama jo eksportą dėka taip vadinamų „pervežimų tarifų", t.y. karūna ėmė mokesčius iš visų opiumo gamintojų ir tiekėjų į Kiniją, kuriuos reikiamu būdu užregistravo valstybinės žinybos.

Iki 1896 metų, kai prekyba buvo dar „nelegali" – šis žodis buvo naudojamas tam, kad galima būtų išspausti daugiau pinigų iš opiumo gamintojų – nebuvo imtasi nė menkiausių mėginimų sustabdyti prekybą. Kolosalūs opiumo kiekiai buvo išvežti iš Indijos „arbatos kliperiais" – burlaiviais, apie kuriuos kuriamos legendos, tartum jie vežiojo arbatą iš Indijos ir Kinijos į Londono biržas.

Kompanijos lordai ir ledi sujžūlėjo iki tokio laipsnio, kad per JAV Pilietinį karą mėgino pardavinėti šitą mirtiną medžiagą abiems kariaujančioms pusėms kaip nuskausminančius. Nesunku įsivaizduoti, kas būtų nutikę, jeigu jų planas būtų pavykęs. Šimtai tūkstančių kareivių paliktų mūšio laukus, atsidavę opiumo kvaituliui. Vėliau „Beatles" labiau pasisekė paversti milijonus amerikiečių narkomanais.

Bengalijos prekeiviai ir jų britiški kontrolieriai bei bankininkai nutuko ir sujžūlėjo nuo milžiniškų pinigų, besiliejančių į „Britų Ost Indijos kompanijos" seifus, kompanijos pajamos netgi tais laikais gerokai viršijo metines pajamas, kurias gauna General Motors, Ford ir Chrysler savo suklestėjimo metu. Pinigų kalimas iš prekybos narkotikais buvo pratęstas 7-ame dešimtmetyje per tokias legalias prekiautojas narkotine mirtimi, kaip Sandoz, gaminančia LSD ir Hofman la Roche, gaminančią valiumą. Žaliavos ir gamybos sąnaudos firmoje sudaro 3$ kilogramui produkcijos. Distribiutoriams produkcija parduodama jau po 20 000& už kilogramą. Kai

valiumas pasiekia galutinį vartotoją, jo kaina išauga iki 50 000$ už kilogramą. Valiumas milžiniškais kiekiais vartojamas Europoje ir JAV. Tikriausiai tai labiausiai paplitęs tokio pobūdžio narkotikas.

Hofman la Roche tą patį daro ir su vitaminu C, kurio gamybos sąnaudos – mažiau nei centas už kilogramą, o parduodamas jis, susižeriant 10 000% pelną. Kai mano draugas pakėlė triukšmą dėl šios nusikalstamos kompanijos, kuri sudarė monopolinį suokalbį su kitais gamintojais, pažesdama Europos ekonominės bendrijos įstatymus, jį areštavo Šveicarijos pasienyje su Italija ir pasodino už grotų. Šveicarų policija bauginimais privedė jo žmoną iki savižudybės. Kaip britų pilietis, jis buvo išgelbėtas britų konsulo Berne, kai tik buvo gauta informacija apie jo situaciją. Jį paleido iš kalėjimo ir ištrėmė iš šalies. Jis neteko žmonos ir pensijos, nes nepabūgo atskleisti firmos Hofman la Roche paslapčių. Šveicarai labai griežtai laikosi savo įstatymų dėl pramoninio špionažo.

Prisiminkite tai, kai spalvinguose reklaminiuose prospektuose pamatysite Šveicarijos slidinėjimo trasas, nuostabius kalnus ir laikrodžius su gegute. Tikroji Šveicarija ne tokia. Tikroji Šveicarija – tai milijardų purvinų dolerių plovimas, kuriuo užsiima stambiausi bankai, tai – legalus narkotikų gaminimas, globojant Komitetui 300. Šveicarija – tai pagrindinė slėptuvė jų pinigams ir kūnams per globalines katastrofas.

Įspėju jus: galite susilaukti didelių nemalonumų iš šveicarų valdžios pusės, jei atskleisite bet kokią informaciją apie visą šią niekšingą veiklą. Šveicarija laiko tai pramoniniu špionažu, už kurį duodama penkeri metai kalėjimo. Kur kas saugiau apsimesti, kad Šveicarija – tai graži, švari šalis, negu mėginti žvilgtelėti į jos purviną bankų virtuvę.

1931 metais taip vadinamo britų kompanijų „didžiojo penketo" vykdomieji direktoriai gavo Anglijos perų titulus už savo veiklą, plaunant narkopinigus. Kas padarė tokį sprendimą ir suteikė jiems tokią garbę? Pati karalienė pagerbė asmenis, užimančius pagrindines pozicijas pasaulinėje prekyboje narkotikais. Britų bankų, dalyvaujančių šiame siaubingame versle, sąrašas pernelyg ilgas, kad tilptų čionai visas, tačiau keletą svarbiausių verta nurodyti:

- The British Bank of the Middle East;
- Midland Bank;
- National Westminster Bank;
- Barclays Bank;
- Royal Bank of Canada;
- Hong Kong and Shanghai Banking Corporation (HSBC);
- Baring Brothers Bank.

Nemažai komercinių bankų iki ausų išsiterliojo purvinomis pajamomis iš prekybos narkotikais, pavyzdžiui, bankas Hambros, kuriam vadovauja seras

Džoselinas Hambro (Jocelyn Hambro). Kad opiumo prekybos Kinijoje tyrimas būtų išties įdomus ir išsamus, būtina gauti priėjimą į „Indijos ofisą" Londone. Man pavyko ten pakliūti dėka tarnybos žvalgyboje, be to, pasisekė sulaukti didelės pagalbos iš dokumentų saugotojo, velionio profesoriauys Frederiko Velso Viljamsono, kuris suteikė man informaciją apie prekybą opiumu Indijoje ir Kinijoje XVIII ir XIX šimtmečiais. Jeigu tuos dokumentus būtų galima publikuoti, kokia audra kiltų virš Europos karūnuotų galvų!

Dabar prekyba narkotikais šiek tiek pakito ta prasme, kad didžiąją dalį Šiaurės Amerikos rinkos užima ne toks jau brangus kokainas. 7-ame dešimtmetyje heroino srautas iš Honkongo, Libano ir Dubajaus kėlė grėsmę paskandinti Ameriką ir Vakarų Europą. Kai paklausa viršijo pasiūlą, buvo nuspręsta pereiti prie kokaino. Tačiau dabar, 1991 metų pabaigoje, pastebima atvirkščia tendencija. Šiandien į pirmą vietą vėl išeina heroinas, nors tarp vargingesnių sluoksnių atstovų kokainas ir toliau lieka labai populiarus.

Teigiama, kad heroinas geriau patenkina narkomanus, jo veikimas stipresnis ir tęsiasi ilgiau nei kokaino ir į heroino gamintojus kreipiamas ne toks didelis dėmesys, kaip į kokaino kartelius. Taip pat mažai tikėtina, kad Amerika dės realias pastangas, kad būtų nutraukta opiumo gamyba „Auksiniame trikampyje", kurį kontroliuoja Kinijos armija. Kils didelis karas, jeigu kokia nors šalis pamėgins pasipriešinti prekybai opiumu. Rimta ataka prieš prekybą opiumu išprovokuotų Kinijos karinį įsikišimą.

Britai tai žino, jie niekad nesikivirčija su kinais, neskaitant atsitiktinių peštynių dėl to, kas turėtų gauti didesnę „pyrago" dalį. Britai jau daugiau kaip du šimtmečius dalyvauja Kinijos opiumo prekyboje. Niekas nebus toks kvailas, kad imtų siūbuoti valtį, kai milijonų milijonai dolerių teka į britų oligarchų bankų sąskaitas ir Honkongo rinkoje aukso parduodama daugiau, nei Londone ir Niujorke kartu sudėjus.

Žmonės, kurie nuoširdžiai tiki, kad galima sudaryti kažkokį susitarimą su kokiu nors smulkiu kinų ar Birmos narkobaronu „Auksiniame trikampyje", visiškai neįsivaizduoja, kas už viso to stovi. Jeigu jie tai žinotų, nedrįstų nė prasižioti apie prekybos opiumu nutraukimą. Kalbos šia tema demonstruoja tik visišką neišmanymą, kokį mastą įgavo ir kokia sudėtinga yra kinų prekyba opiumu.

Britų plutokratai, rusų KGB, CŽV ir JAV bankininkai – visi darbuojasi ranka rankon su Kinija. Tai ar gali vienas žmogus sustabdyti ar bent jau šiek tiek pakenkti tokiai prekybai? Būtų absurdiška galvoti apie tai. Kas yra heroinas ir kodėl jį šiandien labiau vertina už kokainą? Pasak žinomo šio klausimo autoriteto profesoriaus Galeno, heroinas – iš opiumo gaminamas narkotikas, kuris atbukina jausmus ir sukelia ilgalaikį miegą. Štai šį dalyką ir mėgsta daugelis narkomanų – panirti į Morfėjo glėbį. Opiumas sukelia didžiausią priklausomybę iš visų narkotikų, kurie žinomi žmogui. Daugelis farmacijos

preparatų turi įvairaus dydžio dalis opijaus ir manoma, kad popierius, naudojamas cigaretėms gaminti, iš pradžių prisotinamas opijaus, štai dėl ko rūkoriai taip stipriai priklauso nuo savo įpročio.

Aguonų sėklos, iš kurių išgaunamas opijus, nuo senų senovės buvo žinomos Indijos Mogolams, kurie sumaišydavo jas su arbata ir pasiūlydavo išgerti sunkiems pašnekovams. Aguonos taip pat buvo naudojamos kaip nuskausminanti priemonė, kuri pakeisdavo chloroformą ir kitus praeities anestetikus. Opiumas buvo populiarus prabangiuose Viktorijos epochos klubuose ir ne paslaptis, kad broliai Haksliai intensyviai jį vartojo.

Tą patį darė ir tie, kurie susitiko šv. Ermino viešbutyje 1902 metais, kad nuspręstų, kokia pasaulyje mes turėsime gyventi. Palikuonis tų žmonių, kurie dalyvavo šiame susitikime, šiandien galime rasti komitete 300. būtent šie taip vadinami lyderiai sukėlė tokius pokyčius aplink mus, kurie privedė prie narkotikų vartojimo tokiu mastu, kad jo jau nebeįmanoma sustabdyti įprastais teisėtvarkos ir jėgos žinybų metodais. Tai ypač pasakytina apie didelius miestus, kur tarp daugybės gyventojų nesunku nuslėpti, kas vyksta.

Daugelis iš karališkųjų sluoksnių reguliariai vartojo opiumą. Vienas iš favoritų buvo rašytojas Kudenhouvas-Kalergis (Coudenhove-Kalergi), 1932 metais parašęs knygą „Revoliucija per technologiją", kuri tapo sugrįžimo į viduramžių bendruomenės pasaulį programa. Ši knyga praktiškai tapo darbine medžiaga Komiteto 300 planams dėl pasaulinės deindustrializacijos, pradedant nuo Amerikos. Tvirtindamas, kad gyventojų perteklius yra rimta problema, Kalergis pataria sugrįžti prie to, ką jis vadina „atviros erdvės". Ar neprimena tai idėjų, kurias skelbė Raudonieji khmerai ir Pol Potas? Štai ištrauka iš knygos.

Savo infrastruktūra ateities miestas primins Viduramžių miestą... Ir tas, kuris nepasmerktas gyventi mieste dėl savo profesijos, persikels į kaimo vietovę. Mūsų civilizacija – tai didelių miestų kultūra, dėl to ji tapo savotiška pelke, kurią suformavo degeneratyvūs, liguisti ir puolę žmonės, kurie norom nenorom atsidūrė šitoje gyvenimo aklavietėje". Ar nesusišaukia tai su tuo, ką mums davė „Ankarvatas" (AnkarWat), tapęs pretekstu mažinti gyventojų skaičių Pnompenyje?

Pirmosios partijos opiumo buvo atvežtos į Angliją iš Bengalijos 1683 metais „arbatos burlaiviais", priklausančiais „Britų Ost Indijos kompanijai". Opiumą atvežė pabandymui, eksperimentui, ar galima pripratinti prie šio narkotiko paprastus žmones – valstiečius ir žemesnius sluoksnius. Šiandien tai vadinama naujo produkto bandomuoju marketingu. Tačiau anglai valstiečiai ir taip vadinami žemutiniai sluoksniai pasirodė esantys kietais riešutėliais ir eksperimentas baigėsi visišku žlugimu. Britų visuomenės žemieji sluoksniai ryžtingai atsisakė rūkyti opiumą.

Londono aukštuomenės plutokratai ir oligarchai pradėjo ieškoti palankesnės rinkos ir surado ją Kinijoje. Dokumentuose, kuriuos aš nagrinėjau „Indijos ofise", skyriuje „Kiti seni įrašai" aptikau patvirtinimą tam, kad opiumo prekyba Kinijoje prasidėjo nuo „Kinijos vidaus misijos" sukūrimo. Misiją finansavo „Britų Ost Indijos kompanija", ji išoriškai buvo pozicionuojama kaip krikščionių misionierių bendrija, o realybėje tai buvo reklaminiai agentai, užsiimantys naujo produkto, t.y. opiumo, platinimu rinkoje.

Vėliau šis faktas dar kartą pasitvirtino, kai gavau priėjimą prie sero Džordžo Bervudo dokumentų „Indijos ofise". Po to, kai misionieriai iš „Kinijos vidaus misijos" pradėjo dalinti bandomuosius paketėlius ir demonstruoti kuliams, kaip reikia rūkyti opiumą, į Kiniją pradėta vežti didžiulės partijos šio narkotiko. Netgi „Beatles" nebūtų susidoroję su šiuo uždaviniu geriau. Ir abiem atvejais prekyba narkotikais vyko su britų karališkosios šeimos, kuri atvirai palaikė „Beatles", sankcija. Nors „Britų Ost Indijos kompanijos" planai pačioje Anglijoje ir žlugo, jie visiškai pavyko Kinijoje, kur milijonai varguolių atrasdavo opijaus rūkyme priemonę, kurios dėka bent laikinai pabėgdavo nuo apgailėtinos nevilties.

Opiumo landynės ėmė dygti visoje šalyje kaip grybai po lietaus, dideliuose miestuose, tokiuose kaip Šanchajus ar Kantonas, šimtams tūkstančių varguolių gyvenimas po surūkytos pypkės imdavo atrodyti ne toks nepakeliamas. „Britų Ost Indijos kompanija" daugiau kaip 100 metų turėjo visišką veiksmų laisvę, kol Kinijos vyriausybė nepradėjo susigaudyti, kas vyksta. Tik 1729 metais buvo priimti pirmieji įstatymai prieš opiumo rūkymą. 300 „Britų Ost Indijos kompanijos" valdybos narių tuo nesusižavėjo ir netrukus kompanija pradėjo atvirą konfrontaciją su kinų valdžia.

Kompanija išvedė aguonų rūšis, davusias aukščiausios rūšies opiumą, jos buvo auginamos Benareso ir Biharo plantacijose Gango baseine, absoliučiai britų kontroliuojamoje Indijoje. Šitas opiumas buvo parduodamas už aukščiausią kainą, kai tuo tarpu žemesnės kokybės opiumas iš kitų Indijos regionų buvo pigesnis. Stengdamasi išsaugoti šią super pelningą rinką, britų karūna pradėjo karinius veiksmus prieš Kinijos kariuomenę ir sutriuškino ją. Analogiškai Amerikos vyriausybė neva kariauja prieš šiuolaikinius narkobaronus ir, kaip kinai, nuolat patiria pralaimėjimus. Tačiau čionai esama esminio skirtumo: kinų vyriausybė kovojo, turėdama tikslą pasiekti pergalę, o amerikiečiai pergalės visai netrokšta. Darosi suprantama, kodėl Kovos su narkotikais agentūroje tokia didelė kadrų kaita.

Vėliau gerai išvalytas opiumas ėmė keliauti iš Pakistano per Makrą į negyvenamas šalies pakrantes, iš kur laivai vežė jį į Dubajų, kur opijų keitė į auksą. Tai iš dalies paaiškina faktą, kad dabar heroinas populiaresnis už kokainą. Prekyba heroinu – tai „padoresnis" biznis, čia nežudomi aukščiausi valstybių pareigūnai, kas tapo praktiškai kasdienybe Kolumbijoje. Pakistano opiumas parduodamas gerokai pigiau negu opiumas iš Auksinio pusmėnulio

(Iranas), dėl to smarkiai išaugo heroino gamyba ir pardavimai ir šis ėmė išstumti iš rinkos kokainą.

Apie purviną prekybą opiumu aukščiausiuose britų visuomenės sluoksniuose daugybę metų buvo kalbama kaip apie „imperijos gėdą". Pasakos apie kareivių didvyriškumą Chaibero tarpeklyje nustumdavo į antrą planą plataus masto opiumo verslą. Britų armijos daliniai buvo dislokuoti Chaibero tarpeklyje, kad apsaugotų karavanus su žaliu opijumi nuo vietinių kalniečių genčių antpuolių. Ar žinojo apie tai britų karališkoji šeima? Tikriausiai žinojo, kitaip kas galėjo priversti karūną laikyti armiją tame regione, kuris negalėjo duoti nieko naudingo, išskyrus super pelningą opiumo biznį. Išlaikyti armiją tolimoje šalyje buvo labai nepigu. Jos didenybė karalienė tikriausiai teiravosi, kam ten pasiųsti daliniai? Akivaizdu, jog ne tam, kad loštų ten polo ir biliardą.

Britų Ost Indijos kompanija labai pavydžiai saugojo savo monopoliją opiumui. Susidorojimas su potencialiais konkurentais buvo žaibiškas. Viename teismo procese 1791 metais kažkokiam Vorenui Hastingsui buvo iškeltas kaltinimas, kad jis padėjo savo draugui užsiimti opiumo prekyba, nuskriaudžiant Kompaniją. Tikrasis nuosprendžio tekstas, kurį suradau saugomą „Indijos ofise", leidžia įsivaizduoti gigantiškus prekybos mastus: „Kaltinimas kalba apie tai, kad Hastingsas sudarė kontraktą tiekti opiumą keturis metus drauge su Stivenu Salivanu, nepaskelbdamas apie tai viešai, labai dosniomis sąlygomis, dėl ko minėtas Salivanas galėjo tučtuojau ir labai staigiai praturtėti".

Kadangi Britų Ost Indijos kompanija drauge su britų vyriausybe turėjo monopoliją opiumo prekybai, tai žaibiškai susikrauti turtus buvo leidžiama tik „aristokratams" – plutokratams ir Anglijos oligarchų šeimoms, kurių dauguma palikuonių dabar yra Komiteto 300 nariai, kadangi jų protėviai posėdžiavo Taryboje 300, kuri valdė Britų ost Indijos kompaniją. Atsitiktiniai žmonės, tokie kaip Salivanas, susikirsdavo su karūnos interesais, jeigu išdrįsdavo įsiterpti į opiumo verslą, nešusį milijardus svarų sterlingų pelną.

Garbūs ponai iš Britų Ost Indijos kompanijos, kurių buvo 300 žmonių, buvo visų žinomų Londono džentelmenų klubų nariai, taip pat dauguma jų buvo parlamento nariai, tuo tarpu kiti tiek Indijoje, tiek Anglijoje ėjo pareigas teismuose ir magistrato žinybose. Kad atvyktum į Kiniją, reikėjo gauti pasą iš Kompanijos. Kai į Kiniją atvyko keli atkaklūs ponai tirti britų karūnos dalyvavimo super pelningoje prekyboje, Kompanijai pavaldūs magistratai tučtuojau anuliavo jų pasus ir tie nebegalėjo įvažiuoti į šalį.

Trintis su Kinijos valdžia buvo įprastas reikalas. 1729 metais kinai priėmė įstatymą „Jung Činio įsakas", draudžiantį importuoti opiumą ir vis dėlto, Kompanijai pavyko išsaugoti opiumo pozicijas kinų muitinės registruose iki 1753 metų. Muito dydis buvo 3 taeliai už standartinę dėžę opiumo (108

svarai). Britų specialioji slaptoji tarnyba (to laikmečio agentai 007) rūpinosi, kad nepatogumų keliantys kinų pareigūnai būtų papirkti, o jeigu tai nepavykdavo, juos paprasčiausiai užmušdavo.

Kiekvienas britų monarchas nuo 1729 metų gaudavo didžiulės naudos iš narkotikų prekybos ir tai taip pat pasakytina apie šiuo metu valdančius karūnuotus asmenis. Jų ministrai sekė, kad turtai plauktų į jų šeimyninius lobynus. Vienu tokiu ministru Viktorijos laikais buvo lordas Palmerstonas. Jis griežtai laikėsi nuomonės, kad negalima suteikti nė menkiausios galimybės nutraukti britų opiumo biznį Kinijoje. Palmerstono planas numatė tiekti kinų valdantiesiems sluoksniams tiek opiumo, kad atskiri kinų vyriausybės nariai taptų asmeniškai suinteresuoti prekybos plėtojimu. Paskui buvo numatyta nutraukti tiekimą, o kai kinų vyriausybė bus parklupdyta ant kelių, tiekimą reikėjo atnaujinti, bet jau žymiai didesnėmis kainomis, išsaugant tokiu būdu monopoliją su tos pačios vyriausybės pagalba. Tačiau šis planas sužlugo.

Kinų vyriausybė atsakė tuo, kad sunaikino stambias opiumo partijas Kompanijos sandėliuose, o iš anglų pirklių pareikalavo pasirašyti individualias sutartis dėl opiumo tiekimo į Kantoną (Hongkongą) nutraukimo. Kompanija, atsakydama, atplukdė į Makao ištisą laivyną opiumu pakrautų laivų. Paskui šitą opiumą ėmė pardavinėti kompanijai pavaldžios firmos, o ne individualūs pirkliai. Kinų įgaliotas komisaras Linis pareiškė: „Didžiuliai opiumo kiekiai susikaupė britų laivuose Makao reide, ir šitas opiumas bus sugrąžintas ten, iš kur atplaukė. Aš nenustebsiu, jeigu prasidės jo kontrabanda į šalį po Amerikos vėliava”. Linio prognozė pasirodė esanti stebėtinai tiksli.

„Opiumo karų” prieš Kiniją tikslas buvo, kaip išsireiškė lordas Palmerstonas, „pastatyti kinus į vietą”, ir britų armija tai padarė. Buvo visiškai neįmanoma sustabdyti plataus masto super pelningą prekybą, kuri nešė britų oligarchiniams lordams milijardus, kai pačioje Kinijoje tuo pat metu gausėjo opiumo narkomanų. Vėlesniais metais Kinija kreipėsi į Angliją pagalbos, spręsdama savo didžiules problemas ir tos pagalbos susilaukė. Po to kinų valdžia suvokė bendradarbiavimo su britais naudą, vietoje to, kad su ja kovotų – ir ši tendencija išliko ir Mao laikais, taip kad šiandien, kaip jau sakiau, jeigu ir iškyla tarp jų kažkokių nesutarimų, tai jie susiję tik su kiekvienos pusės pelno iš opiumo prekybos dalies dydžio.

Dabartiniu metu kinų-britų partnerystę sustiprino Hongkongo susitarimas, kuris numato lygias teises opiumo prekyboje. Susitarimo įgyvendinimas vyksta tik su nežymiais incidentais, kai tuo tarpu Kolumbijos kokaino prekyba pasižymi smurtu ir mirtimis, plėšikavimais ir galvažudystėmis. Iki tokio lygio nebuvo nusirista heroino prekyboje, kuri, kaip jau minėjau, iki 1991 metų pabaigos įgavo itin platų mastą.

Svarbiausia kinų-britų santykių per pastaruosius 60 metų problema buvo ta, kad Kinija pareikalavo sau didesnės opiumo-heroino pyrago dalies. Problema buvo sureguliuota, kai britai sutiko perduoti Hongkongą visiškai Kinijos kontrolei 1997 metais. Partneriai išlaikė lygias pelno dalis opiumo prekyboje, kurios centras yra Hongkongas.

Britų oligarchų šeimos iš Komiteto 300, kurios savo laiku įsitvirtino Kantone per prekybos opiumu suklestėjimą, perdavė savo pozicijas palikuonims. Pasižiūrėkite į žymių britų piliečių, gyvenančių Kinijoje, sąrašą ir pamatysite tarp jų Komiteto 300 narių pavardes. Tas pats pasakytina apie Hongkongą. Šitie plutokratai iš feodalinės epochos, į kurią jie siekia sugrąžinti visą pasaulį, kontroliuoja prekybą auksu ir opiumu, kurios centru tapo Hongkongas. Birmos ir Kinijos opiumo aguonų gamintojai gauna atlygį auksu; jie nepasitiki JAV dolerių popieriukais. Tai paaiškina milžiniškas prekybos auksu apimtis Hongkongo biržoje.</p>

Auksinis trikampis jau nėra pats didžiausias opiumo gamintojas. Nuo 1987 metų šį titulą su juo dalinasi “auksinis pusmėnulis” (Iranas), Pakistanas ir Libanas. Tai didžiausi opiumo gamintojai, nors mažesnės šio narkotiko partijos kartais atkeliauja iš Afganistano ir Turkijos. Prekyba narkotikais, ypač opiumu, negalėtų egzistuoti be bankų pagalbos, apie ką mes ir pakalbėsime toliau.

Kokiu būdu bankai su respektabilia reputacija būna įtraukiami į prekybą narkotikais su visu tai lydinčiu purvu? Tai labai ilga ir sudėtinga istorija, kuri gali tapti medžiaga atskirai knygai. Vienas iš bankų dalyvavimo būdų yra finansavimas kompanijų, importuojančių chemikalus, reikalingus opiumo perdirbimui į heroiną. The Hong Kong and Shanghai Banking Corporation (HSBC) su filialu Londone atsidūrė kaip tik tokios prekybos centre, per tarpininkavimą kompanijos, pavadintos TEJAPAIBUL, kuri yra šio banko klientė. Kuo ši firma užsiima? Ji importuoja į Hongkongą didžiąją dalį cheminių preparatų, būtinų heroino valymo procesui Auksiniame trikampyje, Auksiniame pusmėnulyje, Pakistane, Turkijoje ir Libane. Faktiškas šios prekybos finansavimas pavestas Bangkok Metropolitan Bank. Tokiu būdu šalutinė veikla, susijusi su opiumo gamyba ir tiesiogiai nesusijusi su prekyba opiumu, vis dėlto duoda bankams juntamą pelną. Tačiau svarbiausią pelną The Hong Kong and Shanghai Banking Corporation, kaip ir kiti bankai, darosi tiesiogiai finansuodami prekybą opiumu.

Aš atlikau platų tyrimą, kad nustatyčiau ryšį tarp aukso ir opiumo kainų. Aš paprastai sakydavau tiems, kurie norėjo manęs klausytis: “Jeigu norite sužinoti aukso kainą, sužinokite, kiek kainuoja vienas svaras ar kilogramas opiumo Hongkonge”. Savo kritikams aš atsakydavau: “Pasižiūrėkite, kas nutiko 1977 metais – kritiškais aukso kainoms metais”. Kinijos Bankas šokiravo tuos išmintingus prognozuotojus, kurių begalę galima rasti

Amerikoje, staiga ir be įspėjimo išmesdamas į rinką 80 tonų aukso dempingo kainomis.

Aukso kaina staigiai nusmuko. Ekspertai galėjo pasakyti tik tiek: "Mes nežinojome, kad Kinija turi šitiek aukso; iš kur jis atsirado?" Tai buvo auksas, sumokėtas kinams Hongkongo aukso rinkoje už stambias opiumo partijas. Šiandien Kinijos vyriausybės politika Anglijos atžvilgiu lieka ta pati kaip ir XVIII ir XIX amžiais. Kinų ekonomika, susijusi su Hongkongu – aš nekalbu apie televizorius, tekstilę, laikrodžius, piratines audio ir video kasetes – aš turiu galvoje opiumą ir heroiną – patirtų žiaurius smūgius, jeigu ji nebūtų pagrįsta opiumo prekyba, kurią kinai dalinasi su britais. "Bitų Ost Indijos kompanija" nebeegzistuoja, tačiau palikuonys tų, kurie posėdžiavo 300 Taryboje, šiandien yra Komiteto 300 nariai.

Seniausios britų oligarchinės šeimos, kurios lyderiavo opiumo prekyboje per pastaruosius 200 metų, liko versle ir šiandien. Paimkime, pavyzdžiui, Matesonus (Mathesons). Ši kilminga šeima – viena iš prekybos opiumu ramsčių. Kai prieš kelis metus Kinijos situacija buvo nestabili, Matesonai įsikišo ir suteikė Kinijai 300 mln$ paskolą investicijoms į nekilnojamą turtą. Faktiškai tai buvo įforminta kaip bendra Kinijos Liaudies Respublikos ir Matheson Bank įmonė. Kai tyrinėjau "Indijos ofiso" dokumentus, susijusius su 1700-aisiais metais, man vis pakliūdavo į akis Matesonų vardas – ji išplaukdavo visur – Londone, Pekine, Dubajuje, Hongkonge, visur, kur vyko prekyba opiumu.

Prekybos narkotikais problema yra ta, kad ji tampa grėsme nacionaliniam suverinitetui. Štai ką apie įią pasaulinę grėsmę pasakė Venesuelos ambasadorius JTO:

"Narkotikų problema jau nustojo būti vien tik visuomenės sveikatos ar socialine problema. Ji virto gerokai rimtesniu fenomenu su toli siekiančiomis pasekmėmis, kurios kelia grėsmę mūsų nacionaliniam suverinitetui. Ji virto nacionalinio saugumo problema, nes ji griauna nacijos nepriklausomybę. Narkotikai visais jų pasireiškimais – ar tai būtų gamyba, ar prekyba ir vartojimas – griauna mūsų etinį, religinį ir politinį gyvenimą, mūsų istorines, ekonomines ir respublikoniškas vertybes".

Būtent šitaip veikia Tarptautinių atsiskaitymų bankas (БМР) (Bank of International Settlements) ir TVF. Leiskite man be svyravimų pasakyti, kad abi šios organizacijos – tai ne kas kita, kaip kliringo rūmai, aptarnaujantys prekybą narkotikais. BIS gali pagal TVF nurodymą sugriauti bet kokios šalies ekonomiką, dirbtinai sukurdamas sąlygas, prie kurių sparčiai išplaukia kapitalai. BIS nepripažįsta ir nemato jokio skirtumo tarp "lakių" kapitalų ir tų, kuriuos sudaro išplauti narkodoleriai.

BIS veikia gangsteriškais metodais. Jeigu valstybė nepaklūsta plėšikiškai TVF politikai, Tarptautinių atsiskaitymų bankas sako maždaug taip: "Gerai,

tada mes jus palaušime milžiniškomis narkodolerių sumomis, kuriomis disponuojame". Nesunku suprasti, kodėl auksas liovėsi cirkuliuoti monetų pavidalu ir buvo pakeistas popieriniais doleriais kaip pasauline rezervine valiuta. Kur kas lengviau šantažuoti valstybę, kurios rezervai yra ne gryni arba popieriniai doleriai, negu tą šalį, kuri turi aukso rezervus.

Prieš keletą metų TVF surengė susitikimą Hongkonge, kuriame dalyvavo vienas iš mano kolegų. Jis papasakojo man, kad seminaras buvo pašvęstas būtent šiam klausimui. Jis mane informavo, kad TVF agentai pranešė susirinkusiems, jog gali išprovokuoti pašėlusią bet kurios šalies valiutos paklausą, panaudodami narkodolerius, kas išprovokuos smarkų kapitalo nutekėjimą. Raineris Gutas (Rainer Gut), banko Credit Siusse atstovas ir Komiteto 300 narys, pasakė, kad jis numato situaciją, jog iki šimtmečio pabaigos nacionalinis kreditas ir nacionalinis finansavimas taps kontroliuojamas vienos organizacijos. Ir nors Gutas smulkiau nepaaiškino, visi seminaro dalyviai tiksliai žinojo, apie ką eina kalba.

Nuo Kolumbijos iki Majamio, nuo Auksinio trikampio iki Auksinio pusmėnulio, nuo Bogotos iki Frankfurto prekyba narkotikais, ypač heroinu – tai milžiniškas biznis ir jis yra visiškai kontroliuojamas iš viršaus kelių neliečiamiausių pasaulio šeimų, ir kiekviena tokia šeima turi mažiausiai vieną narį Komitete 300. tai ne smulki prekyba gatvėje, šis biznis aprūpintas dideliais pinigais ir ekspertais, kad viskas vyktų sklandžiai ir be kliūčių. Komiteto 300 kontroliuojamas mechanizmas visa tai užtikrina.

Tokių talentingų prekeivių neįmanoma rasti Niujorko gatvėse ir požeminėse perėjose. Žinoma, gatvės prekeiviai yra neatskiriama šio verslo dalis, tačiau tik kaip laikini pardavėjai. Laikini todėl, kad juos kartais gaudo policija, kai kuriuos užmuša konkurentai. Tačiau kas nuo to pasikeičia? Pamaina šitai vakancijai visada atsiras.

Visa tai yra Didysis biznis, milžiniška imperija. Esant reikalui, kiekvienoje šalyje jis valdomas iš pačių aukščiausių valdžios lygmenų. Šiandien tai faktiškai pati didžiausia pasaulio įmonė, toli pranokstanti visas kitas. Tai, kad ji apsaugota nuo viršaus iki apačios, patvirtina faktas, jog, kaip ir tarptautinio terorizmo, jos neįmanoma sunaikinti. Bet kokiam protingam žmogui aišku, kad šitą įmonę valdo asmenys, priklausantys patiems įtakingiausiems asmenims iš karališkųjų sluoksnių, iš oligarchų ir plutokratų, net jeigu tas valdymas vyksta per tarpininkus.

Pagrindinės šalys, auginančios opiumo aguonas ir kokos lapus – Birma, Pietų Kinija, Afganistanas, Iranas, Pakistanas, Tailandas, Libanas, Turkija, Peru, Ekvadoras, Bolivija. Kolumbija neaugina kokos lapų, šalia Bolivijos yra svarbiausia kokaino valymo įmonė ir svarbiausias finansinis prekybos kokainu centras, su kuriuo po to, kai generolas Norjega buvo pagrobtas ir pasodintas į kalėjimą, rungtyniauja Panama pinigų plovimo ir prekybos kokainu finansavimo versle.

Prekybą heroinu finansuoja Hongkongo, Londono ir kai kurie Artimųjų Rytų bankai, tokie kaip British Bank of the Middle East. Libanas sparčiai virsta Artimųjų Rytų Šveicarija. Šalys, kurios įsitraukė į heroino tiekimą ir platinimą – tai Hongkongas, Turkija, Bulgarija, Italija, Monakas, Prancūzija (Korsika ir Marselis), Libanas, Pakistanas. Amerika – didžiausia narkotikų vartotoja, kurioje pirmą vietą užima kokainas, su kuriuo rungtyniauja heroinas. Vakarų Europos ir Pietryčių Azijos šalys – stambios heroino vartotojos. Iranas turi daug narkomanų – daugiau kaip 2 milijonus 1991 metais.

Nėra nė vienos vyriausybės, kuri nebūtų tiksliai informuota apie viską, kas vyksta narkotikų versle, tačiau atskiri vyriausybės nariai, užimantys svarbius postus, yra papirkti Komiteto 300 per kontroliuojamų kompanijų tinklą. Jeigu koks nors vyriausybės narys pasidaro "nepatogus", jis arba ji pašalinami, kaip Ali Bhutas Pakistane ir Aldo Moras Italijoje. Niekas negali išsipainioti iš šito visagalio Komiteto voratinklio, nors Malaizijai dar sekasi laikytis. Malaizija turi griežčiausius pasaulyje įstatymus narkotikų atžvilgiu. Disponavimas netgi nedideliu jų kiekiu baudžiamas mirtimi.

Panašiai kaip bulgarų kompanija Kintex, daugelis nedidelių šalių tiesiogiai dalyvauja šiame nusikalstamame versle. Kintex vežėjai reguliariai tiekia heroiną į Vakarų Europą savo sunkvežimiais, pažymėtais Europos sąjungos ženklu TIR. Furgonai su šiais ženklais ir europietiškais numeriais neprivalo sustoti pasienio muitinių postuose. TIR furgonams leidžiama vežti tik greitai gendančias prekes. Numatyta, kad jie bus tikrinami toje šalyje, kurioje buvo pakrauti ir liudijimą apie tai turi kiekvienas furgono vairuotojas.

Dėl tarpvalstybinių įsipareigojimų gavosi taip, kad į Kintex furgonus galima pakrauti heroiną, sertifikuoti jį kaip "šviežius vaisius ir daržoves", o paskui išvežioti po visą Europą, užsukant netgi į slaptas NATO bazes šiaurės Italijoje. Tokiu būdu Bulgarija tapo viena iš pagrindinių tranzitinių kanalų tiekiant heroiną.

Vienintelis būdas nutraukti didžiulių heroino ir kokaino kiekių įvežimą į Europą – panaikinti TIR sistemą. Tačiau šito niekad nenutiks. Tarptautiniai įsipareigojimai, apie kuriuos užsiminiau, buvo įvesti komiteto 300, kuris pasinaudojo savo valdymo mechanizmais, kad palengvintų narkotikų kelią į Vakarų Europą. Pamirškit greitai gendančius produktus. Buvęs Italijos Kovos su narkotikais agentūros rezidentas man taip ir pasakė: "TIR'as – tai narkotikai".

Prisiminkite tai, kai eilinį kartą perskaitysite laikraštyje apie didelį kiekį heroino, aptikto lagamine su dvigubu dugnu Kenedžio aerouoste ir apie tai, kad kažkoks nevykėlis kurjeris buvo nubaustas už savo nusikalstamą veiklą. Tai tik smulkmė, dūmu uždanga, skirta tam, kad publika manytų, jog vyriausybė iš tiesų kažko imasi prieš narkotikus. Paimkime, pavyzdžiui,

“Prancūziška pėdsaka” – Niksono programą, kuri buvo pradėta be Komiteto 300 žinios.

Bendras narkotikų kiekis, konfiskuotas per šią programą didžiulėmis pastangomis, buvo mažesnis nei ketvirtis to kiekio, kurį veža vienas TIR furgonas. Komitetas 300 pasirūpino, kad Niksonas brangiai sumokėtų už palyginti nedidelio heroino kiekio konfiskavimą. Esmė buvo ne kiekyje, o tame, kad žmogus, kuriam jie padėjo užimti Baltuosius rūmus, pradėjo manyti, jog gali veikti be Komiteto paramos ir palaikymo ir netgi ignoruoti tiesioginius įsakymus iš viršaus.

Prekybos heroinu mechanizmas atrodo taip: laukinės kalnų gentys Tailande ir Birmoje augina opiumo aguonas. Renkant derlių, aguonų galvutės įpjaunamos aštriu peiliu. Aromatinga medžiaga išteka per pjūvį ir pradeda tirštėti. Tai – žalias opiumas. Surinktas žalias opiumas atrodo kaip lipnūs apvalūs rutulėliai. Laukinių genčių atstovai gauna atlygį aukso 1 kilogramo aukso lydiniais, kuriuos gamina šveicarų bankas Credit Siusse. Tokie nedidukai lydiniai gaminami vieninteliam tikslui – kaip atsiskaitymo priemonė už opiumą. Standartinius aukso lydinius Hongkongo rinkoje pardavinėja stambūs žalio opiumo arba dalinai apdoroto heroino pirkėjai. Tokie pat metodai naudojami atsiskaitant su Indijos kalnų gentimis – balučiais, kurie užsiima šiuo verslu nuo Mogolų laikų. Narkotikų sezonas sutampa su staigia prekybos auksu Hongkongo rinkoje suaktyvėjimu.

Meksika pradėjo gaminti palyginti nedidelius kiekius heroino, vadinamo “meksikietišku ruduoju”, kuris labai paklausus Holivude. Čionai heroinu prekiauja irgi patys aukščiausi valstybės pareigūnai, kuriuos remia kariškiai. Kai kurie meksikiečių gamintojai uždirba milijonus dolerių per mėnesį, aprūpindami savo klientus Amerikoje. Pasitaiko atvejų, kai keli meksikiečių federaliniai policininkai pamėgina imtis priemonių prieš heroino gamintojus, tačiau juos neutralizuoja kariniai padaliniai, kurie tarsi iš po žemių išdygsta.

Panašus incidentas įvyko 1991 lapkritį aerouoste viename Meksikos opiumo regione. Federaliniai agentai apsupo aerouostą ir ruošėsi areštuoti žmones, krovusius heroiną į lėktuvą, kai atvyko karinis padalinys. Kareiviai apsupo federalinius agentus ir metodiškai iššaudė visus iki vieno. Šita akcija sukėlė rimtą grėsmę Meksikos prezidentui Goltarinui, iš kurio primygtinai reikalauja atlikti žudynių tyrimą. Glotarinas pateko į situaciją be išeities: iš vienos pusės jis negali ignoruoti reikalavimų ištirti žudynes, o iš kitos – negali leisti sau apkaltinti kariškius. Tai pirmas tokio pobūdžio sutrikimas tvirtoje Meksikos valdžios struktūroje, kuri susijusi su Komitetu 300.

Opiumo žaliavą iš Auksinio trikampio Sicilijos mafija persiunčia galutiniams perdirbėjams Prancūzijoje, kurie baigia valyti heroiną laboratorijose, kurių pridygo pakrantėje nuo Marselio iki Monte Karlo. Šiuo metu Libanas ir Turkija didina išvalyto heroino gamybą ir per pastaruosius 4 metus šiose

dviejose šalyse atsirado didesnis skaičius laboratorijų. Pakistanas irgi turi visą eilę laboratorijų, tačiau savo kokybe jos priskiriamos žemesnei kategorijai negu, pavyzdžiui, prancūziškos.

Neapdoroto opiumo išvežimo iš Auksinio trikampio maršrutas driekiasi per Iraną, Turkiją ir Libaną. Kai Irano šachas kontroliavo šalį, jis uždraudė prekybą heroinu ir ją teko nutraukti iki to laiko, kol problemos nesureguliavo komitetas 300. opiumo žaliava iš Turkijos ir Libano atvežamas į Korsiką, iš kur pervežamas laivais į Monte Karlą, nebyliai pritariant Grimaldžių šeimai. Pakistano laboratorijos, kurios maskuojamos kaip "karinės", išvalo heroiną geriau negu prieš porą metų, tačiau švariausiai išvalomas šis narkotikas kol kas prancūzų pakrantėje ir Turkijoje. Čionai bankai irgi vaidina lemiamą vaidmenį tokio pobūdžio operacijų finansavime.

Šioje vietoje stabtelkime minutėlei. Ar galima patikėti, kad turint šiuolaikines stebėjimo priemones, įskaitant palydovinę žvalgybą, kuria disponuoja tų šalių teisėtvarkos žinybos, šita prekyba negali būti demaskuota ir sustabdyta? Kodėl teisėtvarkos ir jėgos struktūros negali įsikišti ir sunaikinti šias laboratorijas, kai tik jos bus aptiktos? Jeigu mes vis dar negalime nutraukti prekybos heroinu, tai ko vertos mūsų antinarkotinės tarnybos?

Net vaikas galėtų patarti mūsų taip vadinamiems "kovotojams su narkotikais", ką reikėtų daryti. Reikia paprasčiausiai stebėti visas gamyklas, kurios gamina acto anhidridą – svarbiausią cheminį komponentą, reikalingą heroino perdirbimui iš žalio opiumo. Ir tada belieka sekti pėdsakais. Viskas labai paprasta. Prisiminiau Piterį Selersą iš serialo "Rožinė pantera", kai pagalvojau apie teisėtvarkos pastangas aptikti laboratorijas. Netgi toks nevykėlis kaip išgalvotas inspektorius neturėtų ypatingų sunkumų, atsekdamas acto anhidrido maršrutą iš gamyklos į galutinį paskirties tašką.

Valstybinės žinybos galėtų išleisti įstatymą, verčiantį anhidrido gamintojus vesti tikslią apskaitą, kuri parodytų, kas perka chemikalus ir kokiais tikslais jie panaudojami. Tačiau nereikėtų apsiriboti tik tuo. Atminkite: narkotikai – tai Didysis Biznis, ir šitą biznį varo oligarchų šeimos Europoje ir Amerikos Rytų Pakrantės "liberalusis isteblišmentas". Narkotikų verslas – tai ne mafijos operacijos, jį varo ne tik Kolumbijos kokaino karteliai. Kilmingos aukščiausių britų ir amerikiečių sluoksnių šeimos nesiruošia kiekvienoje sankryžoje reklamuoti savo vaidmens šiuose reikaluose, jos visada apsisaugo priedangos tarpsluoksniu, kurį sudaro purvinus reikalus sutvarkantys žmonės.

Reikia turėti galvoje, kad britų ir amerikiečių "aristokratija" niekada nesiterliojo rankų opiumo prekyba Kinijoje. Lordai ir ledi pakankamai pritingi šia prasme, kaip ir amerikiečių elitas: Dilonai, Forbsai, Epltonai, Beikonai, Boilstounai, Perkinsai, Raselai, Keningemai, Šou, Kulidžai, Parkmanai, Ranevelai, Kebotai ir Kodmanai ((the Delanos, Forbes,

Appletons, Bacons, Boylestons, Perkins, Russells, Cunninghams, Shaws, Coolidges, Parkmans, Runnewells, Cabots and Codmans) – tai toli gražu ne pilnas sąrašas šeimų Amerikoje, kurios siaubingai praturtėjo prekiaudami opiumu Kinijoje.

Kadangi ši knyga ne apie prekybą narkotikais, aš negaliu įvairiapusiškai nušviesti šio klausimo. Tačiau jo svarbą Komitetui 300 būtina pabrėžti. Ameriką valdo ne 60, o 300 šeimų, Angliją gi valdo šimtas šeimų ir, kaip pamatysime, šios šeimos tarpusavyje susijusios santuokomis, bendrovėmis, bankais, nekalbant jau apie ryšius per Juodąją Aristokratiją, frankomasonus, Šv. Joano Jeruzaliečio ordiną ir t.t. Šitie žmones per savo statytinius suranda būdų, kaip apsaugoti milžiniškų kiekių heroino pervežimus iš Hongkongo, Turkijos, Irano ir Pakistano ir užtikrinti tiekimą į JAV ir Europos rinkas su minimaliais nuostoliais.

Kartais kokaino partijas areštuoja ir konfiskuoja. Tai įprasti spektakliai. Dažniausiai konfiskuotos partijos priklauso naujoms organizacijoms, kurios bando jėga prasibrauti į šitą verslą. Tokia konkurencija neutralizuojama tiksliai informuojant valdžią, kur laukiama atvykstant krovinio ir kas yra jo savininkai. Didysis biznis išlieka neliečiamas: heroinas pernelyg brangus. Verta pastebėti, kad operatyviniams darbuotojams iš Kovos su narkotikai agentūros uždrausta įvažiuoti į Hongkongą. Jie negali patikrinti krovinių deklaracijų laivuose, kol tie nepalieka uostų. Galima tik stebėtis, kodėl taip stipriai išplėtoto "tarptautinio bendradarbiavimo" sąlygomis masinės informacijos priemonės nuolat tvirtina, kad būtina sutriuškinti prekybą narkotikais. Akivaizdu, kad prekybos heroinu maršrutai yra saugomi aukščiausios valdžios.

Pietų Amerikoje visur, išskyrus Meksiką, viešpatauja kokainas. Kokaino gamyba, priešingai nei heroino, labai paprasta ir didžiulius turtus susikrauna tie, kurie prisiima riziką daryti tau "aukščiausių bonzų" labui. Kaip ir prekyboje heroinu, pašaliniai čionai nelaukiami ir jie dažnai tampa nelaimingų atsitikimų arba klaninių "santykių aiškinimųsi" aukomis. Kolumbijos narkomafija – tai glaudžiai tarpusavyje susijusi šeima. Tačiau MI 9 (privati kokaino narkobaronų armija) smogikų surengtas antpuolis prieš Justicijos ministerijos pastatą Bogotoje ir Rodrigo Lara Bonilo, žinomo prokuroro ir teisėjo, nužudymas sukėlė tokį negatyvų rezonansą, kad "aukščiausioji valdžia" buvo priversta pakeisti operacijų Kolumbijoje struktūrą.

Dėl to broliai Očoa iš Medeljino kartelio savanoriškai pasidavė valdžiai, gavę garantiją, kad jų turtai liks neliečiami, kad asmeniškai jiems nebus padaryta jokios žalos ir kad jų neišduos Amerikai. Buvo sudarytas sandėris, kad jeigu jie repatrijuos pagrindinę savo narkodolerių masę į Kolumbijos bankus, prieš juos nebus imtasi jokių baudžiamųjų veiksmų. Broliai Chorchė ir Fabijus Očoa ir jų vadeiva Pablas Eskobaras turėjo būti laikomi privačiuose

kalėjimuose, kurie labiau primena aukščiausios klasės viešbučius, o paskui nuteisti ne daugiau kaip dviems metams sėdėjimo tokiose pačiose "kamerose". Šitas sandėris tęsiasi iki šios dienos. Be to, broliams buvo garantuota teisė ir toliau valdyti savo "verslą" iš kalėjimo-viešbučio.

Tačiau tai nereiškė, kad prekybai kokainu atėjo galas. Priešingai, ji tiesiog perėjo į rankas dubliuojančiam kalio karteliui, o paties verslo esmė dėl to visiškai nepasikeitė. Dėl kažkokios keistos priežasties Kovos su narkotikais agentūra, bent jau iki šiol, paprasčiausiai ignoravo Kalio kartelį, kuris savo dydžiu lygus Medeljino karteliui. Kalio kartelis skiriasi nuo Medeljino tuo, kad jam vadovauja verslininkai, kurie vengia bet kokio smurto ir niekad nepažeidžia susitarimų.

Dar svarbiau yra tai, kad Kalis netvarko reikalų Floridoje. Vienas mano šaltinis pranešė, kad kalio karteliui vadovauja praktiški verslininkai, nepanašūs į kitus kokaino biznio autoritetus. Jis mano, kad jie yra "specialiai paskirti", bet jis nežino, kas juos paskyrė. "Jie niekad neatkreipia į save dėmesio". – pasakė jis man. – "Jie nesivažinėja raudonais Ferariais, kaip Chorchė Očoa, iškart atkreipęs į save dėmesį, kadangi Kolumbijoje draudžiama importuoti tokius automobilius".

Kalio kartelio rinkos – Los Andželas, Niujorkas ir Hiustonas, kurios lygiagrečiai yra ir heroino rinkos. Buvęs kovos su narkotikais agentūros operatyvininkas, mano kolega, papasakojo ne per seniausiai: "Šitie vyrukai iš Kalio labai šaunūs. Jie priklauso kitai veislei negu broliai Očoa. Jie veikia kaip profesionalūs biznieriai. Dabar jie stambesni už Medeljino kartelį ir mes pamatysime, kad į Ameriką paklius daugiau kokaino negu kada nors anksčiau. Manuelio Norjegos pagrobimas palengvino kokaino ir pinigų cirkuliavimą per Panamą su jos begale bankų. Štai ir visas Džordžo Bušo operacijos "Teisingas reikalas" rezultatas. Esmė tokia, kad operacija palengvino gyvenimą Nikolasui Ardigo Barletai, kurį anksčiau kontroliavo broliai Očoa ir kuris dabar užsiima Kalio kartelio operacijų organizavimu".

Remdamasis savo patirtimi, manau, kad komitetas 300 įsikišo ir ėmė visiškai kontroliuoti kokaino prekybą Pietų Amerikoje. Kitaip paaiškinti Kalio kartelio iškilimo ir generolo Norjegos pagrobimo paprasčiausiai neįmanoma. Ar gavo Bušas nurodymus iš Londono dėl Norjegos? Yra visi požymiai, kad Bušą tiesiog privertė įsibrauti į Panamą ir pagrobti Norjegą, kuris tapo rimta kliūtimi "prekybai" toje šalyje, ypač bankų sferoje.

Keli buvę žvalgybos agentai išsakė man savo nuomones, kurios sutapo su maniške. Kaip ir kare Persų įlankoje, kuris sekė po operacijos Panamoje, tik po kelių atkaklių britų pasiuntinio Vašingtone telefono skambučių Bušas pagaliau įsidrąsino įgyvendinti visiškai neteisėtą operaciją prieš generolą Norjegą. Faktas, kad Bušas buvo paremtas britų spaudos ir laikraščio New York Tomes, kuriam vadovauja britų žvalgyba, kalba pats už save.

Kitados Norjega buvo Vašingtono isteblišmento numylėtinis. Jis draugavo su Viljamu Keisiu ir Oliveriu Nortu ir netgi susitikinėjo su prezidentu Bušu, mažiausiai du kartus. Norjegą dažnai matydavo Pentagone , kur su juo elgėsi kaip su kokiu arabų šeichu, o CŽV būstinėje Lenglyje jam visada patiesdavo raudoną kilimą. Esama dokumentuotų liudijimų, kad JAV armijos žvalgyba ir CŽV išmokėjo jam 320 000$.

Debesys horizonte pradėjo tirštėti maždaug tuo metu, kai pagrindinė prekyba kokainu perėjo iš brolių Očoa ir Pablo Eskobaro rankų Kalio karteliui. Visiškai nelauktai prasidėjo agitacinė kampanija prieš Norjegą, kuriai vadovavo senatorius Džesis Helmsas, kuris 1985 metais parsidavė Arieliui Šaronui ir Izraeilio partijai "Histradut". Helmsas ir jo šalininkai sulaukė paramos iš Saimono Heršo, britų žvalgybos agento, dirbančiu New York Times, laikraštyje, kuris buvo britų žvalgybos ruporas Amerikoje nuo tų laikų, kai MI 6 bosas Viljamas Stefensonas užėmė RCA pastatą Niujorke.

Labai reikšminga, kad būtent Helmsui buvo pavesta vadovauti kampanijai prieš Norjegą. Šarono numylėtinis Vašingtone buvo pagrindinis prekeivis ginklais Centrinėje Amerikoje ir Kolumbijoje. Dar daugiau, Helmsą gerbia krikščionių fundamentalistai, kurie tiki principu: "Izraelis – mano šalis, teisus jis ar neteisus". Tokiu būdu visuomenėje buvo sukurtos galingos nuotaikos, reikalaujančios "pašalinti Norjegą". Akivaizdu, kad generolas galėjo rimtai sukliudyti tarptautiniams narkotikų prekeiviams ir jų bankininkams iš komiteto 300, dėl to reikėjo jį pašalinti, kol jis dar nespėjo padaryti didelės žalos.

Britai privertė Bušą surengti neteisėtą karinę operaciją Panamoje, per kurią buvo beprasmiškai užmušta ne mažiau kaip 7000 panamiečių ir sunaikinta daug turto. Nebuvo jokių įrodymų, kad Norjega "prekiavo narkotikais", dėl to jis buvo pagrobtas ir atvežtas į Ameriką. Šita neteisėta akcija, turbūt, geriausiai atitinka Bušo filosofiją: "Amerikos (skaityk: britų karališkosios šeimos ir Komiteto 300) politikos moralė reikalauja žengti tokiu keliu, kai iš dviejų blogių pasirenkamas mažesnis. Tai ir yra realusis pasaulis, nepadalintas į juodą ir baltą. Čionai yra labai mažai moralinių absoliutų".

Geriau buvo pasirinkti mažesnį blogį ir pagrobti generolą negu leisti, kad jis imtųsi griežtų priemonių prieš Panamos bankus, dirbančius Komitetui 300. Norjegos atvejis – tai būsimų siaubingos Pasaulio Vyriausybės veiksmų prototipas. Įgavęs drąsos, Bušas pasisakė atvirai, be baimės, kadangi mes, tauta, apsigaubėme dvasine mantija, skatinančia melą ir atmetančia netgi menkiausią tiesos trupinėlį. Štai tasai pasaulis, kurį mes priėmėme, dėl kurio mes neprieštaravome. Jeigu viskas būtų kitaip, šalyje dėl įsiveržimo į Panamą nugriaudėtų protestai, kurie nesiliautų tol, kol Bušas nebūtų nuverstas iš savo posto. Niksono Votergeito skandalas atrodo kaip vaikiškas išdykavimas, lyginant su dauguma teisėtumo pažeidimų, vertų impičmento,

atliktų prezidento Bušo, kai jis įsakė įsiveržti į Panamą, kad pagrobtų generolą Norjegą.

Vyriausybės byla prieš Norjegą buvo grindžiama melagingais liudijimais grupės asmenų, kurių dauguma jau nuteisti ir duoda melagingus parodymus, kad sušvelnintų nuosavus nuosprendžius. Gilbertas ir Salivanas būtų sužavėti tokiais veiksmais, jeigu būtų gyvi. Tai, ką išdarinėja šitie sukčiai ir artistai, atrodo kaip absoliutus groteskas, kaip prastai dresiruotų ruonių vaidinimas. Jų liudijimuose pačios svarbiausios datos nesutampa tarpusavyje, svarbiausių detalių apskritai nėra, pasitaiko atminties praradimo atvejų, kai kalba užeina apie svarbias detales. Visa tai demonstruoja akivaizdų faktą, kad vyriausybė neturi nieko prieš Norjegą, tačiau tai nieko nejaudina. Karališkasis tarptautinių santykių institutas paliepė jį "vis tiek nuteisti" ir tai bus viskas, ko gali laukti nelaimingasis Norjega. Vienu svarbiausiu bylos liudininku tapo tūlas Floidas Karltonas Kasersas (Floyd Carlton Caceres), buvęs brolių Očoa pilotas. Po jo arešto 1986 metais Karltonas mėgino palengvinti savo situaciją Norjegos sąskaita.

Jis papasakojo bylos tyrėjams, kad broliai Očoa užmokėjo Norjegai 600 000$ už leidimą nusileisti Panamoje ir prisipildyti kuro trims lėktuvams su kokaino kroviniu. Tačiau teisme Majamyje labai greitai paaiškėjo, kad visi "esminiai liudijimai" geriausiu atveju buvo ne kas kita, kaip nevykę pokštai. Kryžminė apklausa leido išsiaiškinti teisybę: niekas nesiruošė mokėti už leidimą skristi, broliai Očoa nesikreipė į Norjegą, dar daugiau, 1983 metų gruodį Norjega uždraudė visus reisus iš Medeljino į Panamą. Karltonas buvo ne vienintelis diskredituotas liudininkas.

Dar didesnis melagis už Karltoną buvo Karlosas Lederis, viena svarbiausių Medeljino kartelio figūrų, kol jo neareštavo Ispanijoje ir neišdavė Amerikai. Kovos su narkotikais agentūrai labai nenorom teko susitaikyti su tuo, kad dėkoti už šios operacijos sėkmę jiems reikėjo Norjegai. Tačiau dabar JAV Justicijos ministerija naudoja Lederį kaip liudininką prieš generolą. Jau vien šis liudininkas demonstruoja, kokių kėslų Amerikos vyriausybė turi prieš Manuelį Norjegą.

Mainais už suteiktas paslaugas, Lederiui buvo sušvelnintas nuosprendis ir suteiktos geresnės bausmės atlikimo sąlygos – kambarys su gražiu vaizdu už lango ir televizoriumi, o jo šeimai buvo suteikta teisė nuolat gyventi Amerikoje. Buvęs JAV prokuroras Robertas Merkelis, kuris buvo Lederio kaltintojas 1988 metais, pareiškė laikraščiui Washington Post: "Aš nemanau, kad vyriausybei reikėtų daryti sandėrius su Karlosu Lederiu... Šitas vyrukas – rinktinis melagis".

Justicijos ministerija, kurios pavadinimas visiškai neatitinka to, ką jinai iš tiesų daro, panaudojo prieš Norjegą pilną rinkinį savo purvinų triukų: neteisėtą telefoninių pokalbių su advokatu pasiklausymą, paskyrė valstybinį advokatą, kuris tik apsimetė, kad gina generolą, o pačiame bylos įkarštyje

paprasčiausiai liovėsi jį ginti, užšaldė Norjegos banko sąskaitas, kad jis nebeturėtų galimybės pasisamdyti kvalifikuotus advokatus, prie to galima pridurti ir patį generolo pagrobimą bei neteisėtą karinę operaciją. Tik vienu šituo atveju vyriausybė pažeidė daugiau įstatymų, negu Norjega jų pažeidė per visą savo gyvenimą, jeigu jis apskritai kada nors juos pažeidinėjo.

Būtent JAV Justicijos ministeriją, o ne Norjegą reikėjo jau kokį 10 kartų paduoti į teismą. Generolo byla parodė, kad vietoje justicijos šioje šalyje atvirai veikia nusikalstama ir ydinga sistema. Į teismą turi būti paduotas pats Amerikoje vykdomas "karas su narkotikais", o taip pat taip vadinama Bušo administracijos politika narkotikų atžvilgiu. Norjegos procesas, nors jis ir baigėsi grubia prievarta prieš teisingumą, vis dėlto, tampa šiokia tokia kompensacija tiems, kurie dar neapkurto ir neapako. Procesas įrodė, kad Britanija komanduoja mūsų vyriausybei ir atskleidė visišką Bušo administracijos ideologijos bankrotą. Ideologijos, kuri apsiginklavo devizu: "Bet kokiu atveju tikslas visada pateisina priemones. Egzistuoja labai nedaug moralinių absoliutų". Bušui, kaip ir daugeliui politikų, veikti, remiantis absoliučia morale būtų pražūtinga. Tik tokioje atmosferoje mes galėjome leisti Bušui pažeisti mažiausiai šešis JAV įstatymus ir dešimtis tarptautinių sutarčių, kai buvo sukurstytas karas Irake.

Dabar mes tapome liudininkais, kaip Kolumbijoje ir Vašingtone vyksta esminis prekybos kokainu valdymo mechanizmo pertvarkymas: be smurto ir be susišaudymų. Tegu džentelmenai su dalykiniais kostiumais iš Kalio kartelio varo savo biznį džentelmeniškai. Trumpiau tariant, Komitetas 300 ėmė tiesiogiai vadovauti prekybai kokainu, kuri nuo šio momento vyks taip pat sklandžiai, kaip ir prekyba kokainu. Naujai Kolumbijos vyriausybei nurodyta pakeisti veiksmų taktiką ir kryptis. Jinai turi paklusti Komiteto 300 žaidimo taisyklėms.

Reikėtų užsiminti ir apie Amerikos dalyvavimą prekyboje opiumu su Kinija, kuri prasidėjo JAV pietuose dar iki Pilietinio karo. Koks gali būti ryšys tarp prekybos opiumu ir milžiniškomis medvilnės plantacijomis Pietuose? Kad tai išsiaiškintume, turime nukeliauti į Bengaliją, į Indiją, kur gaminamas aukščiausios kokybės (jeigu tik taip galima pavadinti) opiumas, visais laikais turėjęs didžiulę paklausą. Medvilnė buvo pati svarbiausia Anglijos prekė po opiumo, kuria prekiavo "Britų Ost Indijos kompanija".

Didžioji medvilnės iš pietinių plantacijų dalis buvo perdirbama vergiškuose fabrikuose Šiaurės Anglijoje, kur moterys ir vaikai uždirbdavo skurdžiam prasimaitinimui per 16 valandų darbo dieną. Tekstilės fabrikai priklausė turtingiems žmonėms ir Londono aukštuomenės – Palmerstonams, Beringsams, Kesvikams ir ypač Džardinui Matesonui, kuris valdė laivybos kompaniją "Žydroji žvaigždė" ir kurio laivai vežė į Indiją apdorotus medvilninius audinius. Šie žmonės galėjo nesirūpinti siaubingomis

sąlygomis, kuriomis gyveno karaliaus valdiniai. Galiausiai būtent iš to šios moterys ir vaikais ir gyveno, o jų vyrai ir sūnūs vaisingai darbavosi mūšių laukuose, kad būtų išsaugota neaprėpiama karaliaus imperija. Jie tai darė ištisus šimtmečius, tame tarpe ir Būrų karo metu. Tai buvo britų tradicija, argi ne taip?</p>
Eksportuojama į Indiją medvilnės tekstilė varė į bankrotą tradicinius indų medvilnės gaminių gamintojus. Siaubingą skurdą kentė tūkstančiai indų, netekę darbo dėl tos priežasties, kad rinką užgrobė pigesni britų gaminiai. Indija tapo nepaprastai priklausoma nuo Anglijos, kadangi jai buvo reikalinga valiuta užmokėti už savo geležinkelius ir anglišką medvilninę tekstilę. Buvo tik vienas Indijos ekonominių problemų sprendimo būdas: gaminti daugiau opiumo ir pardavinėti jį pusvelčiui Britų Ost Indijos kompanijai. Tai buvo pamatai, ant kurių augo ir klestėjo britų prekyba. Be prekybos opiumu Anglija būtų bankrutavusi.
Ar žinojo Pietų plantatoriai niūrią opiumo mainų į medvilnę paslaptį? Mažai tikėtina, kad kai kurie iš jų nežinotų, kas vyksta. Paimkime, pavyzdžiui, Sazerlendų (Sutherland) šeimą, didžiulių medvilnės plantacijų Pietuose savininkus. Sazerlendai buvo glaudžiai susigiminiavę su Matesonų šeima, kurios nariai savo ruožtu buvo banko Baring Brothers verslo partneriai. Baring bankas įkūrė žinomą Penisular and Orient Navigation Line – stambiausią britų prekybos laivyno kompaniją.

Broliai Beringai buvo stambūs investuotojai į Pietų plantacijas, o taip pat į JAV laivybos bendroves, kurių laivai raižė jūros platybes tarp kinų ir visų svarbiausių Amerikos pakrantės uostų. Šiandien Baring bankas valdo visą eilę stambių Amerikos finansinių kompanijų ir bankų. Visi šios šeimos atstovai buvo ir tebelieka Komiteto 300 nariais.

Dauguma taip vadinamo “Rytų liberaliojo istebl̨išmento”, kuriam priklauso turtingiausios Amerikos dinastijos, šeimų susikalė savo kapitalus arba iš prekybos medvilne, arba prekiaudami opiumu, o kai kuriais atvejais ir vienu, ir kitu būdu. Lemanai (Lehmans) – puikus to pavyzdys. Kai kalba užeina apie kapitalus, sukauptus išimtinai iš prekybos opiumu su Kinija, pirmieji vardai, kurie iškyla atmintyje – tai Astorai ir Delanai. JAV prezidento Franklino Ruzvelto žmona buvo kaip tik iš Delanų šeimos.

Džonas Džeikobas Astoras susikrovė milžinišką turtą iš prekybos opiumu su Kinija ir gyveno respektabilų gyvenimą, supirkęs už savo purvinus pinigus didžiulius žemės sklypus Manhetene. Visą savo gyvenimą Astoras vaidino didelį vaidmenį kuriant Komiteto 300 planus. Faktiškai būtent Komitetas 300 nulemdavo, kas dalyvaus pasakiškai pelningoje opiumo prekyboje su Kinija, tai buvo daroma per Britų Ost Indijos kompaniją, o tokį dosnumą patyrę žmonės visiems laikams tapdavo ištikimi Komitetui 300.

Štai kodėl, kaip galime pastebėti, didžioji nekilnojamo turto Manhetene dalis priklauso įvairiems Komiteto 300 nariams, ir taip buvo dar nuo tų laikų, kai

šitą turtą pradėjo supirkinėti Astoras. Pasinaudodamas galimybe prieiti prie įrašų, neprieinamų tiems, kurie nepriklauso britų žvalgybai, aš aptikau, kad Astoras ilgą laiką buvo svarbus anglų žvalgybos agentas Amerikoje. Tas faktas, kad jis finansavo Aaroną Barą (Aaron Burr), Aleksandro Hamiltono žudiką, įrodo tai be jokių abejonių. Džono D. Astoro sūnui Voldorfui Astorui (Waldorf Astor) buvo suteikta garbė tapti Karališkojo tarptautinių reikalų instituto nariu, per šią žinybą Komitetas 300 valdo praktiškai visus Amerikos gyvenimo aspektus. Manoma, kad Astorų šeima pasirinko Oveną Latimorą (Owen Lattimore), kad pratęstų savo ryšius su prekyba opiumu, kurią jis vykdė per Lauros Spelman finansuojamą Ramiojo vandenyno santykių institutą (Institute for Pacific Relations). Būtent šis institutas kontroliavo Kinijos, kaip lygiavertės partnerės, o ne kaip paprastos tiekėjos, įsijungimą į prekybą opiumu. Būtent šis institutas nutiesė kelią japonų antpuoliui prieš Perl Harborą. Mėginimai paversti japonus opiumo narkomanais patyrė visišką nesėkmę.

Baigiantis šimtmečiui, britų oligarchiniai plutokratai atrodė kaip nutukę maitvanagiai Serengečio lygumoje per kasmetinę antilopių gnu migraciją. Jų pajamos iš prekybos opiumu su Kinija viršijo Deivido Rokfelerio pajamas keliais milijardais dolerių kasmet. Istoriniai įrašai, kurie man tapo prieinami Britų muziejuje ir "Indijos ofise", o taip pat kiti šaltiniai – buvę kolegos, dirbę atsakinguose postuose, visiškai tai įrodė.rnrn1905 metais Kinijos vyriausybė, smarkiai susirūpinusi dėl opiumo vartotojų skaičiaus Kinijoje augimo, mėgino prašyti pagalbos iš tarptautinės bendrijos. Anglija apsimetė, kad nori bendradarbiauti, tačiau nieko nepadarė, kad būtų laikomasi 1905 metų savo pačios pasirašytų protokolų. Vėliau karaliaus vyriausybė atvirai užėmė priešingą poziciją, parodydama Kinijai, kad jai geriau prisijungti prie opiumo verslo, negu mėginti pabaigti su juo.

Britanija spjovė netgi į Hagos konvenciją. Konvencijos delegatai susitarė, kad Britanija tvirtai laikysis savo pasirašytų protokolų, kas žymiai sumažintų kiekį opiumo, pardavinėjamo Kinijoje ir kitose vietose. Britai, remdami tai žodžiais, visai neketino nutraukti savo prekybos žmonių nelaimėmis.

Britų tarnas Bušas, kariaudamas žiaurų karą ir vykdydamas Irako tautos genocidą išimtinai dėl britų interesų, irgi įžūliai pamynė tarptautinės teisės normas, pažeidęs Hagos susitarimą dėl bombardavimų iš oro ir daugybę tarptautinių sutarčių, kurias pasirašė JAV, įskaitant Ženevos konvenciją.

Kada japonai, smarkiai susirūpinę dėl britiško opiumo kontrabandos į jų šalį, pateikė įrodymus, kad prekyba opiumu ne tik nemažinama, bet ir didinama, britų delegatas Penktojoje Hagos konvencijoje pateikė statistiką, kurie prieštaravo japonų duomenims. Britų delegatas viską apvertė aukštyn kojomis, pareiškęs, kad atėjo palankiausias momentas, kad būtų legalizuota prekyba opiumu, kas leistų pribaigti tai, kas vadinama "juodąja rinka".

Vyriausybės vardu jis tvirtino, kad japonų vyriausybė tuomet įgys monopoliją ir galės kontroliuoti prekybą. Lygiai tokį patį argumentą pateikė Bronfmano ir kitų stambių prekeivių narkotikais statytiniai – legalizuoti kokainą, marichuaną ir heroiną: tegu JAV vyriausybė turi monopoliją, kas leis sutaupyti milijardus mokesčių mokėtojų dolerių, kurie dabar skiriami atseit karui su narkotikais.

Tarp 1791 ir 1894 metų licenzijuotų opiumo rūkyklų Šanchajuje padaugėjo nuo 87 iki 663. opiumo srautas į Ameriką irgi padidėjo. Jausdami galimas problemas Kinijoje, kurios atkreiptų pasaulio bendrijos dėmesį, plutokratai iš Šv. Joano riterių Ordino ir Keliaraiščio Ordino perkėlė dalį savo operacijų į Persiją (Iraną). Lordas Inčkeipas (Inchcape), įkūręs stambią garlaivių bendrovę, kuri XIX amžiaus pabaigoje buvo stambiausia pasaulyje (legendinė "Peninsula and Orient Steam Navigation Company"), buvo pagrindinis iniciatorius įkurti Honkongo ir Šanchajaus bankų korporaciją (HSBC), kuri iki šiol išlieka stambiausiu ir mažiausiai kontroliuojamu atsiskaitymų banku prekyboje opiumu. Be to, šis bankas finansavo "kiaulių prekybą" (pig trade) su Amerika.

Britai sugalvojo kombinaciją, per kurią kinų "kuliai" buvo pasiųsti į Ameriką kaip darbininkai pagal sutartis. Nepasotinamos Harimanų šeimos geležinkeliams kuliai buvo reikalingi, kad tiestų geležinkelius į vakarus, link Kalifornijos pakrantės. Gana keista, kad tais laikais labai nedaugeliui juodaodžių buvo suteiktas juodas rankų darbas, prie kurio jie buvo pripratę ir kurį galėjo atlikti geriau už išsekintus opiumo narkomanus, atvykusius iš Kinijos.

Problema buvo ta, kad tarp juodaodžių nebuvo rinkos opiumui, dar daugiau, lordui Inčkeipui, Peninsula and Orient įkūrėjo sūnui, buvo reikalingi kuliai, kad galima būtų kontrabanda įvežti žalią opiumą į Šiaurės Ameriką, o juodaodžiai tam netiko. Tai buvo tas pats lordas Inčkeipas, kuris 1923 metais pasisakė prieš opiumo auginimo Bengalijoje sumažinimą. "Šitą svarbų pajamų šaltinį būtina rūpestingai saugoti" – pareiškė jis komisijai, kuri neva tyrė opiumo gamybą Indijoje.rnrn1846 metais 120 000 kulių jau atvyko į Ameriką darbuotis Harimano geležinkelyje, tiesiamame vakarų kryptimi. "Prekyba kiaulėmis" klestėjo, kadangi, JAV vyriausybės vertinimais, 115 000 iš visų atvykusių buvo opiumo rūkytojai. Kai geležinkelis buvo baigtas, kinai nebegrįžo į tėvynę, o apsigyveno San Franciske, Los Andžele, Vankuveryje ir Portlende. Jie sudarė didžiulę kultūrinę problemą, kuri neišspręsta iki šiol.

Įdomu pažymėti, kad Sesilis Džonas Rodsas (Cecil John Rhodes), Komiteto 300 narys, atstovaujantis Rotšildo interesams Pietų Afrikoje, pasekė Inčkeipo pavyzdžiu ir atvežė šimtus tūkstančių Indijos kulių darbuotis cukrašvendrių plantacijose Natalio provincijoje. Tarp jų buvo ir Mahatma Gandis, komunistinis agitatorius ir sąmyšio kėlėjas. Kaip ir kinų kuliai, indusai nebegrįžo į tėvynę, pasibaigus kopntraktams. Jie irgi sukūrė

didžiules socialines problemas, o jų palikuonys tapo advokatais, kurie sudarė priešakinį būrį žmonių, prasismelkusių į Afrikos Nacionalinio Kongreso vyriausybę.rnrn1875 metais kinų kuliai iš San Francisko sukūrė opiumo tiekimo kanalą, dėl ko prie opiumo priprato 129 000 amerikiečių. Kartu su jau esančiais 115 000 kinų narkomanais jie sudarė tokią rinką, kuri leido lordui Inčkeipui žertis šimtus tūkstančių dolerių kiekvienais metais vien tik iš šito šaltinio, o skaičiuojant šiuolaikinėmis kainomis, pelnas siekė mažiausiai 100 mln$ per metus.

Tos pačios britų ir amerikiečių šeimos, kurios suorganizavo Indijos tekstilės pramonės krachą, kad paskatintų prekybą opiumu, ir kurios atvežė vergus iš Afrikos į Ameriką, padarė taip, kad "prekyba kiaulėmis" taptų vertingu pajamų šaltiniu. Vėliau jos ėmė kurti politines kombinacijas, atvedusias į karą tarp valstijų, kuris taip pat žinomas kaip Amerikos Pilietinis karas.

Šėtoniškais partnerystės saitais susijusios amerikiečių šeimos, kiaurai korumpuotos ir besikapanojančios purvinoje prabangoje, pavirto tuo, kas šiais laikais vadinama "Rytų liberaliuoju isteblišmentu", kurio nariai, valdomi britų karūnos, o vėliau – Karališkojo tarptautinių reikalų instituto, valdė ir tebevaldo šitą šalį nuo viršaus iki apačios per savo slaptą aukščiausio lygio paralelinę vyriausybę, susijusią slaptimis gijomis su komitetu 300 – absoliučiai slapta draugija.

Apie 1923-uosius metus ėmė pasigirsti vis daugiau balsų prieš šitą grėsmę, kuri iki tol visiškai laisvai skverbėsi į Ameriką. Manydamas, kad JAV yra laisva ir suvereni tauta, kongresmenas Stivenas Porteris, atstovų rūmų užsienio reikalų komiteto pirmininkas, pateikė svarstymui rezoliuciją, įpareigojančią Britaniją atsiskaityti dėl savo opiumo importo ir eksporto kiekvienoje valstybėje. Rezoliucija numatė kvotas kiekvienai šaliai, kas būtų sumažinę opiumo gamybą 10%. Rezoliucija tapo įstatyminiu aktu ir Kongresas jį priėmė.

Tačiau Karališkasis užsienio reikalų institutas turėjo visiškai kitų planų. Įkurtas 1919 metais po Paryžiaus taikos konferencijos Versalyje, jis tapo vienu ankstyviausių Komiteto 300 valios vykdytojų užsienio politikos sferoje. Mano atlikti JAV Kongreso atstovų rūmų protokolų tyrimai parodė, kad Porteris nieko nežinojo apie tas galingas jėgas, prieš kurias stojo. Porteris netgi nežinojo, kad egzistuoja Karališkasis užsienio reikalų institutas ir juolab nieko nežinojo apie jo specifinį uždavinį kontroliuoti kiekvieną JAV gyvenimo aspektą.

Iš viso sprendžiant, Porteriui Morgano bankas Volstrite davė užuominą palikti visą šį reikalą ramybėje. Tačiau vietoje to įsiutęs kongresmenas perkėlė savo kovą į Nacijų Lygos "Opiumo komitetą". Visiškas Porterio neinformuotumas apie tai, kas prieš jį stoja, įžvelgiamas kai kuriuose jo laiškuose kolegoms iš užsienio reikalų komiteto, kuriuose jis rašo apie atvirą britų opoziciją jo pasiūlymams. Britų atstovas išbarė Porterį, o paskui,

elgdamasis kaip tėvas su sūnumi palaidūnu, britų delegatas, vadovaudamasis Instituto instrukcijomis, pateikė Anglijos pasiūlymą padidinti opiumo kvotas, argumentuodamas, kad padidėjo opiumo paklausa medicinoje. Pasak dokumentų, kuriuos man pavyko aptikti Hagoje, Porteris iš pradžių sutriko, paskui nustebo, o paskui įniršo. Drauge su Kinijos delegatu jis demonstratyviai paliko komiteto posėdį, palikęs mūšio laiką britams.

Jam nedalyvaujant, britų delegatui pavyko įtikinti Nacijų lygą pritarti Anglijos vyriausybės pasiūlymui suformuoti "prijaukintą tigrą" – "Centrinę tarybą narkotikų reikalams", kurios pagrindinė funkcija būtų rinkti informaciją, kurios turinys sąmoningai atrodytų miglotas ir užmaskuotas. Ką su ta informacija reikėjo daryti, niekas nežinojo. Porteris grįžo į Ameriką sukrėstas ir įgavęs išminties.

Dar vienu britų žvalgybos atradimu tapo pasakiškai turtingas Viljamas Binghemas (Bingham). Jo šeimos atstovę vedė vienas iš brolių Beringų. Popieriuose ir dokumentuose, kuriuos man teko matyti, buvo tvirtinama, kad broliai Beringai valdė kompaniją "Filadelfijos kvakeriai" ir pusę nekilnojamo turto šiame mieste, o tai pasidarė įmanoma dėka Beringų sukaupto turto iš prekybos opiumu Kinijoje. Kitu žmogumi, kurį dosniai apdovanojo Komitetas 300, tapo Stefanas Žiraras (Girard), kurio palikuonys paveldėjo Girard Bank and Trust).

Šeimos, kurių istorija susijusi su Bostonu ir kurios niekad su mumis, paprastais žmonėmis, nebendraus, buvo glaudžiai susijusios su Komitetu 300 ir jo varoma super pelninga opiumo prekyba Kinijoje. Dauguma žinomų šeimų tiesiogiai asocijuojasi su liūdnai pagarsėjusiu HSBC banku, kuris iki šiol tebeveikia kaip kliringo rūmai milijardams dolerių, gaunamų iš prekybos opiumu Kinijoje.

Britų Ost Indijos kompanijos dokumentuose figūruoja tokie žymūs vardai kaip Forbsai, Perkinsai ir Hatavėjai. Šie tikrojo amerikietiškojo "mėlynojo kraujo" atstovai sukūrė "Rasel ir Ko", kurios pagrindinė veikla buvo prekyba opiumu. Šalia to jie kontroliavo kitus narkotikų tiekimo kanalus nuo Kinijos iki Pietų Afrikos, o taip pat visus tarpinius punktus. Kaip apdovanojimas už tarnybą britų karūnai ir Ost Indijos kompanijai, Komitetas 300 suteikė jiems 1833 metais monopoliją prekybai vergais.

Už savo puikią praeitį Bostonas turi būti dėkingas prekybai medvilne, opiumu ir vergais, padovanota jam Komiteto 300. Londone man buvo suteikta privilegija patyrinėti tam tikrus dokumentus, iš kurių sekė, kad Bostono prekybininkų šeimos buvo svarbiausia britų karūnos atrama Amerikoje. Indijos Ofiso dokumentuose ir bankų užrašuose Hong Konge Džonas Miurėjus Forbsas (John Murray Forbes) minimas kaip "Bostono mėlynojo kraujo" (Boston Blue Bloods) vadovas.

Forbso sūnus buvo pirmasis amerikietis, kuriam Komitetas 300 leido posėdžiauti HSBC banko direktorių taryboje. Kai lankiausi Hong Konge 7 dešimtmečio pradžioje kaip istorikas, kuris domisi Britų Ost Indijos kompanija, man parodė senus dokumentus, įskaitant ankstesnių direktorių tarybų narių sąrašus, ir Forbso pavardė ten, suprantama, buvo.

Perkinsų šeima, tokia žymi, kad jos vardas tariamas pašnibždomis, buvo giliai įsitraukusi į purviną prekybą opiumu Kinijoje. Faktiškai Perkinsas Vyresnysis buvo vienas pirmųjų amerikiečių, išrinktų į Komitetą 300. Jo sūnus Tomas Nelsonas buvo Morgano žmogus Bostone ir iš esmės britų žvalgybos agentas. Jo atstumianti praeitis nieko nedomino, kai jis dosniai apdovanojo Harvardo universitetą. Galų gale Kantonas ir Czinczianis buvo labai toli nuo Bostono, ir kam galėjo šauti į galvą domėtis, kas ten dėjosi?

Perkinsams labai pagelbėjo tai, kad Morganas buvo galingas Komiteto 300 narys, kas suteikė Tomui Nelsonui galimybę padaryti audringą karjerą prekyboje opiumu Kinijoje. Visi Morganai ir Perkinsai buvo frankomasonai ir tai buvo dar viena gija, kuri juos susiejo, kadangi tik labai aukšto rango masonas turėjo vilties būti pasirinktas Komiteto 300. seras Robertas Hartas, kuris tris dešimtmečius buvo “Imperijos kinų muito tarnybos ” šefu (kitaip sakant, britų karūnos agentas numeris vienas opiumo prekyboje Kinijoje), buvo vėliau paskirtas Morgan Guarantee Bank Tolimųjų rytų skyriaus direktorių tarybos nariu.

Turėdamas priėjimą prie istorinių įrašų Londone ir Hong Konge, aš galėjau sužinoti, kad seras Robertas užmezgė artimus santykius su Morgano kompanijomis Amerikoje. Būtina pažymėti, kad Morgano interesai prekyboje opiumu ir heroinu ir toliau išlieka nekintami, apie tai liudija faktas, kad Deividas Niubigingas (David Newbigging) įeina į Morgano Hong Kongo kompanijos konsultacinę tarybą, o toji kompanija yra bendra įmonė su Džardinu Matesonu.

Tiems, kas žino Hong Kongą, Niubigingo vardas žinomas kaip pats įtakingiausias mieste. Šalia jo narystės elitinio Morgano banko direktorių taryboje, jis taip pat dirba Kinijos vyriausybės patarėju. Opiumas už raketines technologijas, opiumas už auksą, opiumas už šiuolaikinius kompiuterius – Niubigingui vis vien. Bankų, finansinių ir prekybos kompanijų ir jas valdančių šeimų ryšiai yra taip persipynę, kad susipainiotų patsai Šerlokas Holmsas ir vis dėlto, juos reikia išpainioti ir atsekti, jeigu norime suprasti jų sąsajas su prekyba narkotikais ir Komitetu 300.

Alkoholio ir narkotikų įvežimas į Ameriką – buvo tų pačių žmonių veiklos rezultatas. Iš pradžių reikėjo uždrausti Amerikoje alkoholį. Tai padarė Britų Ost Indijos kompanijos paveldėtojai, savo veikloje rėmęsi patirtimi, įgyta iš kruopščiai pildytos “Kinijos vidaus misijos” dokumentacijos, kuri šiuo metu saugoma Indijos ofise Londone. Jie įkūrė “Krikščionišką moterų saikingumo sąjungą”, kuri turėjo kliudyti alkoholio vartojimą Amerikoje.

Sakoma, kad istorija kartojasi, ir tai kažkuria prasme teisinga, tačiau kartojasi jinai kylančia spirale. Šiandien mes žinome, kad kai kurios stambiausios kompanijos, kurios, kaip teigiama, teršia aplinką, yra tuo pat metu ir patys stambiausi ekologinio judėjimo sponsoriai. "Garsūs vardai" siunčia savo žinią. Princas Filipas – vienas iš jų herojų, tačiau jo sūnus princas Čarlzas valdo milijonus akrų miškų Velse, kur reguliariai vyksta pramoniniai kirtimai, o be to princas Čarlzas yra vienas stambiausių lūšnynų kvartalų Londone savininkų, kur užterštumo lygis tiesiog siaubingas.

Grįžtant prie tų, kurie protestavo prieš "girtuokliavimo ydą", mes žinome, kad juos finansavo Astorai, Rokfeleriai, Vanderbildtai, Spelmanai ir Varburgai, kurie turėjo dideles dalis alkoholio versle. Nurodžius britų karūnai, lordas Biverbrukas (Beaverbrook) atvažiavo iš Anglijos paaiškinti toms turtingoms amerikiečių šeimoms, kad jos turi investuoti į "Krikščionišką moterų saikingumo sąjungą". Tai buvo tas pats lordas, kuris 1940 metais atvažiavo į Vašingtoną ir ĮSAKĖ Ruzveltui įstoti į karą, kuris iš esmės buvo britų karas.

Ruzveltas pakluso įsakymui, pasiuntęs JAV laivyną į Grenlandiją, kuris devynis mėnesius iki Perl Harboro sekė ar atakuodavo vokiečių povandeninius laivus. Kaip ir jo pasekėjas Džordžas Bušas, Ruzveltas žvelgė į Kongresą kaip į įkyrią musę ir veikė kaip karalius – šis jausmas jam nebuvo toks svetimas, kadangi jis giminiavosi su karališka šeima. Ruzveltas niekad neprašė leidimo iš Kongreso savo neteisėtiems veiksmams. Būtent tai Britanija turi galvoje, kalbėdama apie savo "ypatingus santykius su Amerika".

[praleista nuo 111 iki 114 psl.]
Nieko nepasikeitė opiumo, heroino ir kokaino prekyboje, ji tebevaroma tų pačių šeimų ių britų ir Amerikos "aukščiausios klasės". Tai vis dar tebėra pašėlusiai pelningas verslas, kur iš pažiūros didelis nuostoliai dėl valdžios konfiskuojamų narkotikų, yra nurašomi posėdžių salėse Niujorke, Hong Konge ir Londone, siurbčiojant portveiną ir rūkant cigarus kaip "paprasčiausios einamosios išlaidos".

Britų kolonijinis kapitalizmas visada tarnavo pamatais oligarchinei feodalinei privilegijų sistemai Anglijoje ir tebetarnauja iki šios dienos. Kai neturtinga, atviraširdė ir dievobaiminga tauta Pietų Afrikoje, vadinama būrais, pakliuvo į 1899 metais į krauju suteptas britų aristokratijos rankas, tie žmonės negalėjo net įsivaizduoti, kad pasibjaurėtinas ir žiaurus karas, kurį karalienė Viktorija su jais kariavo, buvo finansuojamas neįtikėtinomis sumomis pinigų, kurie atėjo iš "žaibiškų kapitalų", susikaltų Britų Ost Indijos kompanijai prekiaujant opiumu Kinijoje.

Komiteto 300 nariai Sesilis Rodsas, Barnis Barnato (Barney Barnato) ir Alfedas Beitas kurstė ir organizavo karą. Rodsas buvo svarbiausias Rotšildų agentas. Rotšildai savo ruožtu žėrėsi pinigus iš prekybos opiumu. Šitie

plėšikai, sukčiai ir melagiai – Rodsas, Barnato, Openheimeris, Džoelis ir Beitas – atėmė iš būrų jiems priklausiusį auksą ir deimantus, kuri slūgsojo jų žemėse. Pietų Afrikos būrai negavo nieko iš milijardų milijardų dolerių, kuriuos susišlavė JŲ auksu prekiavusieji.

Komitetas 300 labai greitai užgrobė šių lobių kontrolę, kuri tęsiasi iš šiuo metu, per vieną iš savo narių serą Harį Openheimerį. Vidutinis Pietų Afrikos gyventojas gauna 100$ per metus vienam žmogui iš aukso ir deimantų gavybos. Tuo tarpu milijardai plaukia Komiteto 300 bankininkams. Tai viena bjauriausių godumo, plėšikavimo ir nacijų naikinimo istorija.

Kaip britų karūna sugebėjo įgyvendinti šitą stulbinančią apgaulę tokiu gigantišku mastu? Kad įgyvendinti tokį Heraklio vertą uždavinį, reikalinga aukštos kvalifikacijos ištikimų agentų, veikiančių vietose, organizacija, agentų, kurie vykdytų kasdienines instrukcijas, siunčiamas jiems sąmokslininkų hierarchų. Pirmuoju žingsniu tapo propagandistinė kampanija, pavaizdavusi būrus necivilizuotais barbarais, kurie tik šiek tiek primena žmones ir neleidžia britų piliečiams balsuoti Būrų Respublikoje. Paskui Polui Kriugeriui, Transvalio Respublikos lyderiui, buvo pateikti iš anksto neįgyvendinami reikalavimai. Toliau sekė serija inscenizuotų incidentų, kuri turėjo išprovokuoti būrų kerštą, tačiau tai nesuveikė. Toliau sekė gėdingas Džeimsono reidas, kai tūlas Džeimsonas metė į ataką prieš Transvalį kelis šimtus ginkluotų žmonių. Po to prasidėjo karas.

Karalienė Viktorija apginklavo pačią didžiausią ir geriausiai aprūpintą to laikmečio (1898) armiją, ji manė, kad karas baigsis per dvi savaites, kadangi būrai neturėjo nuolatinės kariuomenės ir apmokytos milicijos ir negalėjo pasipriešinti 400 000 kareivių, surinktų iš žemiausių Anglijos visuomenės sluoksnių. Šaukiamojo amžiaus gyventojų tarp būrų, skaičiuojant fermerius ir jų sūnus, tebuvo 80 000 žmonių, kai kuriems iš jų tebuvo 14 metų. Redjardas Kiplingas irgi galvojo, kad karas pasibaigs per savaitę.

Tačiau vietoje to, laikydami vienoje rankoje šautuvą, o kitoje – Bibliją, būrai išsilaikė tris metus. “Mes leidomės į Pietų Afriką, manydami, kad karas baigsis per savaitę”. – sakė Kiplingas. – “O būrai davė mums nemažai pamokų”. Tokią pat pamoką galima būtų duoti Komitetui 300 ir šiandien, jeigu turėtume 10 000 lyderių, puikių ir atsidavusių žmonių, kurie nuvestų mūsų tautą į kovą prieš siaubingą pabaisą, kuri rengiasi sunaikinti viską, kuo pagrįsta mūsų Konstitucija.

Pasibaigus karui 1902 metais britų karūna turėjo įtvirtinti savo kontrolę neįsivaizduojamiems turtams iš aukso ir deimantų, kuri slypėjo po bevaisėmis stepėmis būrų Transvalio ir Oranžinėje respublikose. Tai buvo padaryta pasitelkus į pagalbą “Apvalųjį stalą” iš legendos apie karalių Artūrą ir jo riterius. “Apvalusis stalas” – tai, griežtai kalbant, britų žvalgybos MI6 skyriaus operacija, kurią suplanavo Komitetas 300. Drauge su Rodso stipendijos programa ji yra tarsi durklas Amerikos širdyje.

Apvalųjį Stalą Pietų Afrikoje įsteigė Sesilis Rodsas ir finansavo angliškoji Rotšildų šeima. AS tikslas – parengti britų karūnai lojalius verslo lyderius, kurie užtikrintų karūnai pajamas iš milžiniškų lobių aukso ir deimantų pavidalu. Iš pietų afrikiečių atėmė viską, ką jie turėjo pagal prigimtinę teisę, ir padarė tai taip greitai ir efektyviai, kad pasidarė akivaizdu, jog tai padaryti galėjo įstengti tik centralizuotai valdoma komanda. Ši komanda – tai Komitetas 300.

Prasidedant 4 dešimtmečiui britų karūna jau laikė savo rankose stambiausias pasaulyje aukso ir deimantų atsargas. Komitetas 300 susišlavė milžiniškus turtus iš prekybos narkotikais, ir ne ką menkesnius turtus Pietų Afrikos metalų ir mineralų pavidalu. Visam pasauliui buvo įvesta absoliuti finansinė kontrolė.

Apvalusis Stalas vaidino čionai esminį vaidmenį. Prarijus Pietų Afriką, AS gavo užduotį sunaikinti tuos pranašumus, kurių Amerika pasiekė per Nepriklausomybės karą ir vėl įvesti joje anglų kontrolę. Tai darant, didelį vaidmenį suvaidino organizatoriški gabumai, kuriais pasižymėjo lordas Alfredas Milneris, Londono Rotšildų šeimos protežė. Po Apvaliojo Stalo narių atrankos procedūros, atliktos pagal škotų masonų ritualų principus, išrinktieji iš išrinktųjų buvo intensyviai apmokomi Kembridžo ir Oksfordo universitetuose, akylai stebint Džonui Raskinui, “senosios mokyklos komunistui”, kaip jis pats save vadino, i T. H. Grynui, MI6 operatyvininkui.

Būtent Grynas, krikščionio evangelisto šventiko sūnus išauklėjo Rodsą, Milnerį, Džoną Vilerį Benetą (John Wheeler Bennet), A. D. Lindsėjų (A. D. Lindsay), Džordžą Bernardą Šou ir Jalmarą Šachtą, Hitlerio finansų ministrą. Čionai stabtelsiu, kad priminčiau skaitytojams, kad Apvalusis Stalas – tai tik vienas milžiniško ir visaaprėpiančio Komiteto 300 sektorius. Netgi pats komitetas sudarytas iš persipynusių tarpusavyje kompanijų, įstaigų, bankų ir mokslo įstaigų, kurių kamuolį išpainioti netgi kvalifikuotam draudimo kompanijos specialistui tektų ne mažiau kaip metus.

Apvaliojo Stalo nariai išsišliaužiojo po visą pasaulį, kad paimtų į savo rankas finansinės politikos ir politinių lyderių kontrolę visose šalyse, kuriose jie veikė. Pietų Afrikoje generolas Smatsas (Smuts), kovojęs prieš britus Būrų kare, buvo “atverstas į tikrąjį tikėjimą” ir tapo žymiu žvalgybos, kariniu ir politiniu agentu, palaikiusiu britų karūnos interesus. Amerikoje pastaraisiais metais šalies išstūmimo iš lošimo uždavinys atiteko Viljamui Jandelui Eliotui (William Yandell Elliot), kuris išauklėjo Henrį Kisindžerį ir organizavo jo žaibišką iškilimą valdžioje svarbiausiojo Komiteto 300 patarėjo Amerikos klausimais vaidmenyje.

Eliotas buvo “amerikiečiu Oksforde”, kuris jau nemažai pasitarnavo Komitetui ir tai yra prielaida dar aukštesnėms pareigoms tarnaujant Komitetui 300.

1917 metais baigęs Vanderbildto universitetą, Eliotas buvo atrinktas darbui Rotšildų-Varburgų bankų tinkle. Jis dirbo San Francisko federaliniame rezervų banke ir pasiekė direktoriaus postą. Čia jis veikė kaip Varburgų-Rotšildų žvalgybos karininkas, pranešinėdamas apie svarbias Amerikos sritis, kurias stebėjo. Tie, kam reikia, pastebėjo Elioto talentus ir parekomendavo jį gauti Rodso stipendijai. 1923 metais jis išvažiavo į Baliol Koledžą (Balliol College) Oksfordo universitete, po kurio špiliais buvo slepiamas intrigų tinklas ir būsimieji Vakarų išdavikai.

Baliol Koledžas ir dabar veikia kaip kandidatų į Apvalųjį Stalą verbavimo centras. Iš pagrindų išplovus smegenis, ką padarė Tavistoko instituto atstovas A. D. Lindsėjus, kuris pakeitė koledžo direktorių T. H. Gryną, Eliotas buvo priimtas į Apvalųjį Stalą ir toliau buvo pasiųstas į Karališkąjį Užsienio Reikalų institutą, kuriame gavo pareigas, dėl kurių turėjo grįžti į Ameriką ir tapti lyderiu akademiniuose sluoksniuose.

Apvaliojo Stalo filosofija buvo ta, kad buvo siekiama stumti savo narius į pareigybes, leidžiančias formuluoti ir įgyvendinti socialinę politiką per socialinius institutus, kurių dėka galima buvo manipuliuoti masėmis. Apvaliojo Stalo nariai prasiskverbdavo į aukščiausius bankininkystės postus po išklausyto kurso Tavistoko institute. Kursą vedė lordas Lekonsfildas, artimas britų karališkajai šeimai, o vėliau jį skaitė Robertas Brandas, kuris vėliau ėmė vadovuti stambiam prancūzų bankui Lazard Freres. Karališkasis užsienio reikalų institutas buvo ir tebelieka įstaiga, kuri pačiais glaudžiausiais ryšiais susijusi su britų monarchija.

Apvalusis Stalas turi visą eilę dukterinių organizacijų, tarp jų ir šias: Bildebergo klubą, kurį įkūrė Dankanas Sendisas (Duncan Sandys), žinomas politikas ir velionio Vinstono Čerčilio žentas, “Dičlio fondas” (Ditchley Foundation), slaptas bankininkų klubas, kurį demaskavau 1983 metų darbe “Tarptautinis bankininkų sąmokslas: Dičlio fondas”. Da galima paminėti trišalę komisiją, Jungtinių Valstijų Atlanto sąjungą ir Aspeno humanitarinių tyrimų institutą, kurio slaptas užkulisinis kūrėjas yra lordas Balokas (Lord Bullock) ir Karališkojo užsienio reikalų instituto, kuris vadovavo Roberto Andersono veiklai.

Henrio Kisindžerio, pagrindinio karališkojo užsienio reikalų instituto agento Amerikoje, kelias į valdžią – tai britų monarchijos triumfo Amerikos atžvilgiu istorija. Tai siaubingas pasakojimas, pernelyg ilgas, kad jį čia pateiktume. Ir vis dėlto būtų neatsakinga iš mano pusės nepaminėti bent jau svarbiausių Kisindžerio skrydžio į šlovę, turtus ir valdžią faktų.

Po būtinosios karinės tarnybos Amerikos kariuomenėje, kur jis buvo Frico Kremerio vairuotojas ir išvažinėjo visą karo sugriautą Vokietiją, Kisindžeris buvo atrinktas – dėka Openheimerių šeimos – tolimesniam mokymuisi Vilton parke. Tuo metu Kisindžeris turėjo eilinio laipsnį. 1952 metais jį pasiuntė į Tavistoko institutą, kur jo apdorojimu užsiėmė R. V. Dikas,

išvertęs Henri išvirkščią. Po to jau niekas nebegalėjo sulaikyti Kisindžerio. Jį pasiuntė tarnauti Tarptautinių santykių tarybos Niujorko skyriuje, kuriam vadovao Džordžas Franklinas ir Hamiltonas Fišas.

Laikoma, kad oficialios JAV branduolinės politikos projektas buvo pristatytas Kisindžeriui jam būnant Tavistoke. Kisindžeris tiesiogiai dalyvavo toliau formuluojant šitą projektą per Apvaliojo Stalo seminarą "Branduolinis ginklas ir užsienio politika", kuriame buvo sukurta doktrina, žinoma kaip "lankstus atsakymas" – absoliutus iracionalumas, kuris pagarsėjo pavadinimu MAD (beprotiškas).

Dėka Viljamo Elioto ir globojant Džonui Vileriui Benetui, vyriausiajam Apvaliojo Stalo direktoriui, apie ką jis rašė savo knygoje "Pragmatiškas perversmas politikoje", Kisindžeris buvo kooptuotas į Apvalųjį Stalą, kad prastumtų monetaristinę politiką, kurią jis studijavo "Tarptautiniuose Harvardo seminaruose".

Kisindžeris godžiai sugėrė Elioto pamokymus, jis jau nebebuvo panašus į žmogų, kurį generolas Kremeris kitados apibūdino kaip mano "mažą vairuotoją žydelį". Kisindžerį įkvėpė Baliolo magistro dvasia ir jis tapo ištikimu supuvusios britų aristokratijos mokiniu. Įsisavinęs Toinbio, vyriausiojo žvalgybos direktoriaus MI6 prie Karališkojo užsienio reikalų instituto filosofiją, jis panaudojo jos postulatus savo diplominei disertacijai.

7 dešimtmečio viduryje Kisindžeris įrodė savo naudingumą "Apvaliajam stalui" ir Karališkajam užsienio reikalų institutui, t.y. britų monarchijai. Kaip paskatinimas ir tuo pat metu išbandymas, sekė jo įtraukimas į nedidelę grupę, kuriai priklausė Džeimsas Šlesingeris (James Schlessinger), Aleksandras Heigas ir Denielis Elsbergas. "Apvalusis stalas" vykdė seriją eksperimentų. Su šia grupe bendradarbiavo vyriausias Politinių tyrimų instituto teoretikas Noamas Čomskis.

Heigas, kaip ir Kisindžeris, dirbo generolui Kremeriui, bet ne vairuotoju, ir generolas savo globotiniui surado visą eilę postų Gynybos ministerijoje. Kai tik Kisindžeris buvo paskirtas patarėju nacionalinio saugumo klausimais, Kremeris pasiekė, kad Heigas būtų paskirtas jo pavaduotoju. Elsbergas, Heigas ir Kisindžeris vėliau įgyvendino Karališkojo užsienio reikalų instituto sugalvotą Votergeito planą, skirtą išvyti Niksoną už tai, kad jis nepakluso tiesioginiams Komiteto 300 nurodymams. Heigas vaidino pagrindinį vaidmenį psichologiniame Niksono apdorojime ir dėka šios veiklos, skirtos prezidento valiai "suminkštinti", faktinė valdžia Baltuosiuose Rūmuose perėjo Kisindžeriui. Kaip jau minėjau 1984 metais, Heigas buvo Baltųjų rūmų tarpininkas, pramintas "gilia gerkle" (deep throat), kuris perdavinėjo informaciją Vudvardo ir Bernšteino komandai iš Washington Post.

Niksono persekiojimas, pasitelkus Votergeito bylą, tuo metu buvo pats stambiausias perversmas, kurį pasisekę vykdyti Apvaliajam Stalui,

Karališkojo užsienio reikalų instituto įrankiui. Visos supainiotos šios bylos gijos veda link Apvaliojo Stalo, o iš ten – į Karališkąjį užsienio reikalų institutą ir tiesiogiai į Anglijos karališką šeimą. Niksono pažeminimas tapo akivaizdžia pamoka ir įspėjimu būsimiems JAV prezidentams, kad jie neimtų manyti, jog gali stoti prieš Komitetą 300 ir nugalėti. Kenedis buvo negailestingai užmuštas visos amerikiečių tautos akivaizdoje dėl tos pačios priežasties. Tuo tarpu Niksono figūra nebuvo laikoma tokia reikšminga, kad jis susilauktų Kenedžio likimo.

Kad ir koks metodas būtų pasirinktas, Komitetas 300 imasi priemonių, kad kiekvienas prezidentas suvoktų: nėra nė vieno žmogaus, kurio mes negalėtume pasiekti. Apie tai, kad šis įspėjimas tebegalioja iki šiol, liudija prezidento Bušo elgesys: pastarojo pastangos įsiteikti savo šeimininkams turėtų kelti rimtą susirūpinimą tiems, kuriems rūpi Amerikos ateitis.

Votergeito tikslas pasidarė aiškesnis po atsitikimo su “Pentagono dokumentais” ir iš to fakto, kad Šlesingeris buvo paskirtas į Niksono administraciją tam, kad stabdytų gynybinių žynybų darbą ir priešintųsi atominės energetikos plėtojimui. Šį uždavinį Šlesingeris vykdė, užimdamas atsakingas pareigas Atominės energetikos komisijoje, kuri vaidina lemiamą vaidmenį Amerikos deindustrializacijoje. Pradedant šiuo momentu, mes galime atsekti ekonominės 1991 metų depresijos, dėl kurios darbo neteko 30 mln amerikiečių, ištakas.

Prasiskverbti į Komitetą 300 ir oligarchų šeimas, kurios jį sudaro, praktiškai neįmanoma. Nuo jų labai sunku nuplėšti kamufliažą. Kiekvienas laisvę mylintis amerikietis turi žinoti štai ką: Komitetas 300 diktuoja visą Amerikos vidaus ir užsienio politiką štai jau beveik 200 metų. Akivaizdžiausiai tai pasireiškė taip vadinamos “Trumeno doktrinos” atveju, doktrinos, kurią Čerčilis kalte įkalė į galvą tam menkam žmogeliukui iš Indipendenso miestelio Misurio valstijoje.

Štai tiktai ka kurie buvusieji nariai, kurių palikuonys užėmė laisvas vietas po jų mirties, o taip pat dabartiniai Komiteto 300 nariai: seras Markas Terneris (Sir Mark Turner), Džeraldas Vilijersas (Gerald Villiers), Samiuelis Montegiu (Samuel Montague), Inčkeipai (Inchcapes), Kesvikai (Keswicks), Pyzai (Peases), Šrioderiai (Schroeders), Arli (Airlies), Čerčiliai (Churchills), Frezeriai (Freasers), Lazariai (Lazars), Džardin Matesonai (Jardine Mathesons). Pilnas Komiteto 300 narių sąrašas bus pateiktas kitoje šios knygos vietoje. Šie žmonės iš Komiteto 300 ĮSAKĖ prezidentui Vilsonui stoti prieš Vokietiją per I Pasaulin karą, šis Komitetas įsakė Ruzveltui išprovokuoti japonų ataką prieš Perl Harborą, kad JAV įstotų į karą.

Šie žmons, šis Komitetas įsakė mūsų tautai kariauti Korėjoje, Vietname ir Persų įlankoje. Gryna teisybė yra tai, kad JAV kovėsi penkiuose karuose šį šimtmetį vardan Komiteto 300. Panašu, kad beveik niekas nesustos ir neužduos klausimo: „Kodėl mes kovėmės šiuose karuose?” galingas

„patriotizmo" būgnas, karinga muzika, plėvesuojančios vėliavos ir geltonos juostelės, atrodo, atėmė didžiai mūsų tautai protą.

Per penkiasdešimtąsias Perl Harboro metines vykdoma nauja „neapykantos Japonijai" kampanija, ir daro tai tiesioginiu, begėdiškiausiu būdu ne „Ramiojo vandenyno santykių institutas", o Bušo administracija ir Kongresas. Siekiama to paties tikslo, kokio siekė Ruzveltas, provokuodamas ataką prieš Perl Harborą: pavaizduoti japonus agresoriais ir pradėti ekonominį karą, o paskui parengti mūsų jėgas sekančiai fazei – ginkluotai agresijai prieš Japoniją.

Šis planas jau paleistas į darbą, tik laiko klausimas, kad mūsų sūnūs ir dukterys bus pasiųsti į skerdyklą feodalinių lordų iš Komiteto 300 labui. Mes turim visiems paskelbti: „Mus ketina paaukoti ne vardan laisvės ir ne iš meilės tėvynei, o vardan tironijos, kuri netrukus apims visą planetą.

Šios organizacijos gniaužtai tiek stiprūs, kad 95% britų piliečių nuo 1700 metų priversti tenkintis mažiau kaip 20% nacionalinių tos šalies turtų. Būtent tai oligarchiniai feodaliniai anglų lordai mėgsta vadinti „demokratija". Šitie išpuoselėti anglų džentelmenai faktiškai yra nepaprastai negailestingi – tai, ką jie padarė Indijoje, Sudane, Egipte, Irake, Irane ir Turkijoje pasikartos kiekvienoje šalyje, įvedus Naująją Pasaulio Tvarką – Vieningą Pasaulio vyriausybę. Jie pasinaudoja kiekviena tauta ir jos turtais, kad užsitikrintų savo privilegijuotą gyvenimo būdą. Būtent šio britų aristokratijos sluoksnio turtai sudėtingais ryšiais susiję ir persipynę su prekyba narkotikais, auksu, deimantais, ginklais, komercija ir pramone, nafta, masinės informacijos priemonėmis ir pramogų industrija.

Neskaitant eilinių leiboristų (bet ne jų lyderių), dauguma britų politinių veikėjų yra kilę iš tituluotų šeimų, jų titulai yra paveldimi ir perduodami iš tėvo vyriausiajam sūnui. Tokia sistema garantuoja, kad jokie pašaliniai negali nė pasvajoti apie politinę valdžią Anglijoje. Ir vis dėlto kai kuriems svetimiesiems pasiseka prasibrauti į elito gretas.

Paimkime, pavyzdžiui, lordą Halifaksą, buvusį britų pasiuntinį Vašingtone, žmogų, kuris perdavinėjo Komiteto 300 įsakymus mūsų vyriausybei per II Pasaulinį karą. Jo sūnus Čarlzas Vudas vedė mis Primrouz (Primrose), lordo Rotšildo kraujo giminaitę. Už tokių vardų kaip lordas Sveitlingas (Swaythling), slepiasi Montegiu, Anglijos Banko direktoriaus, karalienės Elžbietos II patikėtinio ir patarėjo, Shell Oil kontrolinio akcijų paketo savininko vardas. Visi jie – Komiteto 300 nariai. Kai kuri seni barjerai šiandien jau sugriuvo. Titulas šiandien jau nebe vienintelis kriterijus, kad galima būtų prieiti prie Romos klubo.

Manau, reikia padaryti apžvalgą tų dalykų, kurių Komitetas 300 tikisi pasiekti, parašyti apie jo tikslus ir uždavinius, prieš pradedant aprašinėti visą tą milžinišką, plataus masto, tarpusavyje persipynusią bankų, draudimo

bendrovių, korporacijų struktūrą. Kad parengčiau žemiau pateiktą informaciją, prireikė metų metus trukusių tyrinėjimų ir ieškojimų, kurių metu buvo gretinami šimtuose dokumentų pateikiami duomenys, taip pat pravertė mano asmeniniai kontaktai, suteikę galimybę prieiti prie popierių, kuriuose esama svarbių detalių.

Komitetą 300 sudaro konkretūs asmenys, savo sričių specialistai, įskaitant specialistus šėtono kulto (cultus diabolicus), sąmonės pakeitimo cheminėmis priemonėmis, nuodijimo, žvalgybos srityse, bankų verslo ekspertus. Nereikia pamiršti buvusių Komiteto narių, turint galvoje svarbų jų vaidmenį praeityje, o taip pat to fakto, kad jų vietas užėmė jš šeimos nariai, įrodę, kad yra verti šios garbės.

Tarp Komiteto narių esama senųjų Europos Juodosios Aristokratijos (European Black Nobility) šeimų, šeimų iš Amerikos rytų liberaliojo isteblišmento (the American Eastern Liberal Establishment), Iliuminatų, arba, kaip jie žinomi Komitete – „MORIAH CONQUERING WIND". Reikia paminėti „Mumo grupę" (Mumma Group), Nacionalinę bažnyčių tarybą (The National Council of Churches), Pasaulinę bažnyčių tarybą (The World Counsil of Churches), Pašvęstųjų ratą (Circle of Initiates), Devynis nežinomuosius (Nine Unknown Men), Lukuso trestą (Lucus Trust), Jėzuitų išlaisvinimo teologus (Jesuit Liberation Teologists), Siono seniūnų ordiną (The Order of the Elders of Zion), Nazi kunigaikščius (Nasi Princes), Tarptautinį valiutos fondą, Tarptautinių atsiskaitymų banką, JTO, Centralą (Central), britų masonų ložę Kvator Koronati (British Quator Coronati), italų masonų ložę P 2 (ypač jos narius, kurie priklauso Vatikano hierarchijai, CŽV, išrinktieji nariai iš Tavistoko instituto, įvairių fondų ir draudimo bendrovių, išvardinti žemiau pateiktuose sąrašuose, nariai, HSBC banką, Milnerio grupę Apvalusis stalas (Milner Group – Round Table), Činio fondą (Cini Foundation), Vokietijos Maršalo fondą (German Marshasll Fund), Dičlio fondą (Ditchley Foundation), NATO, Romos klubą, žaliųjų judėjimą (Environmentalists), Šv. Jono Jeruzaliečio ordiną (The Order of St. John of Jerusalem), Vieningosios pasaulinės vyriausybės bažnyčią (One World Government Church), Socialistų internacionalą, Juodąjį Ordiną, Tulės draugiją, Anenerbę-Rozenkroicerius, Didžiuosius Aukščiausiuosius (The Great Superior Ones) ir ŠIMTUS kitų organizacijų.

Ką gi mes matome? Netvirtą sąjungą žmonių su keistomis idėjomis? Žinoma, ne. Komitetui 300, kuris tur 150 metų istoriją, priklauso kai kurie patys ryškiausi intelektai, surinkti draugėn, kad sukurtų absoliučiai totalitarią ir absoliučiai valdomą „naują" visuomenę. Iš tiesų ši visuomenė nėra nauja, visos jos idėjos pasisemtos iš šėtoniškų kultų. Viskas juda link Pasaulio Vyriausybės, kurią pakankamai gerai aprašė velionis H. Velsas savo darbe, užsakytame Komiteto 300, kurį rašytojas drąsiai pavadino „Atviras sąmokslas – pasaulinės revoliucijos planai" (The Open Conspiracy – plans for a world revoliution).

Tai drąsūs ketinimai, nors, faktiškai, gal ne tokie ir drąsūs, kadangi niekas nepatikėjo Velsu, išskyrus „Didžiuosius Aukščiausiuosius", „Anenerbės" narius ir tuos, kuriuos šiandien pavadintume „insaideriais". Štai dalis to, ką siūlė Velsas.

„Atviras Sąmokslas iš pradžių pasireikš, aš manyčiau, kaip sąmoninga inteligentiškų ir, kai kuriais atvejais, turtingų žmonių organizacija, kaip judėjimas, kuris turi aiškius socialinius ir politinius tikslus, pagal bendrą susitarimą ignoruojantis didžiąją dalį egzistuojančio politinio aparato arba naudojantis jį kaip atsitiktinį instrumentą atskirose stadijose – tiesiog tai bus tam tikro skaičiaus žmonių judėjimas konkrečia kryptimi, žmonių, kurie netrukus atras, su tam tikra nuostaba, bendrą tikslą, link kurio jie eina. Visomis įmanomomis priemonėmis ji darys įtaką vyriausybėms ir jas kontroliuos".

Kaip ir Orvelo knyga „1984", Velso kūrinys yra ne kas kita, kaip masių agitavimas Pasaulinės Vyriausybės naudai. Jeigu susumuosime Komiteto 300 ketinimus ir tikslus, gausime maždaug tokį rezultatą:

Vieninga Pasaulinė Vyriausybė ir vieninga pinigų sistema, kurias sudaro nuolatiniai, nerenkami, valdžią paveldintys oligarchai. Pastarieji išsirenka lyderius iš saviškių tarpo pagal feodalinę sistema, kaip tai buvo Viduramžiais. Tokiame Vieningame pasaulyje gyventojų skaičius bus ribojamas, apribojant vaikų skaičių šeimoje, pasitelkiant krus, ligas ir badą, kol iš visų pasaulio gyventojų beliks 1 milijardas, nešantis naudą valdančiai klasei griežtai ir aiškiai apibrėžtose veiklos srityse.

Vidurinės klasės nebus – tik valdovai ir tarnai. Visi įstatymai bus unifikuoti pasaulinių teismų juridinės sistemos rėmuose, visur bus naudojamas vienas ir tas pats įstatymų kodeksas, o jų laikymąsi užtikrins Vieningosios Pasaulio vyriausybės policija. Jungtinės šios Vyriausybės karinės pajėgos prievarta įdiegs įstatymus visose buvusiose valstybėse, kurių daugiau nebeskirs sienos. Sistema stovėsiant gerovės valstybės pamatų. Kas pakluso Pasaulio Vyriausybei, tas bus apdovanotas puikiomis gyvenimo sąlygomis, kas ims maištauti, bus paprasčiausiai numarintas badu ar paskelbtas už įstatymo ribų ir taps taikiniu kiekvienam, kas panorės jį nužudyti. Asmeniniai šaunamieji ar šaltieji ginklai bus uždrausti.

Bus leistina tik viena religija – Vieningosios Pasaulio Vyriausybės bažnyčia, kuri, kaip ms žinome, egzistuoja nuo 1920 metų. Satanizmas ir juodoji magija bus pripažinti teisėtais dėstomais dalykais, tuo pat metu uždraudžiant privačias ar bažnytines mokyklas. Visos krikščioniškos bažnyčios bus sugriautos, o pati krikščionybė nugarmės į praeitį.

Kad būtų sukurta situacija, kai nebėra jokios asmeninės laisvės ir jokių laisvės koncepcijų, nebebus tokių dalykų kaip respublikinė valdymo forma ir tautos suverinitetas. Nacionalinis pasididžiavimas ir rasinė kilmė bus

išnaikinti, o pereinamuoju laikotarpiu netgi užuominos apie rasinę priklausomybę bus griežčiausiai baudžiamos.

Kiekvienam žmogui bus įteigta, kad jis yra Vieningosios Vyriausybės tvarinys. Visi žmonės turės identifikacinius numerius, kurių nešiojimą galima bus lengvai patikrinti. Identifikaciniai numeriai bus suvesti į NATO kompiuterius, prie kurių Vyriausybės įstaigos turės žaibišką priėjimą bet kuriuo momentu. Suvestiniai CŽV, FTB, policijos, Mokesčių Valdybos, FEMA ir Socialinio draudimo agentūros failai bus žymiai praplėsti ir taps pagrindu personalinių dosjė kiekvienam JAV gyventojui duomenų bazei.

Santuokos bus paskelbtos už įstatymo ribų ir šeimyninio gyvenimo, kokį jį mes žinome dabar, nebeliks. Vaikus atims iš tėvų ankstyvoje vaikystėje ir auklės juos prižiūrėtojai, kaip valstybinį turtą. Toks eksperimentas buvo atliktas Rytų Vokietijoje, valdant Erichui Honekeriui, kai vaikus atimdavo iš tėvų, laikomų nelojaliais piliečiais. Moterys bus ištvirkintos nuolatiniu „moterų emancipacijos" procesu. Laisvas seksas taps priverstiniu.

Jei vyresnė kaip 20 metų moteris pažeis nustatytas taisykles, ji bus griežtai baudžiama. Po to, kai pagimdys du vaikus, moterys bus apmokomos savarankiškai darytis abortus. Atitinkami duomenys bus laikomi kiekvienos moters asmeninėje byloje regioniniuose kompiuteriuose. Jeigu moteris pastojo po to, kai jau pagimdė du vaikus, ją prievarta pasiųs į kliniką abortui ir tuo pat metu bus atlikta sterilizacija.

Bus plačiai paskleista pornografija, o kiekviename kino teatre bus privalomai rodomi pornografiniai filmai, įskaitant homoseksualistinius. „Atstatančių jėgas" narkotikų vartojimas bus privalomas – kiekvienam bus paskirta narkotikų kvota, kurią bus galima nusipirkti parduotuvėse. Bus plačia paplitę sąmonę pakeičiantys narkotikai ir jų vartojimas bus privalomas. Tokie narkotikai bus įmaišomi į maistą ar geriamą vandenį nežinant žmonėms. Visur bus įsteigti narkotiniai barai, valdomi Vieningosios Vyriausybės agentų, kuriuose žmonės-vergai praleis savo laisvalaikį. Tokiu būdu elitui nepriklausančių žmonių masė bus degraduota iki dresiruotų gyvulių rango – be nuosavos valios, lengvai paklūstančių ir valdomų.

Ekonominės sistemos pagrindas – oligarchinės klasės viešpatavimas. Maisto ir paslaugų gaminama ir tiekiama lygiai tiek, kiek būtina, kad funkcionuotų masinio vergiško darbo lageriai. Visi turtai sukoncentruoti elitinių Komiteto 300 narių rankose. Kiekvienam žmogui bus įteigta, kad jis arba ji visiškai priklauso nuo valstybės – išgyvenimo prasme. Pasaulis bus valdomas Komiteto 300 dekretais, kurie tučtuojau įgaus įstatymų galią.

Pramonė turi būti visiškai sunaikinta, drauge su atominėmis energetikos sistemomis. Tik Komiteto 300 nariai ir jų išrinktieji turės teisę tvarkyti planetos resursus. Žemės ūkis atiteks išimtinai Komitetui 300, o maisto produktų gamyba bus griežtai kontroliuojama. Kai visos šios priemonės

pradės nešti savo vaisius, didelių miestų gyventojai bus prievarta iškeldinti į atokius rajonus, o tie, kurie atsisakys išvažiuoti, bus išnaikinti panašiai, kaip žmonės buvo naikinami Pasaulinės Vyriausybės eksperimento Kambodžoje metu (Pol Potas).

Mirtinų ligonių ir pagyvenusių žmonių eutanazija bus privaloma. Miestų gyventojų skaičius neviršys iš anksto nustatyto skaičiaus, kaip tai aprašyta Kalergio darbuose. Kvalifikuoti darbuotojai bus perkeliami į kitus miestus, jeigu tasai miestas, kuriame jie dirba, bus perpildytas. Kiti darbuotojai bus atsitiktine tvarka atrinkti ir pasiųsti į neužpildytus miestus.

Mažiausiai 4 milijardai „jokios naudos neduodančių valgytojų" iki 2050 metų bus išnaikinti karais, organizuotomis epidemijomis, mirtinomis, sparčiai progresuojančiomis ligomis ir badu. Elektros energijos, maisto ir vandens kiekis bus palaikomas lygmenyje, pakankamame vien tik ne-elito vegetavimui, tai pasakytina pirmiausiai apie baltuosius Vakarų Europos ir Šiaurės Amerikos gyventojus, o kitos rasės seka po to. Kanados, Vakarų Europos ir JAV gyventojų skaičius bus sumažintas greičiau negu kituose kontinentuose, kol pasaulio gyventojų skaičius nepasieks kontroliuojamo 1 milijardo, ir kurių 500 milijonų bus kinai ir japonai, pasirinkti dėl to, kad jie jau daugybę šimtmečių patyrė griežtą reglamentaciją ir priprato paklusti valdžiai.

Kartas nuo karto bus suorganizuotas maisto, vandens ir medicininės pagalbos deficitas, kad basės prisimintų, jog jų egzistavimas 100% priklauso nuo geros Komiteto 300 valios.

Sunaikinus tokias pramonės šakas kaip statyba, automobilių pramonė, metalurgija, gyvenamų namų statyba bus apribota, o išlikusios pramonės šakos bus kontroliuojamos Romos klubo, kaip ir visi moksliniai bei kosminiai tyrimai, kuriuos smarkiai apribos ir Kontroliuos Komitetas 300. Kosminė buvusių valstybių ginkluotė bus sunaikinta drauge su branduoline.

Visi pagrindiniai ir pagalbiniai farmacijos produktai, gydytojai, stomatologai ir kiti medicinos darbuotojai bus užregistruoti centriniame duomenų banke, ir vaistai arba medicinos pagalba nebus suteikiama be specialaus regioninių kontrolierių, atsakingų už kiekvieną miestą, miestelį ir kaimą, leidimo.

Jungtines Valstijas užtvindys svetimų kultūrų žmonės, kurie galutinai sunaikins Baltąją Ameriką, žmonės, neturintys jokio supratimo apie tai, ką gina Amerikos Konstitucija ir kurių protuose laisvės ir teisingumo sąvokos yra tiek silpnos, kad joms neteikiama jokios reikšmės. Svarbiausiu rūpesčiu taps maistas ir būstas.

Bus uždrausta visų centrinių bankų veikla, išskyrus Tarptautinių atsiskaitymų banką ir Pasaulio banką. Privatūs bankai bus paskelbti už įstatymo ribų. Atlygis už atliktą darbą bus išmokamas per unifikuotą, iš

anksto Pasaulio Vyriausybės nustatytą skalę. Bus uždrausta reikalauti didinti atlyginimą, o taip pat bet kokie nukrypimai nuo standartinės unifikuotos skalės. Tie, kurie pažeis įstatymą, bus nedelsiant baudžiami.

Ne elito rankose nebebus jokių grynų pinigų. Atsiskaitymai bus atliekami debito kortelėmis su savininko identifikaciniais numeriais. Asmenys, pažeidę Komiteto 300 normas ir taisykles, bus baudžiami kortelės pristabdymu didesniam ar mažesniam laikotarpiui, priklausomai nuo nusižengimo sunkumo. Kai tokie žmonės ateis apsipirkti, jie staiga pamatys, kad jų kortelės įtrauktos į juoduosius sąrašus ir jie nebegali gauti jokių prekių bei paslaugų. Mėginimai pardavinėti senąsias sidabrines, arba senovines brangių metalų monetas bus prilyginami sunkiam nusikaltimui, baudžiamam mirtimi. Visas senąsias monetas bus pareikalauta priduoti iki tam tikro laiko drauge su šaunamaisiais ginklais, sprogmenimis ir automobiliais. Tiktai elitui ir aukšto rango Pasaulio Vyriausybės funkcionieriams bus leidžiama turėti asmeninį ginklą, pinigų ir automobilių.

Jeigu žmogus rimtai nusikalto, jo kortelė bus atimta tame kontroliniame punkte, kuriame jis ją pateiks. Žmogus daugiau nebegalės gauti maisto, vandens, būsto ir kvalifikuotos medicinos pagalbos ir oficialiai bus laikomas esančiu už įstatymo ribų. Tokiu būdu bus sukurtos didžiulės išvarytųjų gaujos, gyvenančios tose vietose, kur lengviausia prasimanyti išgyvenimui reikalingų dalykų. Juos medžios ir žudys, atsiradus pirmai palankiai galimybei. Asmenys, kurie kokiu nors būdu padeda išvytiesiems, taip pat bus žudomi. Vietoje nusikaltėlių, kurie nepasidavė policijai ar kariškiam iki nustatyto termino, kalėjiman sės jų atsitiktine tvarka pasirinkti artimieji.

Bus kurstoma priešprieša tarp konkuruojančių frakcijų ir grupių, tokių kaip arabai ir žydai, Afrikos gentys ir joms leis kariauti naikinamuosius karus, prižiūrint NATO ir JTO stebėtojams tokia pati taktika bus naudojama Centrinėje ir Pietų Amerikoje. Šie karai vyks dar IKI TO, kai įsitvirtins Pasaulio vyriausybė, ir jie bus organizuojami visuose kontinentuose, kur gyvena didelės žmonių grupės su ryškiais etniniais ypatumais, tokios kaip sikhai, Pakistano musulmonai ir Indijos indusai. Etniniai ir religiniai prieštaravimai bus užaštrinti, o kaip „reguliavimo" priemonės bus naudojamos žiaurių konfliktų skatinimai ir kurstymai.

Visos informacijos tarnybos bus kontroliuojamos Pasaulinės Vyriausybės. Prisidengus „pramogomis" bus reguliariai plaunami protai, kas jau praktikuojama Amerikoje, kurioje ši veikla tapo ištisu mokslu. Vaikai, atimti iš „nelojalių" tėvų, gaus specialų išsilavinimą, skatinantį žiaurumą. Abiejų lyčių jaunimas bus apmokytas saugoti Pasaulio Vyriausybės darbo lagerių sistemos kalinius.

Iš to, kas čia pasakyta, akivaizdu, kad reikia dar daug nuveikti, kol įsigalės naujoji Pasaulio Tvarka. Komitetas 300 gerokai anksčiau ištobulino civilizacijos, kokią mes ją dabar žinome, sugriovimo planus. Kai kurie iš šių

planų paaiškėjo iš klasikinės Bžezinskio knygos „Technotroninė era" ir iš Romos klubo įkūrėjo Aurelio Pečejo darbų, ypač iš jo knygos „Priešais bedugnę".

Šioje knygoje Pečejis papasakojo apie Komiteto 300 planus pavergti žmogų, kurį jis pavadino PRIEŠU. Pečejis pacitavo Feliksą Džerzinskį, kuris kitados pasakė Sidnėjui Reiliui per patį raudonojo Teroro įkarštį, kai buvo iššudyti milijonai rusų: „Kodėl mane turėtų jaudinti, kiek žmonių miršta? Netgi krikščionių Biblija kalba apie tai, kad žmogumi pasirūpins Dievas. Man žmonės – tai ne kas kita, kaip smegenys – vienoje pusėje ir mėšlo fabrikas – kitoje".

Sidnėjus Reilis buvo operatyvinis MI6 darbuotojas, pasiųstas stebėti Džerzinskio veiklos. Manoma, kad jį tasai draugas Feliksas i nušovė, kai jis pamėgino pabėgti iš Rusijos. Buvo sukurtas kruopštus scenarijus, pagal kurį britų parlamento nariai pakėlė triukšmą ir pradėjo garsiai reikalauti ataskaitos apie Reilio veiklą Rusijoje. Tai sukėlė grėsmę, kad bus atskleistas Komiteto 300 vaidmuo Baku naftos verslovių užvaldyme ir paaiškės, kad būtent Komitetas 300 suteikė didžiausią pagalbą Leninui ir Trockiui per bolševikų revoliuciją. Kad iš Reilio nebūtų išpešta teisybė, MI6 nusprendė inscenizuoti jo mirtį. Būdamas Rusijoje, Reilis gyveno prabangiame vasarnamyje, skirtame bolševikų elitui.

Įrodinėdamas, kad užgrius chaosas, jeigu postindustrinė Amerika nebus valdoma „Atlanto Aljanso" – Komiteto 300 pseudonimas – Pečejis siūlė atlikti Maltuso teorijomis pagrįstą gyventojų išrūšiavimą viso pasaulio mastu. Jis numatė susidūrimą tarp Tarybų Sąjungos mokslinio-techninio aparato ir Vakarų pasaulio. Dėl to Varšuvos sutarties šalims buvo pasiūlyta konvergencija su Vakarais Pasaulio Vyriausybės rėmuose, kad galima būtų tvarkyti pasaulio reikalus, remiantis krizių valdymo ir globalaus planavimo metodais.

Įvykiai, susiklostę buvusioje TSRS ir kelių nepriklausomų valstybių, sujungtų su Rusija į laisvą federaciją, atsiradimas visiškai atitinka tai, ką numatė Pečejis ir Romos klubas ir aiškiai išsakė abiejose knygose, kurias paminėjau. Su šitaip suskaldyta Tarybų Sąjunga bus lengviau susidoroti negu su galinga ir vieninga rusų tauta. Planai, sukurti Komiteto 300 Pasaulio Vyriausybei, kuriuose numatytas Rusijos suskaldymas, dabar labai sparčiai realizuojami. Įvykiai Rusijoje 1991 metų pabaigoje atrodo dar dramatiškiau, jeigu žvelgsime į juos iš ilgalaikių planų, kuriuos Komitetas sukūrė dar 7 dešimtmetyje, pozicijų.

Vakarų Europos tautos stumiamos į federacinę valstybę su viena vyriausybe ir viena valiuta. Iš ten analogiška sistema bus žingsnis po žingsnio perkelta į JAV ir Kandą. JTO pamažu, bet užtikrintai transformuojasi į vykdomąjį pasaulio Vyriausybės organą. JTO politiką diktuos Amerika, kaip mes tai matėme Persų įlankos karo metu.

Lygiai tas pats ištiko britų parlamentą. Klausimo dėl britų dalyvavimo Persų įlankos kare svarstymas buvo atliktas itin sparčiais tempais – tam prireikė tiek pat laiko, kiek jo reikia pasiūlymui padaryti pertrauką parlamento posėdyje. Per visą ilgametę parlamento istoriją tai buvo pirmas atvejis, kai šitokio svarbaus sprendimo priėmimui buvo skirta tiek mažai laiko. Vienas reikšmingiausių įvykių parlamento istorijoje praėjo beveik nepastebėtas.

Mes jau artėjame prie to, kad JAV pradės siųsti savo kariuomenę bet kokių ginčių, aptariamų JTO reguliavimui. Pasitraukiantis iš posto generalinis sekretorius Peresas de Kueljeras, susišlavęs daugybę kyšių, buvo pats nuolaidžiausias JTO lyderis per visą istoriją, jis vykdė visus JAV paliepimus be jokių svarstymų. Jo įpėdinis su dar didesniu nuolankumu vykdys JAV vyriausybės nurodymus. Tai labai svarbus žingsnis kelyje į Pasaulinę Vyriausybę.

Per sekančius porą metų įvairiausių ginčų sprendimui bus labiau naudojamasi Tarptautiniu Hagos teismu. O jis yra Pasaulinės Vyriausybės juridinės sistemos prototipas, sistemos, kuri išstums visas kitas. Kai dėl centrinių bankų, vaidinančių svarbų vaidmenį NPT, tai ši problema beveik išspręsta. 1991 metų pabaigoje dominuojantį vaidmenį pasaulio finansuose vaidina Tarptautinių atsiskaitymų bankas. Privatūs bankai sparčiai nyksta, kuriant ‚Didžiojo dešimtuko" bankus, kurie kontroliuos bankininkystę visame pasaulyje, o viskam vadovaus Tarptautinių atsiskaitymų bankas ir TVF.

Europoje labai daug dotacinių valstybių, o ir Amerika labai sparčiai virsta pačia didžiausia pasaulyje dotacine šalimi. Kai tik žmonės tampa priklausomais nuo valstybės gyvenimo sąlygų užtikrinimo srityje, pasidaro labai sunku juos atpratinti nuo to, ką matėme iš paskutinių Amerikoje vykusių rinkimų, per kuriuos 98% asmenų, užimančių renkamas pareigas, buvo sugrąžinti į Vašingtoną mėgautis geru gyvenimu, nežiūrint į ganėtinai prastas jų reputacijas.

Asmeniniai šaunamieji ginklai uždrausti jau trijuose ketvirtadaliuose pasaulio teritorijos, tik Amerikoje žmonės vis dar gali turėti visų tipų ginklus, tačiau ši teisę labai sparčiais tempais ribojama vietiniais ir valstijų įstatymais, kas pažeidžia piliečių konstitucines teises. Iki 2010 metų asmeniniai ginklai Amerikoje taps istorija.

Šitokiu būdu, nerimą keliančiu greičiu naikinamas ir švietimas. Pasitelkus į pagalbą įvairiausius juridinius pretekstus ir dėl finansavimo trūkumo privačios mokyklos priverstos užsidaryti. Amerikos švietimo standartai nusmuko iki tokio žemo lygio, kad jį vargiai begalima pavadinti švietimu. Tai atitinka planą, kurį aprašiau aukščiau. Pasaulio Vyriausybė nenori, kad jūs vaikai gautų gerą išsilavinimą.

Sparčiai naikinama nacionalinė savimonė. Patriotizmas daugiau nebeskatinamas, išskyrus genocido karų atvejus, suplanuotus Pasaulinės Vyriausybės ir kariaujamus prieš tokias nacijas kaip Irakas ir Libija. Rasinis pasididžiavimas dabar smerkiamas ir laikomas prieštaraujančiu įstatymams daugumoje šalių, įskaitant JAV, Angliją, vakarų Europą ir Kanadą – šalių, kuriose didelė baltosios rasės koncentracija.

Po II Pasaulinio karo, vadovaujant slaptoms draugijoms, sparčiais tempais vykdomas respublikinės valdymo formos naikinimas. Nuverstų su Amerikos pagalba vyriausybių sąrašas yra pakankamai ilgas ir neinformuotam žmogui nelengva sutikti su tuo, kad vyriausybė šalies, besilaikančios respublikinės valdymo formos (kaip laikoma), turėdama unikalią konstituciją, gali atlikti tokius veiksmus, tačiau faktai byloja ką kita.

Šį tikslą Komitetas 300 išsikėlė prieš 100 metų. Amerika atakavo ir tebeatakuoja tas vyriausybes netgi kai pati respublikinė bazė Amerikoje atkakliai griaunama. Pradedant Loidu Katleriu (Lloyd Cutler), juridiniu prezidento Karterio patarėju, veikia ištisas konstitucinių juristų komitetas, turintis tikslą pakeisti JAV Kongresą parlamentine sistema, kuri neužtikrina tautos atstovavimo. Šis darbas vykdomas nuo 1979 metų, pagal atitinkamų pokyčių programą. Dėl ištikimybės šiam savo darbui, Katleris buvo priimtas į Komitetą 300. Galutinis parlamento reformos projektas turi būti pristatytas Komitetui 300 iki 1993 metų pabaigos.

Įsigalėjus naujai parlamentinei sistemai, parlamento nariai nebebus atsakingi prieš savo rinkėjus, o paklus parlamento vadovams ir balsuos, kaip jiems bus liepiama. Tokiu būdu, pasitelkus į pagalbą ardomąją biurokratinę ir juridinę veiklą, konstitucija drauge su asmens laisve bus panaikinta. Iš anksto suplanuota žmogaus degradacija bus paspartinta sekso propaganda. Nauji seksualinės degeneracijos kultai jau dabar kuriami britų karūnos, veikiančios per SIS ir MI6 tarnybas. Kaip mes jau žinome, visi šiuo metu veikiantys kultai buvo sukurti britų žvalgybos, dirbančios viešpataujantiems oligarchams.

Mes galime manyti, kad visiškai naujo seksualinio degeneratyvinio kulto sukūrimas – dar labai tolimos ateities uždavinys, tačiau aš turiu informacijos, kad tai gali būti užbaigta iki 1992 metų. 1994 metais „gyvieji šou" prestižiškiausiuose pramogų klubuose taps įprastais reginiais. Dabar kuriamas pakankamai respektabilus įvaizdis šiai „pramogų rūšiai".

Ateis laikas, kai Holivudo ir pramogų pasaulio įžymybės pradės kalbėti, kad tame ar aname klube tiesiog būtina surengti „gyvuosius seks šou". Homoseksualizmas demonstruojamas nebus. Naujame visuomenei priimtiname „pasismaginime" bus viešas heteroseksualių lytinių aktų demonstravimas, apie kuriuos žiniasklaida skelbs komentarus, panašius į tuos, kurie skelbiami apie Brodvėjaus šou ar paskutines filmų premjeras.

Beprecedentinis puolimas prieš moralines vertybes pasieks apogėjų 1992 metais. Pornografija daugiau nebebus vadinam „pornografija", o seksualinėmis pramogomis suaugusiems. Bus išpopuliarinti tokie lozungai kaip „Kam tai slėpti, jei visi tuo užsiima?" „Atsikratykim prietarų, kad viešas sekso demonstravimas – tai purvina ir žema". Tiems, kurie mėgsta tokį ištvirkimą, daugia nebereikės lankytis tamsiuose porno salonų užkaboriuose. Vietoje jų – prašmatnūs aukščiausios klasės klubai, lankomi žymių ir turtingų asmenų. Vieši seksualiniai reginiai bus paversti „menine" pramogų rūšimi. Dar blogiau – dauguma religinių „lyderių" visa tai palaikys.

Milžiniškas, siaubingas, visur prasiskverbiantis socialinės psichiatrijos aparatas, kurį sukūrė Tavistoko institutas ir platus jo filialų tinklas bus valdomas vienos vienintelės žinybos. Tai vieningas organas, sąmokslininkų hierarchija, ir jo pavadinimas – Komitetas 300. Tai valdžios struktūra ir valdžios centras, kuris smarkiai pranoksta bet kokio atskiro pasaulio lyderio ar kokios nors vyriausybės, įskaitant JAV vyriausybę ir prezidentus, valdžią, kuo įsitikino velionis Kenedis. Kenedžio nužudymas – tai Komiteto 300 akcija ir prie jos mes dar sugrįšime.

Komitetas 300 – tai absoliučiai slapta bendrija, kurią sudaro neliečiamos valdančios klasės atstovai, į kurių tarpą įeina Anglijos, Olandijos, Danijos ir kitų Europos šalių karališkosios šeimos. Po karalienės Viktorijos, venecijietiškos Juodosios aristokratijos matriarchės, mirties, šitie aristokratai nutarė, kad aristokratų valdžią visame pasaulyje galima įvesti susivienijus su nearistokratiškais, tačiau pakankamai galingais verslo lyderiais, dėl to durys į absoliučią valdžią buvo atvertos tiems, kuriuos Anglijos karalienė yra linkusi vadinti „prasčiokais".

Iš savo darbo žvalgyboje patirties aš žinau, kad užsienio šalių vadovai šitą visagalę grupę vadina „Magais". Stalinas sugalvojo jiems nuosavą pavadinimą; „Tamsos jėgos", o prezidentas Eizenhaueris, kuris niekad nepakilo aukščiau „tarnaujančio žydo" statuso, smarkiai neįvertino šitų jėgų, vadindamas jas viso labo „kariniu pramoniniu kompleksu". Stalinas sukūrė labai galingas tarybų Sąjungos atomines ir įprastas karines pajėgas, kadangi nepasitikėjo tais, ką jis vadino „Šeima". Jo įgimtas nepasitikėjimas Komitetu 300 ir Komiteto baimė buvo pagrįsti.

Masinių pramogų industrija, ypač kinas, buvo naudojama diskreditacijai tų, kurie mėgino įspėti apie šią pačią pavojingiausią grėsmę individualiai ir visos žmonijos laisvei. Laisvė – tai Dievo mums duotas dėsnis, kurį žmogus nuolatos stengiasi pažeisti arba panaikinti. Tačiau kiekvienas taip trokšta laisvės, kad iki šiol jokia sistema nesugebėjo išrauti šio jausmo iš žmonių širdžių. Eksperimentai, atlikti Tarybų Sąjungoje, Britanijoje ir Amerikoje, siekę atbukinti ir susilpninti žmoguje laisvės siekį, taip ir nepasiekė savo tikslo.

Tačiau įsiviešpatavus Pasaulinei vyriausybei ir NPT, bus išplėtoti didelio masto eksperimentai, kad šitas siekis būtų išrautas iš žmonių sielų, kūnų ir širdžių. Tai, ką mes jau patiriame – tėra niekai, lyginant su tuo, kas dar laukia. Atakos prieš sielą – tai daugybės rengiamų eksperimentų pagrindas ir aš su apgailestavimu turiu pasakyti, kad žinybos Amerikoje vaidins svarbų vaidmenį tuose siaubinguose bandymuose, kurie jau atliekami vietiniame lygmenyje tokiose vietose, kaip Betesdos karinio jūrų laivyno ligoninė ar Vakavilio kalėjimas Kalifornijoje.

Buv plačiai išreklamuoti filmai apie Džeimsą Bondą, tokie kaip „Žudikų biuras", „Matarezės ratas" ir kt. Tai buvo fantastika, specialiai skirta tam, kad būtų nuslėpta tiesa apie faktą, jog tokios organizacijos iš tiesų egzistuoja, o jų veiklos mastai yra tokie dideli, kad pranoksta drąsiausias Holivudo rašeivų fantazijas.

„Žudikų biuras" yra absoliučiai realus. Jis egzistuoja Europoje ir JAV ir turi vienintelį tikslą: atlikti Komiteto 300 pavedimus nužudyti aukšto rango asmenis, kada visos kitos įtakos priemonės nebeveikia. Būtent PERMINDEX įgyvendino Kenedžio nužudymą, vadovaujant serui Viljamui Stefensonui, kuris ilgus metus buvo pagrindinis britų karališkosios šeimos agentas „kovoje su kenkėjais".

Klėjus Šou, samdytas CŽV agentas, vadovavo kompanijai PERMINDEX iš Naujojo Orleano Prekybos Centro. Buvęs Naujojo Orleano apygardos prokuroras Džimas Harisonas labai arti prisikasė prie sąmokslo atskleidimo, iki pat Klėjaus Šou, tačiau po to su Harisonu „rimtai pasikalbėjo" ir Šou buvo paskelbtas nekaltu dėl bendrininkavimo sąmoksle, kuriuo tikslas – nužudyti Kenedį. Faktas, kad ŠOU buvo likviduotas tuo pačiu būdu kaip ir Džekas Rubis, dar vienas samdomas CŽV agentas – abu mirė užkrėsti sparčiai progresuojančiu vėžiu – pakankamai įtikinamai byloja apie tai, kad Harisonas ėjo teisingu keliu.

Antrasis „žudymo biuras" įsikūręs Šveicarijoje. Dar visai neseniai jam vadovavo vien tamsi asmenybė, kurios, beje vėlesnių nei 1941 metų nuotraukų neegzistuoja. Šio biuro operacijas finansavo ir, matomai, iki šiol tebefinansuoja Oltramarų (Oltramaire) šeima, priklausanti šveicarų Juodajai aristokratijai ir kontroliuojanti Lombard Odier Bank of Geneva – Komiteto 300 operatyvinę organizaciją. Pagal JAV armijos žvalgybos G2 dosjė, svarbiausiu biuro kontaktiniu asmeniu buvo Žakas Sustelis (Jacques Soustelle). Šita grupė taip pat buvo glaudžia susijusi su Alenu Dalesu ir Žanu de Meniliu (Jean de Menil), svarbiu Komiteto 300 nariu ir stambiu Teksaso naftos pramonininku. Žvalgybos G2 duomenys rodo, kad ši grupė aktyviai dalyvavo prekyboje ginklais Artimuosiuose Rytuose, o be to „žudymo biuras" surengė ne mažiau kaip 30 pasikėsinimų prieš de Golį, į kuriuos buvo tiesiogiai įsipainiojęs Žakas Sustelis. Tas pats Sustelis veikė kaip kontaktinis

asmuo sukilėlių grupėje Sendero Luminoso (šviesus kelias – isp.), kuri saugojo Komitetui 300 pavaldžius Peru kokaino gamintojus.

Kai visus pagrindinius „žudymo biuro" planus sužlugdė puikus DGSE (prancūzų žvalgyba, buvusi SDECE) darbas, užduotis buvo patikėta MI 6 (Military Intelligence Department Six), taip pat žinomai kaip Secret Intelligence Service (SIS), turinti kodinį pavadinimą „Šakalas". SDECE priėmė į darbą protingus jaunus aukštųjų mokyklų absolventus ir į ją neprasiskverbė MI 6 bei KGB agentai. Organizacijos veikla demaskuojant užsienio agentus sukėlė pavydą visų šalių spectarnyboms, būtent ši grupė stebėjo Šakalą iki jo galutinio tikslo, o paskui nužudė jį, prieš jam atidengiant ugnį į generolo de Golio automobilių kortežą.

Būtent SDECE demaskavo rusų „kurmį", dirbusį de Golio ministrų kabinete. Jis, be viso kito, buvo susijęs dar ir su CŽV. Kad būtų diskredituota SDECE, Alenas Dalesas, neapkentęs de Golio (kaip ir de Golis jo), sučiupo vieną iš jo agentų Rože de Luetą (Roger De Louette) su kroviniu heroino už 12 mln dolerių. Po rimto ir sumanaus „tardymo", de Luetas „prisipažino", tačiau nesugebėjo paaiškinti, kodėl jis užsiėmė narkotikų kontrabanda Amerikoje. Grubus šio bylos fabrikavimas buvo pastebimas plika akimi.

Remdamiesi SDECE metodų, kuriais žinyba saugojo de Golį, ypač situacijose, kai važiuojama automobilių kortežais, tyrimais, FTB, Slaptoji tarnyba ir CŽV tiksliai žinojo, kaip neutralizuoti prezidento Kenedžio apsauginius ir palengvinti trims PERMINDEX šauliams jų darbą Dili Plazoje 1963 lapkritį.

Dar vieną fakto, užmaskuoto kaip šnipų literatūra, pavyzdį matome Leono Uriso romane „Topazas", kuriame pateikta ataskaita apie Tiro de Vošzoli (Thyraud de Vosjoli) darbą. Tai buvo tas pats KGB agentas, kurį demaskavo SDECE kaip ryšininką tarp KGB ir CŽV. Esama daug ataskaitų apie Mosado veiklą, pateikiamų kaip beletristika ir kone visos jos pagrįstos realiais faktais.

Mosadas dar žinomas kaip „Institutas". Daug pretenzingų rašytojų daro apie jį absurdiškus pareiškimus, kurie priimami kaip teisybė, ypač tai pasakytina apie vieną rašytoją, labai gerbiamą dešiniųjų krikščionių sluoksniuose. Viską galima suversti jo nepatyrimui, kadangi jis neturi specialaus pasirengimo, tačiau jam tai netrukdo švaistytis „mosadiškais vardais" visuose tekstuose.

Tokio pobūdžio informacijos pliūpsniai paprastai naudojami prieš amerikiečių dešiniąsias patriotines grupes. Iš pradžių Mosdadą sudarė trys grupės: Karinės žvalgybos biuras, Užsienio reikalų ministerijos Politinis departamentas ir Saugumo valdyba (Šerut Habitachon). Davidas Ben Gurionas, Komiteto 300 narys, sulaukė didžiulės paramos iš MI 6, kad šios trys grupės būtų sujungtos į vieną.

Tačiau sėkmės tai natnešė ir 1951 metais seras Viljamas Stefensonas iš MI 6 pertvarkė Mosadą į vieningą tarnybą, pavaldžią Užsienio reikalų ministerijos Politiniam departamentui ir turinčią specialią grupę, skirtą špionažui ir „juodam darbui" atlikti. Britų žvalgyba padėjo apmokyti ir aprūpinti tarnybą „Sarajet maktal" (Sarayet Maktal), kuri taip pat žinoma kaip generalinio štabo žvalgybos skyrius, sukurtas pagal britų Specialiosios oro tarnybos (Britain`s Special Air Service – SAS) pavyzdį. Šis Mosado padalinys niekad neminimas jo tikruoju pavadinimu ir yra žinomas tiesiog kaip „tie vyrukai".

„Tie vyrukai" tėra paprasčiausias britų SAS filialas ir SAS nuolat juos treniruoja, apmoko veiklos metodų. Būtent „vyrukai" pagrobė Adolfą Eichmaną. „Vyrkai" ir faktiškai visi Mosado agentai yra nuolatinėje kovinėje parengtyje. Mosadas turi milžinišką pranašumą prieš kitas žvalgybos tarnybas, kadangi kiekvienoje šalyje esama žydų bendruomenių.

Tirdamas socialines ir kriminalines dosjė, Mosadas užverbuoja agentus iš vietinių žydų, kurių atžvilgiu esama kokio nors kompromato ir priverčia juos darbuotis nemokamai. Mosadas taip pat turi laisvą priėjimą prie Amerikos teisėsaugos žinybų archyvų. Karinės jūsų žvalgybos valdyba aptarnauja Mosadą absoliučiai neatlygintinai. JAV piliečiai būtų šokiruoti, įsiutinti ir išgąsdinti, jeigu kada nors paaiškėtų, kaip daug Mosadas žino apie visas milijonų amerikiečių gyvenimo puses, netgi tų amerikiečių, kuie visiškai nesusiję su politika.

Pirmasis Mosado vadovas Poibenas Šiloachas (Reuben Shiloach) buvo priimtas į Komitetą 300, tačiau nežinia, ar jo įpėdiniai naudojasi šia privilegija. Daug požymių liudija, kad naudojasi. Mosadas turi kvalifikuotą dezinformacijos tarnybą. Dezinformacijos kiekiai, kuriuos jis išmeta į Amerikos rinką, kelia susirūpinimą, tačiau dar didesnį susirūpinimą kelia tai, kad visą šią dezinformaciją „praryja" ir suvirškina žmonės.

Žvelgdami į Mosado „mokrokosmą" mes akivaizdžiai matome, kokiu mastu „olimpiečiai" pasauliniu mastu kontroliuoja žvalgybos tarnybas, pramogų industriją, leidybą, kaip konstruojama visuomenės nuomonė ir kuriamos televizijos naujienos. Tedas Termeris neseniai buvo priimtas į Komitetą 300 – tai buvo apdovanojimas už jo sukurtą CNN „naujienų" (tiksliau – naujienų fabrikavimo) kanalą. Komitetas turi galią, galimybę ir priemones kalbėti visiems pasaulio žmonėms viską, ką tik nori, ir didžioji žmonių dalis tuo patiki.

Kiekvieną sykį, kada koks nors tyrinėtojas aptinka šitą centrinę valdymo grupę, jis arba sėkmingai nuperkamas tos pačios grupės, arba patiria specialų apdorojimą Tavistoko institute, po kurio pradeda rašyti fantastinius dalykus, kažką panašaus į Džeimsą Bondą. Kitaip sakant, to žmogaus energija nukreipiama reikiama vaga, o pats jis gauna dosnų atlygį. O jeigu toks žmogus kaip Kenedi susiduria su tiesa apie tai, kas valdo pasaulio įvykius ir išlieka nepaperkamas, tai jį nužudo.

Kenedžio atveju nužudymas buvo įvykdytas žmonių akyse, nepaprastai žiauriai. Tai buvo aiškus perspėjimas visiems pasaulio lyderiams, kad tie nebandytų išsilaisvinti nuo kontrolės. Popiežius Jonas Paulius II buvo viešai pažemintas ir tuo įspėtas nutraukti nepageidaujamą veiklą, ką jis ir padarė. Kaip pamatysime vėliau, kai kurie Vatikano lyderiai šiandien posėdžiauja Komitete 300.

Rimtas tyrinėtojas gali labai lengvai pamesti Komiteto 300 pėdsakus, kadangi britų MI 6 skatina plėtojimąsi ištiso spektro „dvasinių žaidimų", tokių kaip New Age, joga, dzen budizmas, magija, „Delfų Apolono šventykla" (jos nariu buvo Aristotelis) ir šimtų smulkesnių įvairiausio pobūdžio kultų. Grupė „išėjusių į atsargą" britų žvalgybos agentų, kurie iki šiol susigaudo situacijoje, vadina sąmokslininkų grupę Force X ir paskelbė, kad ji disponuoja nepaprastai galinga žvalgybos tarnyba, kuri prasiskverbė į KGB, Vatikano žvalgybą, CŽV, ONI, DGSE, Amerikos karinę žvalgybą, Valstybės departamento žvalgybą ir netgi labiausiai užslaptintą JAV „Nacionalinės žvalgybos valdybą (Office of National Reconnoissance – ONR).

Be Komiteto 300 narių apie ONR egzistavimą žinojo tik saujelė žmonių, kol žinybos visiškai atsitiktinai neaptiko prezidentas Trumenas. Čerčilis prikišo ranką prie ONR įsteigimo ir įsiuto, kai Trumenas atskleidė jos egzistavimą. Čerčilis gerokai didesniu laipsniu negu kiti Komiteto 300 tarnai laikė Trumeną „savu nedideliu ir priklausomu žmogeliuku ir Independenso miestelio". Tai susiję su tuo, kad kiekvienas Trumeno judesys buvo kontroliuojamas masonų. Netgi šiandien kasmetinis ONR biudžetas nėra žinomas JAV Kongresui, ši žinyba pavaldi tiktai išrinktiesiems kongresmenams. ONR – tai organas, besąlygiškai paklūstantis Komitetui 300, į kurį reguliariai keliauja jo pranešimai kelių valandų intervalu.

Tokiu būdu išeina, kad visos fiktyvios mistifikacijos, kuriamos įvairiuose Komiteto valdymo skyriuose ir organuose yra skirtos tam, kad būtų nuimti įtarimai dėl paties Komiteto egzistavimo, tačiau nė kiek neverta abejoti, kad jis vis dėlto egzistuoja. Štai dar vienas pavyzdys to, ką turiu galvoje – knyga „Šakalo diena", pagal kurią buvo sukurtas populiarus filmas.

Knyga aprašo realius įvykius. Nors dėl akivaizdžių priežasčių veikiančių asmenų ir vietų vardai bei pavadinimai pakeisti, tačiau pati istorija pasakoja apie tai, kad vienam MI6 agentui buvo įsakyta pašalinti generolą de Golį. Generolas pasidarė nebevaldomas, atsisakė bendradarbiauti su Komitetu, apie kurio egzistavimą puikiausiai žinojo, kadangi buvo kviečiamas tapti jo nariu. Konfliktas pasiekė kulminaciją, kai de Golis paskelbė apie Prancūzijos pasitraukimą iš NATO ir tučtuojau pradėjo kurti nuosavas branduolines pajėgas.

Šis poelgis taip įsiutino Komitetą, kad de Golį įsakė nužudyti. Tačiau prancūzų spectarnybos sugebėjo atskleisti „Šakalo" planus ir užtikrinti generolo saugumą. Turint galvoje ataskaitą, padarytą MI6, kuri yra

svarbiausias Komiteto organas, kai reikia tvarkyti slaptus reikalus, prancūzų žvalgybos darbas panašus į stebuklą.

„Šeštojo karinės žvalgybos skyriaus" (MI6) sukūrimas susijęs su sero Frensio Volsingemo (Sir Francis Walsingham) vardu. Volsingemas buvo karalienės Elžbietos I parankinis įvairaus pobūdžio purvinoms operacijoms. Per šimtus savo egzistavimo metų MI6 sukaupė tokią kolosalią patirtį, kurios neturi nė viena žvalgybos tarnyba pasaulyje. MI6 agentai rinko informaciją visuose planetos kampeliuose ir vykdė slaptas operacijas, kurios nustebintų net geriausiai informuotą žmogų, jeigu jie būtų paviešinti, štai dėl ko ši tarnyba laikoma itin svarbia Komiteto 300 žinyba.

Oficialiai MI6 neegzistuoja, jos biudžetas pildomas iš asmeninių karalienės ir kitų „fondų" ir sudaro, kaip pranešama, 350-500 mln $ per metus, tačiau tikslios sumos nežino niekas. Savo dabartiniu pavidalu tarnyba egzistuoja nuo 1911 metų, kada jai vadovavo seras Mensfildas Kamingas (Sir Mansfield Cumming), karališkojo laivyno kapitonas, kurio vardas visada žymimas raide K, iš kurios kilo Džeimso Bondo raidės M šlovė.

Nėra jokios oficialiosios MI6 veiklos istorijos – tai griežta paslaptis, nors Berdžeso, Maklino, Bleiko, Blanto (Burgess, Maclean, Blake, Blunt) padarė didelę žalą žinybos karininkų moralinei dvasiai. Priešingai nei kitose tarnybose, būsimi MI6 darbuotojai atrenkami universitetuose ir kitose mokymo įstaigose. Tai daro aukštos kvalifikacijos „talentų medžiotojai", ką galime pamatyti iš Rodso stipendiatų sąrašo – šie žmonės buvo padaryti Apvaliojo stalo nariais. Vienas iš reikalavimų kandidatams – mokėti užsienio kalbas. Kandidatai labai griežtai tikrinami dėl „kraujo švarumo".

Remiamas tokios grėsmingos jėgos, Komitetas 300 gali nebijoti demaskavimų ir visa tai tęsis dešimtis metų. Patikėti Komiteto egzistavimu trukdo neįtikėtinas slaptumas, tvyrantis aplink jį. Nė viena masinės informacijos priemonė niekad netgi nepaminėjo apie šią sąmokslininkų hierarchiją, dėl to visiškai natūralu, kad žmonės abejoja.

Komitetą 300 kontroliuoja britų monarchai, šiuo atveju – Elžbietas II. Karalienė Viktorija, kaip manoma, kentė tikrą paranoją, kaip išsaugoti paslaptį, jog ji valdo Komitetą ir dėjo visas pastangas, kad nuslėptų faktą, kad Džeko Skerdiko nusikaltimų vietose buvo palikti masoniški užrašai, susiję su Komitetu ir jo eksperimentais, kuriuos atlikinėjo aukšto rango Škotijos masonas. Komitete 300 pilna britų aristokratijos narių, kurie turi korporatyvinių interesų ir pagalbininkų kiekvienoje pasaulio šalyje, įskaitant Tarybų Sąjungą.

Komiteto struktūra yra tokia.

Tavistoko institutas prie Sasekso universiteto ir jo Londono filialas priklauso ir yra valdomas Karališkojo tarptautinių reikalų instituto, kurio „prievaizdu" Amerikoje dirba Henris Kisindžeris.

„Erelio ir žvaigždės grupė", kuri, pasibaigus II Pasauliniam karui, pakeitė pavadinimą į „Žvaigždės grupę". Jai priklauso grupė stambių tarptautinių kompanijų, veikiančių viena kitą perdengiančiose ir greturinėse srityse: draudimas, bankininkystė, nekilnojamas turtas, pramogų verslas, aukštosios technologijos, įskaitant kibernetiką, elektroninio ryšio priemones ir pan.

Kaip ne pati svarbiausia veiklos kryptis, bankininkystė, vis dėlto, yra gyvybiškai svarbi sritis, ypač tuose regionuose, kur bankai veikia kaip kliringo rūmai ir kaip priemonės išplauti iš narkotikų verslo gautus pinigus. Patys garsiausi vardai bankų sferoje – tai Anglijos Bankas, FRS, Tarptautinių atsiskaitymų bankas, Pasaulio bankas, HSBC, American Express bankas – visa tai narkodolerių plovimo priemonės. Kiekvienas šių bankų turi filialus arba kontroliuoja šimtus ir tūkstančius didelių ir mažų bankų visame pasaulyje.

Komiteto 300 tinkle esama tūkstančiai didelių ir mažų bankų, įskaitant Banca Commerciale Italiana, Banca Privata, Banco Ambrosiano, the Netherlands Bank, Barclays Bank, Banco del Colombia, Banco de Ibero-America. Ypatingai įdomus yra Banca del la Svizzeria Italiana (BSI), kadangi jis užsiima „skrajojančių kapitalų" investicijomis Amerikoje – daugiausiai doleriais ir JAV obligacijomis. Bankas izoliuotai įsikūręs „neutraliame" Lugane, „skrajojančio kapitalo" centre, prioklausančiame Juodajai Aristokratijai. Luganas įsikūręs nei Italijoje, nei Šveicarijoje, tai šešėlinė zona, skirta šešėlinėms operacijoms. Džordžas Bolas (George Ball), turintis didelį Banca del la Svizzeria Italiana akcojų paketą, yra įtakingas insaideris ir JAV bankų atstovas.

Bank of Credit and Commerce International (BCCI), Banca Nationale Del Lavoro (BNL), Banco Mercantil de Mexico, Banco Nacional de Panama, Bangkok Metropolitan Bank, Bank Leumi (Izraeilis), Bank Hapoalim (Izraeilis), Standard Bank, Bank of Geneva, Bank of Ireland, Bank of Scotland, Bank of Montreal, Bank of Nova Scotia, Banque Paris et Pays Bas, British Bank of the Middle East, the Royal Bank of Canada – štai tik keletas bankų iš ilgo „specializuotų" bankų sąrašo.

Openheimeriai iš Pietų Afrikos priklauso gerokai sunkesnei „svorio kategorijai" negu Rokfeleriai. Pavyzdžiui, 1981 metais Haris Openheimeris, gigantiškos Anglo American Corporation, kuri kontroliuoja aukso ir deimantų gavybą bei prekybą visame pasaulyje, atstovas, pareiškė, kad jis rengiasi įžengti į Šiaurės Amerikos bankininkystės rinką. Openheimeris greitai investavo dešimt milijardų dolerių į specialiai sukurtą kompaniją, kuri turi tikslą supirkti stambių JAV bankų akcijų paketus. Tarp jų buvo ir Citicorp. Investicinė Openheimerio kompanija Minorco įkūrė filialą

Bermuduose – britų karališkosios šeimos šeimyniniame draustinyje. Minorco direktorių tarybai priklauso Volteris Vristonas (Walter Wriston) iš Citicorp ir Robertas Kleras (Robert Clare), jo vyriausias juridinis konsultantas.

Vienintele kompanija, kuri varžėsi su Openheimeriu brangiųjų metalų ir mineralų srityje, buvo Consolidated Gold Fields of South Africa, tačiau Openheimeris ėmė ją kontroliuoti kaip stambus akcininkas, turintis 28% dalį. Tikiu būdu auksas, deimantai, platina, titanas, tantalas, geležies rūda ir 52 kiti metalai ir mineralai, dauguma kurių yra gyvybiškai svarbūs Amerikai, perėjo į Komiteto rankas.

Toks buvo vieno iš Komiteto 300 nario iš Pietų Afrikos Sesilio Džono Rodso planas, kuris dabar jau įgyvendintas. Jo įgyvendinimas prasidėjo tūkstančių baltųjų fermerių ir jų šeimos narių kraujo praliejimu Pietų Afrikoje per būrų karą. Tuo metu kai Amerika ir visas pasaulis sėdėjo ir nieko nedarė, šita maža tauta patyrė patį žiauriausią karinį genocidą per visą istoriją. Komitetas 300 parengė Amerikai tą patį likimą, kada ateis mūsų laikas, o jis jau ne už kalnų.

Draudimo kompanijos vaidina esminį vaidmenį Komiteto 300 versle. Tarp jų esama tokių svarbiausių draudimo bendrovių kaip Assicurazioni Generali iš Venecijos ir Riunione Adriatica di Sicurta. Šios kompanijos pagal savo dydį užima pirmą ir antrą vietas pasaulyje. Savo sąskaitas jos laiko Tarptautinių atsiskaitymų banke šveicariškais auksiniais frankais. Abi bendrovės kontroliuoja daugybę investicinių bankų, kurių apyvarta prekiaujant akcijomis Volstrito biržoje yra dukart didesnė už Amerikos investorių apyvartą. Esminį vaidmenį šių dviejų draudimo kompanijų direktorių tarybose vaidina šie Komiteto 300 nariai: Džiustininianių šeima (Giustiniani) iš Romos ir Venecijos Juodosios Aristokratijos, kuri kildina save iš iš imperatoriaus Justiniano. Seras Džoselinas Hamro iš Hambros Bank, Pjerpaolas Luzatis Fekizas (Pierpaolo Luzzatti Fequiz), kurio genealoginis medis sieki šešių šimtmečių gelmes ir kuris priklauso tai pačiai Venecijos Juodajai Aristokratijai. Taip pat – Umbertas Ortolanis (Umberto Ortolani) iš senos Juodosios Aristokratijos šeimos ta pačia pavarde.

Kiti Komiteto 300 nariai iš Venecijos Juodosios Aristokratijos ir Assicurazioni Generali ir Riunione Adriatica di Sicurta valdybų nariai: Doria šeima – Ispanijos Habsburgų finansininkai, Eli de Rotšildas, baronas Augustas fon Finkas (August von Finck) – antras pagal turtingumą Vokietijos žmogus, dabar jau miręs, Frankas Orsinis Bonakasis (Franco Orsini Bonacassi) iš senos Juodosios Aristokratijos Orsinių šeimos, kuri kildina save iš senovės Romos senatoriaus ta pačia pavarde, Albų šeima,kilusi iš hercogo Albos, baronas Pjeras Lamberas (Pierre Lambert), Belgijos Rotšildų pusbrolis. Iš britų kompanijų, kurias kontroliuoja karališkoji šeima, verta paminėti Eagle Star, Prudential Assurance Company,

Prudential Insurance Company, kuri valdo ir kontroliuoja daugumą Amerikos draudimo kompanijų, įskaitant Allstate Insurance. Šio sąrašo viršuje atsidūrė Eagle Star, tikriausiai pati galingiausia MI6 priedanga. Nors Eagle Star negali varžytis dydžiu su Assicurazioni Generali, visgi, iš visko sprendžiant, yra ne mažiau svarbi, kadangi ją kontroliuoja karališkoji šeima.

Eagle Star yra ne tik pagrindinė MI6 priedanga, bet ir priedanga stambiausiems britų bankams, įskaitant Hill-Samuels, N. M. Rothschild and Sons (vienas iš aukso kainos "fiksatorių") bei Barclays Bank. Galima pakankamai tiksliai teigti, kad pačios įtakingiausios britų oligarchų šeimos įkūrė Eagle Star kaip priemonę atlikti "tamsias operacijas" prieš tuos, kurie priešinasi komiteto politikai.

Skirtingai nei CŽV atveju, aukščiausių MI6 vadovų pavardžių paviešinimas pagal britų įstatymus laikomas rimtu nusikaltimu, dėl to žemiau seka tik dalinis tokių vadovų sąrašas. Šie žmonės irgi yra arba buvo Komiteto nariais: Lordas Hartlis Šoukrosas (Lord Hartley Shawcross), seras Brajenas Edvardas Mauntinas (Sir Brian Edward Mountain), seras Kenetas Keisas (Sir Kenneth Keith), seras Kenetas Strongas (Sir Kenneth Strong), seras Viljamas Stefensonas (Sir William Stephenson), seras Viljamas Vaismanas ((Sir William Wiseman).

Visi paminėti asmenys giliai įsitraukę arba buvo anksčiau įsitraukę į svarbiausių komiteto kompanijų reikalus, kurie susiję su tūkstančiais firmų, užsiimančių visomis veiklos sferomis, kaip pamatysime toliau. Štai kai kurių tokių kompanijų sąrašas: Rank Organization, Xerox Corporation, ITT, IBM, RCA, CBS, NBC, BBC ir CBC telekomunikacijų srityje, Raytheon, Textron, Bendix, Atlantic Richfield, British Petroleum, Royal Dutch Shell, Marine Midland Bank, Lehman Brothers, Kuhn Loeb, General Electric, Westinghouse Corporation, United Fruit Company ir daugelis kitų.

MI6 vadovauja daugeliui šių kompanijų per britų rezidentūrą, įsikūrusią kompanijos RCA pastate Niujorke, kuris buvo MI6 vadovo sero Viljamo Stefensono štabu. Radio Corporation of America (RCA) buvo sukurta kompanijų General Electric, Westinghouse, Morgan Guarantee and Trust (veikianti britų karūnos interesų labui) ir United Fruit dar 1919 metais, kaip britų žvalgybos centras. Pirmuoju RCA prezidentu tapo Dž. P. Morgano žmogus Ovenas Jangas, kurio vardu pavadintas „Jango planas". 1929 metais vadovauti RCA buvo paskirtas Deividas Sarnofas (David Sarnoff), kuris dirbo Jango padėjėju Paryžiaus Taikos konferencijoje 1919 metais, kur nugalėję „sąjungininkai" išdavikiškai įsmeigė peilį į nugarą nugalėtai Vokietijai.

Komiteto 300 operacijomis finansų rinkoje užsiima ištisas bankų ir maklerių kontorų iš Volstrito tinklas. Svarbiausios iš jų: Blyth, Eastman Dillon, the Morgan groups, Lazard Freres и Kuhn Loeb Rhodes. Volstrite absoliučiai viskas vyksta kontroliuojant Anglijos Bankui, kurio instrukcijos perduodamos per instancijas per Morgano grupę ir paskui įgyvendinamos

svarbiausių brokerių kontorų, kurių aukščiausi vykdomieji vadovai visiškai atsakingi už šitų direktyvų įgyvendinimą. Kompanija Drexel Burnham Lambert buvo komiteto favoritė, kol neviršijo limitų, kuriuos nustatė kompanija Morgan Guarantee. 1981 metais beveik visos svarbiausios brokerių kontoros parsidavė Komitetui, o Phibro susiliejo su Salomon Brothers. Phibro – tai Openheimerių Anglo American Corporation verslo svertas. Dėka šitokio valdymo mechanizmo, Komitetas užtikrina savo nariams ir jų išsišakojusioms korporacijoms tokį investicijų apyvartos Volstrite greitį, kuris du kartus viršija užsienio investorių, kurie nėra insaideriai, apyvartos greitį.

Reikia prisiminti, kad kai kurios turtingiausios pasaulio šeimos gyvena Europoje, dėl to natūralu, kad jos turi persvarą Komiteto narių tarpe. Lyginant su fon Turn und Taksis (Von Thurn und Taxis) šeima, kuri kitados valdė visą Vokietijos pašto sistemą, Deividas Rokfeleris atrodo kaip vargšas giminaitis. Turn unt Taksis dinastija turi 300 metų trukmės istoriją ir karta iš kartos šios šeimos nariai turi savo vietas Komitete 300, kurias jie užima ir šiandien. Mes jau minėjome daugelį pačių turtingiausių Venecijos Juodosios Aristokratijos narių iš komiteto vardus, o kiti vardai bus pateikti vėliau, kai susidursime su jais įvairiose veiklos srityse. Toliau mes įvardinsime kai kuriuos amerikiečius Komiteto narius ir pamėginsime atsekti jų ryšius su britų karūna.

Kaip galima patvirtinti visus šiuos faktus? Realiai daugumą jų patvirtinti neįmanoma, kadangi visa informacija buvo paimta tiesiai iš žvalgybos tarnybų dosjė. Bet jeigu smarkiai padirbėti, galima aptikti nemažai šaltinių, kurie patvirtins bent jau dalį šių faktų. Tai bus kruopščios paieškos „Dano ir Brodstrito korporacijų žinyne" (Dun and Broadstreet Reference Book of Corporations), reitingų agentūros Standard and Poor's duomenyse, britų ir amerikiečių almanachuose Who`s Who. Taip pat teks ilgas valandas įtemptai darbuotis analizuojant kryžmines nuorodas į vardus ir į jų korporatyvinius ryšius.

Komiteto 300 korporacijos, bankai ir draudimo bendrovės valdomos iš vieno centro ir ši kontrolė apima visus įmanomus veiksmų strategijos ir koordinacijos aspektus. Komitetas – tai vienintelė pasaulyje organizuota valdžios struktūra, pranokstanti visas vyriausybes ir asmenybes, kad ir kokiomis galingomis jos pačios save laikytų. Šita struktūra aprėpia finansus, gynybą ir politines partijas, priklausančias visiems atspalviams ir tipams. Nėra tokios organizacijos, kurios nesugebėtų kontroliuoti komitetas, ir tai pasakytina taip pat ir apie religines organizacijas. Vadinasi, tai yra visagalė olimpiečių grupė, kurios valdžios centras bazuojasi Londone ir Londono Sičio finansiniuose centruose. Jie valdo visus mineralus, metalus ir brangiuosius akmenis, opiumą ir farmacinius narkotikus, bankus. Jie kontroliuoja įvairiausius kultus ir pop muziką. Britų karūna – tai kontrolės

centras, iš kurio eina visi įsakymai. Kaip sakoma patarlėje: „Jie į kiekvieną pyragą įkišo savo pirštą" (They have a finger in every pie).

Be jokių abejonių ryšių ir telekomunikacijų sfera irgi griežtai kontroliuojama. Grįžtant prie RCA, mes aptinkame, kad jos direktoratą sudaro britų ir amerikiečių valstybės ir visuomenės veikėjai, kurie užima svarbius postus ir kitose organizacijose, tokiose kaip Tarptautinių santykių taryba, NATO, Romos klubas, Trišalė komisija, frankomasonai, Kaukolė ir kaulai, Bilderbergo klubas, Apvalusis stalas, Milnerio draugija, Jesuits-Aristotle Society. Tarp jų buvo Deividas Sarnofas, kuris persikėlė į Londoną tuo metu, kai seras Viljamas Stefensonas įsikraustė į RCA pastatą Niujorke.

Visos trys pagrindinės JAV TV kompanijos įkurtos RCA pagrindu, ypač National Broadcasting Company (NBC), kuri buvo pirmoji. Iškart po jos 1951 metais sekė American Broadcasting Company (ABC). Trečia didele TV kompanija tapo Columbia Broadcasting System (CBS), kurioje, kaip ir dviejose jos seseryse, viešpatavo ir tebeviešpatauja britų žvalgyba. Viljamas Peilis (William Paley) mokėsi masinio smegenų plovimo technikos Tavistoko institute, prieš tai, kai buvo pripažintas tinkamos kvalifikacijos, kad taptų CBS vadovu.

Amerikos tauta nežino, kad visos mūsų svarbiausių TV kanalų laidos patiria britų cenzūrą, o visa skelbiama informacija iš pradžių keliauja į Londoną, kad būtų aprobuota. Įdomu pažymėti, kad Tavistoko ataskaitos, kurią parašė Stenfordo tyrimų institutas ir žinomos kaip „Vandenio sąmokslas" kūrimą finansavo visos trys TV kompanijos.

Visos trys svarbiausios TV kompanijos atstovaujamos Komitete, jos tampriai susijusios su masinių komunikacijų verslo gigantu Xerox Corporation iš Ročesterio, Niujorko valstijoje. Xerox atstovas Robertas M. Bekas (Robert M. Beck) yra Komiteto narys., o taip pat vienas iš Prudential Life Insurance Company, Londono kompanijos Prudential Assurance Company Limited dukterinės bendrovės direktorius. Taip pat į Xerox valdybą įeina Hovardas Klarkas iš American Express Company, vieno svarbiausių narkodolerių plovimo per taip vadinamus kelioninius čekius kanalo. Buvęs JAV finansų ministras Viljamas Saimonas (William Simon) ir Solas Linovicas (Sol Linowitz), kuris vedė Komiteto 300 derybas dėl panamos kanalo. Linovicas vertingas Komitetui tuo, kad turi didžiulę patirtį plaunant narkodolerius per Marine Midland Bank ir HSBC.

Dar vienas Xerox direktorių tarybos narys Robertas Sproulas (Robert Sproull) labai įdomus tuo, kad būdamas Ročesterio universiteto prezidentu, leido Tavistoko institutui, veikusiam per CŽV, naudotis universiteto patalpomis ir įrengimais vykdant dvidešimties metų trukmės eksperimentų su LSD programą MK-Ultra. Dar 85 kiti JAV universitetai taipogi leido naudotis savo patalpomis ir įranga tiems patiems tikslams. Nežiūrint į savo

gigantizmą, Xerox atrodo kaip nykštukas, lyginant su Rank Organization – konglomeratą kompanijų, įsikūrusį Londone ir visiškai kontroliuojamą karalienės Elžbietos šeimos narių.

Toliau bus išvardinti svarbiausi Rank Organization direktorių tarybos nariai, kurie taip pat priklauso ir Komitetui 300.

Lordas Helsbis (Lors Helsby) – Midland banko – narkodolerių kliringo rūmų pirmininkas, taip pat užimantis postus ginatiškos Imperial Group ir Commercial Finance Corporation direktorių tarybose.

Seras Arnoldas Fransas (Sir Arnold France) – kompanijos Tube Investments, kuri valdo Londono metropoliteną, direktorius, taip pat – vienas iš Anglijos Banko direktorių.

Seras Denisas Mauntenas (Sir Dennis Mountain) – galingos grupės Eagle Star pirmininkas ir vienas iš English Property Corp direktorių. Pastaroji priklauso britų karališkajai šeimai. Vienas iš Rank Organization direktorių tarybos narių yra didžiai gerbiamas Angusas Ogilvi (Angus Ogilvie), vedęs princesę Aleksandrą, Kento hercogo seserį. Jis yra škotiško ritualo masonų vadovas ir pasilieka vietoje karalienės, kai toji palieka Britaniją. Ogilvi taip pat yra vienas iš Anglijos Banko direktorių ir konglomerato LONRHO pirmininkas. Būtent ši kompanija nuvertė Jano Smito režimą Rodezijoje, kad į jo vietą pasodintų Robertą Mugabę. Kalba ėjo apie chromo rūdynus, kurie tiekia pačios geriausios kokybės chromo rūdą pasaulyje.

Sirilas Hamiltonas (Cyril Hamilton), pirmininkauja Standard and Chartered Bank (senasis lordo Milnerio ir Sesilio Rodso bankas), taip pat – Anglijos Banko valdybos narys. Hamiltonas taip pat yra Xerox direktorių tarybos narys, direktorius kompanijoje Malta International Banking Corporation, vienas iš Standart Bank – didžiausio Pietų Afrikos banko – direktorių, taip pat direktorių tarybos narys Banque Belge d'Afrique.

Lordas O'Brajenas (Lord O'Brien of Lotherby), buvęs British Bankers Association prezidentas, įtakingo investicinio banko Morgan Grenfell direktorius, direktorių tarybos narys kompanijose Prudential Assurance, J. P. Morgan, Anglijos banke, Tarptautinių atsiskaitymų banke bei gigantiškame konglomerate Unilever.

Seras Rėjus Dždsas (Reay Geddes), direktorių tarybos narys kompanijose Dunlop ir Pirelli, taip pat bankuose Midland Bank ir International Bank bei Anglijos Banke.

Atkreipkite dėmesį, kiek daug šių įtakingų žmonių yra Anglijos Banko direktoriais, kas suteikia galimybę labai lengvai kontroliuoti Amerikos finansų politiką.

Daugelis šių organizacijų ir įstaigų, kompanijų ir bankų taip giliai tarpusavyje susiję, kad jų praktiškai neįmanoma atskirti. RCA direktorių taryboje posėdžiauja Torntonas Bredšou (Thornton Bradshaw), kompanijos Atlantic Richfield prezidentas, kuris taip pat yra NATO, World Wildlife Fund, Romos klubo, Aspeno humanitarinių tyrimų instituto ir Tarptautinių santykių tarybos narys. Bredšou taip pat yra TV kompanijos NBC pirmininkas. Pačia svarbiausia RCA funkcija išlieka tarnavimas britų žvalgybos interesams.

Plačiosioms žmonių masėms nežinoma, kad Komitetas suvaidino svarbiausią vaidmenį nutraukiant CŽV veiklos tyrimą, kurį buvo pradėjęs senatorius Makartis. Jeigu jam būtų pasisekę šiame reikale, labai tikėtina, kad prezidentas Kenedis būtų gyvas ir šiandien.

Kai Makartis pranešė, kad ruošiasi iškviesti Viljamą Bandį į savo komisiją, Vašingtoną ir Londoną apėmė panika. Bandis, priverstas duoti parodymus su priesaika, galėjo prasiplepėti apie „ypatingus santykius" tarp britų oligarchijos sluoksnių ir jų pusbrolių JAV vyriausybėje.

Šito leisti buvo negalima. Karališkasis tarptautinių reikalų institutas gavo pavedimą baigti su Makarčiu. Institutas pasirinko Aleną Dalesą, žmogų, giliai besižavintį dekadentiška anglų visuomene, vadovauti atakai prieš Makartį. Dalesas šį reikalą pavedė Patrikui Limanui ir Ričardui Helmsui. Pastarasis vėliau gavo apdovanojimą už savo veiklą prieš Makartį – tapo CŽV direktoriumi.

Prezidentas Eizenhaueris pavedė generolui Markui Klarkui, Tarptautinių santykių tarybos nariui ir Londono visuomenės numylėtiniui, atremti galingą Makarčio ataką prieš CŽV. Iniciatyva iš Makarčio buvo atimta, kai Klarkas pareiškė, kad būtina sukurti specialų komitetą tirti agentūros veiklai. Klarkas, sekdamas Karališkojo tarptautinių reikalų instituto instrukcijomis, rekomendavo kongreso komitetui „periodiškai tikrinti vyriausybės žvalgybinių tarnybų veiklą". Viskas baigėsi didele tragedija Amerikai ir pergale britams, kurie baiminosi, kad Makartis gali atsitiktinai aptikti Komitetą 300 ir suprasti, kad jis kontroliuoja visus Amerikos gyvenimo aspektus.

Buvęs bankų Lehman Brothers ir Kuhn Loeb's pirmininkas Piteris G. Pitersonas tarnavo pas buvusį MI6šegą Viljamą Vaismaną ir nebuvo svetimas britų karališkuosiuose sluoksniuose. Pitersonas susijęs su Aspeno institutu, dar vienu britų žvalgybos filialu. Džonas R. Petis – prezidentas ir direktorių tarybos narys Marine Midland Bank – banke, kurio ryšiai su prekyba narkotikais nustatyti gerokai prieš tai, kai šią prekybą savo kontrolėn paėmė HSBC. Pastarasis bankas iš visko sprendžiant yra svarbiausias prekyboje opiumu ir užima šią poziciją nuo 1814 metų.

Geriausias įrodymas, kad egzistuoja Komitetas, kurį galiu pateikti – tai Rank Organization, kuri drauge su Eagle Star iš esmės yra susitapatinusi su britų karūna. Taip pat tai yra juodųjų MI6 operacijų centras. Šios dvi Komiteto kompanijos visiškai kontroliuoja Jos Didenybės dominiją Kanadą ir naudoja savo direktyvų realizavimui „prijaukintų žydų" Bronfmanų šeimą.

Kompanija Trizec Holdings, kurią nominaliai valdo Bronfmanų šeima, iš tikrųjų nyra Anglijos karalienės nuosavybė Kanadoje. Visa prekyba opiumu Pietryčių Azijoje vienaip ar kitaip susijusi su Brinfmanų imperija, kuri veikia kaip heroino pristatymo į Ameriką kanalas. Tam tikra prasme Kanada yra panaši į Šveicariją – švarūs, nepaliesti snieguoti landšaftai, dideli miestai, vaizdingos vietovės, tačiau po visu tuo slypi storas purvo sluoksnis ir plataus masto prekybos heroinu bjaurastis.

Bronfmanų šeima – tais savotiški saugikliai, kuriuos MI6 vadina „pirmojo ešelono žmonėmis". Iš Londono juos kontroliuoja „kabinetiniai žmonės" (deskmen – tiesiogine prasme, rašomojo stalo žmonės – MI6 žvalgybininkų žargonas, reiškiantis štabe dirbančius kontrolierius). Edgaras Bronfmanas, šeimos galva, ne kartą keliavo į „Maskvos centrą" – taip MI6 vadina KGB Vyriausiąją valdybą Maskvoje.

Žemutiniame lygmenyje Bronfmanas matomai buvo labai naudingas kaip žmogus kontaktams su Maskva. Jie niekas nebuvo etatinis MI6 agentas ir dėl to niekad neturėjo "parolio" – raktinio žodžio tarpusavio identifikacijai tarp agentų, ir tai labai nuvylė energingą Bronfmanų šeimos galvą. Buvo laikotarpis, kai kontrolieriams atrodė, jog kai kurie šeimos nariai ėmė elgtis įtartinai, dėl to prie šeimos buvo pristatyti „prižiūrėtojai" (watcher), tačiau buvo išsiaiškinta tik tai, kad vienas iš Bronfmanų prasiplepėjo „pusbroliui" iš Amerikos (MI6 terminas, reiškiantis CŽV), kuris nieko nežinojo apie Edgaro Bronfmano vaidmenį. Šitas reikalas buvo greitai ištaisytas.

Du Eagle Star direktoriai, kurie taip pat buvo svarbiais MI6 darbuotojais, paėmė Bronfmanų šeimą savo kontrolėn praėjus šešiems mėnesiams nuo karo pabaigos. Seras Kenetas Keitas ir seras Kenetas Strongas, kuriuos mes jau minėjome, „įteisino" Bronfmanų šeimą, įsteigę kompaniją Trizec Holdings. Pasaulyje nėra lygių MI6, organizuojant savo „pirmojo ešelono" veiklą per komercines kompanijas.

Kanada, kaip ir Šveicarija, turi savo tamsiąją pusę, kurią patikimai slepia Komitetas, pasitelkęs „Oficialių paslapčių aktą", žodis žodin nusirašytą nuo britų įstatymo, priimto 1913 metais. Narkotikai, pinigų plovimas, nusikaltimai ir reketas – viskas pridengiama šiuo gėdingu aktu.

Daug kas nežino, kad kaltinamieji pagal minėtą aktą, kuris gali būti interpretuojamas kaip nori, kaip to panorės Karūnos agentai, gali būti nuteisti myriop, apie ką aš ne kartą kalbėjau, pradedant 1980 metais.

Kanada – tai ne nacija, kaip Olandija ar Belgija, ji visada buvo ir tebelieka prieišta prie Anglijos karalienės sijono. Mes nustatėme, kad Kanada visada žengia priekyje visų, kai reikia išpildyti karalienės norus. Kanados kariuomenė kovėsi visuose Jos Didenybės karuose, pradedant Būrų karu.

Kaip ir amerikietiškas analogas, Kanados tarptautinių reikalų institutas (KTRI) yra Karališkojo užsienio reikalų instituto kreatūra ir kontroliuoja Kanados politiką. Instituto nariai užima Valstybės sekretoriaus postą nuo pat jo įsteigimo 1925 metais. Ramiojo vandenyno santykių institutas, įstaiga, kuri paskatino Perl Harboro antpuolį, buvo su pritarimu priimtas Kanadoje po to, kai Ovenas Latimoras (Owen Lattimore) ir jo darbuotojai buvo demaskuoti kaip valstybės išdavikai ir 1947 metais paliko Ameriką, kol jų neatidavė teismui.

KTRI susijęs su Rank Organization per serą Kenetą Strongą, kuris buvo antras žmogus MI6 II Pasaulinio karo pabaigoje. Kaip Šv. Jono Jeruzaliečio ordino narys, Strongas yra antras žmogus Kanadoje, vykdantis Rank Organization ir britų karūnos komercinius pavedimus. Jis priklauso Bank of Nova Scotia – vieno stambiausių pasaulyje narkobankų po HSBC – direktorių tarybai. Per šį banką plaunamos pajamos iš Kanadoje parduodamų narkotikų.

Numeris vienas Kanadoje – tai seras Brajenas Mauntinas, aukšto rango Šv. Jono Jeruzaliečio ordino narys. Čia pats laikas priminti, kad tuomet, kai britų karūnai panorus, kad JAV įstotų į II Pasaulinį karą, buvo pasiųsti lordas Biverbrukas ir seras Brajenas Mauntinas susitikti su prezidentu Ruzveltu, kad perduotų jam atitinkamą įsakymą. Ruzveltas pakluso, įsakydamas kariniam jūrų laivynui pradėti kovinius veiksmus iš bazės Grenlandijoje, iš kur buvo atakuojami vokiečių povandeniniai laivai prieš devynis mėnesius iki Perl Harboro. Tai buvo padaryta neinformavus Kongreso ir negavus jo leidimo.

Dar vienas žymus žmogus tarpusavio santykiuose tarp Kanados ir Rank Organization – seras Kenetas Keitas, direktorių tarybos narys kanadietiškame HSBC ekvivalente – Bank of Nova Scotia. Jis taip pat priklauso direktorių taryboms seniausiuose britų laikraščiuose – Londono Times ir Sunday Times. Jau daugiau kaip šimtą metų Times veikia kaip karališkasis ruporas užsienio, finansų ir Anglijos vidaus politikoje.

Kaip ir daugelis Komiteto 300 narių, seras Kenetas cirkuliuoja tarp MI6 ir opiumo tiekimo hierarchijos Hongkonge ir Kinijoje, nominaliai veikdamas KTRI vardu. Dar daugiau, kadangi jis buvo direktorių tarybos narys banke Hill Samuel, tai jo buvojimas Hongkonge ir Kinijoje galėjo būti paaiškintas be jokių problemų.

Vienas artimiausių jo bendradarbių, nepriklausančių MI 6 sluoksniams, buvo seras Filipas de Zuleta (Sir Philip de Zuleta), tiesioginis Komiteto 300

kontrolierius, prižiūrintis visus britų ministrus pirmininkus, tiek konservatorius, tiek leiboristus. Seras Kenetas Strongas pridėjęs ranką prie visko, kas susiję su narkotikais, įskaitant terorizmą, opiumo gamybą, aukso rinkas, pinigų plovimą ir viso narkotikų verslo centro – britų karūnos – bankines operacijas.

Britų karūnos kontrolė Kanados atžvilgiu vykdoma vadovaujant serui Volteriui Gordonui (Walter Gordon). Buvęs karalienės asmeninio kontrolės komiteto, kuris taip pat žinomas kaip „Slaptoji taryba" (Privy Council), Gordonas rėmė Ramiojo vandenyno santykių institutą per KTRI. Kaip buvęs finansų ministras, Gordonas sugebėjo įtaisyti Komiteto 300 buhalterius ir advokatus į visus tris svarbiausius Kanados bankus – Bank of Nova Scotia, Canadian Imperial Bank ir Toronto Dominion Bank.

Per šiuos tris „karūnos bankus" Gordonui pavaldus Komiteto 300 agentų tinklas koordinavo antrą pagal apimtį narkodolerių plovimo operaciją su tiesioginiu išėjimu į Kiniją. Iki pat mirties Gordonas kontroliavo Džeimsą Endikotą James Endicott), Česterį Roningą (Chester Ronning) ir Polą Liną (Paul Linn), kuriuos MI6 apibūdino kaip pačius geriausius „Kinijos specialistus" Kanadoje. Visi trys dirbo su Čžou Enlajumi, kuris kartą pasakė Gamaliui Abdel Naserui, kad jis norėtų padaryti su Britanija ir Amerika tą patį, ką šios padarė su Kinija, t.y. paverstų jas heroino narkomanų nacijomis. Čžou Enlajus beveik įvykdė savo pažadą, pradėjęs nuo amerikiečių kareivių Vietname. Kitas aktyvus darbuotojas Kanados heroino žiede buvo Džonas D. Džilmeris (John D. Gilmer), o taip pat Džonas Robertas Nikolsonas (John Robert Nicholson), abudu Šv. Jono Jeruzaliečio ordino nariai.

Lordas Hartlis Šoukrosas, kuris, kaip manoma, pavaldus tiesiogiai karalienei Elžbietai II, buvo direktorių tarybos narys Karališkajame tarptautinių reikalų institute ir garbės rektoriumi Sasekso universitete, kur įsikūręs liūdnai pagarsėjęs Tavistoko institutas. Jis irgi buvo glaudžiai susijęs su Kanada.

Kai dėl Rank Organization operacijų Amerikoje, tai pačia sėkmingiausia iš jų galima laikyti kompanijos Corning Group veiklą. Ši kompanija valdo draudimo bendroves Metropolitan Life Insurance Company ir New York Life Insurance Company. Komiteto 300 nariai Amoris Houtonas (Amory Houghton) ir jo brolis Džeimsas (James Houghton) ilgą laiką tarnauja britų karūnai per paminėtas draudimo bendroves, o taip pat per Corning Glass, Dow Corning ir Corning International. Abu jie yra IBM ir Citicorp direktorių tarybos nariai. Džeimsas Houtonas yra Prinstono (Princeton Institute for Advanced Studies) ir Morgano bibliotekos (J. Pierpont Morgan Library), Karališkojo užsienio reikalų instituto ir Tarptautinių santykių tarybos atramos Amerikoje direktorių tarybos narys bei vienas iš TV kompanijos CBC direktorių.

Būtent vienas iš brolių Houtonų padovanojo šimtus akrų Merilendo valstijoje Aspeno institutui, priklausančiam britų karūnai. Kompanijos Corning Glass valdyboje sėdi ir anglikonų vyskupas Bostone. Visa tai suteikia šiai grupei respektabilumo, kuriuo turi pasižymėti vykdomieji draudimo kompanijų valsdininkai ir, kaip pamatysime, be Džeimso Houtono, Jeitės Fanston ir Džono Harperio (abu iš Corning Glass valdybos) – taip pat valdo kompaniją Metropolitan Life Insurance Company.

Vien šios Komiteto struktūros glaudus tarpusavio persipynimas ir tarpusavio sąveika leidžia mums puikiai įsivaizduoti, kokia didele valdžia disponuoja suokalbininkų hierarchija, prieš kurią visi klaupiasi ant kelių, įskaitant Amerikos prezidentą, kad ir kas jis bebūtų. Svarbu pažymėti, kaip ši Amerikos kompanija, viena iš šimtų kompanijų, sąveikauja su britų žvalgyba, kaip tvarko reikalus Kanadoje, Tolimuosiuose Rytuose ir Pietų Afrikoje, nekalbant jau apie kompanijų funkcionierių ir vadovų tinklą, siekiantį prasiskverbti į visus verslo ir politikos aspektus Amerikoje.

Nors kompanija Life Insurance Company nesilygiuoja į Komiteto 300 gigantą Assicurazioni Generale, vis dėlto ji ryškiai demonstruoja, kaip Houtono valdžia driekiasi per visą JAV ir Kanados verslo spektrą. Houtono įtakos sfera apima tokias kompanijas kaip R. H. Macy, the Royal Bank of Canada, National and Westminster Bank, Intertel, Canadian Pacific, The Reader's Digest, RCA, ATT, the Harvard Business School, W. R. Grace Shipping Company, Ralston Purina Company, U.S. Steel, Irving Trust, Consolidated Edison of New York and ABC ir toliau driekiasi iki HSBC.

Dar viena sėkminga Rank kompanija Amerikoje – draudimo bendrovė Reliance Insurance Group. Būdama sudėtine Strateginių bombardavimų planavimo valdybos dalimi, Reliance sudaro pirminę struktūrinę bazę smegenų plovimui, visuomenės nuomonės formavimui, stebėjimui, rinkimų organizavimui ir sisteminei analizei – visa tai vykdo Tavistoko institutas Amerikoje. Reliance Insurance Company su būstine Filadelfijoje sukūrė korporatyvinę struktūrą, kuri leido Strateginių bombardavimų planavimo valdybai pradėti ardomąją veiklą Amerikoje, kurios tauta neįtaria, jog prieš ją štai jau 45 metus kariaujamas žiaurus psichologinis karas.

Vienas iš pagrindinių veikiančių asmenų šiame kare prieš Ameriką buvo Deividas Bialkinas (David Bialkin) iš Komiteto 300 juridinės firmos Wilkie, Farr and Gallagher. Bialkinas daug metų vadovavo Antidifamacijos lygai (ADL) – britų žvalgybos struktūrai, kurią Amerikoje įsteigė MI6. Vadovavo jai Saulas Šteinbergas ir Erikas Tristas iš Tavistoko. Saulas Šteinbergas yra Džeikobo Rotšildo šeimos iš Londono atstovas ir verslo partneris.

Reliance Corporation – gimtieji namai Karlui Linderiui, užėmusiam Elio Bleko vietą po to, kai tasai „iškrito" pro 44 Niujorko dangoraižio aukšto langą. Reliance Corporation sąveikauja su galinga kompanija United Fruit iš Bostono bei Naujojo Orleano, kuriai vadovauja Maksas Fisberis (Max

Fisber). Pastarąjį teko gerokai apvalyti nuo purvo, mat jis iki tol buvo pakankamai žinoma Detroito pogrindinio pasaulio figūra. United Fruit pakankamai ilgą laiką veikia kaip heroino ir kokaino tiekimo į JAV kanalas, kurį prižiūri Misbulamas Riklis (Misbulam Riklis) iš Rapid American Corporation, vadovaujantis narkotikų tiekimams iš Kanados į JAV. Verta prisiminti, kad visa tai vyksta globojant vienai kompanijai, glaudžiai susijusiai su daugybe smulkesnių firmų ir organizacijų, kurios visos drauge sudaro vieningą tinklą, kontroliuojamą Komiteto 300.

Reliance Group yra atskira motininė kompanija, kurios pagrindinis uždavinys – plauti smegenis amerikiečių tautai, pasitelkus į pagalbą visuomenės nuomonės manipuliatorių tinklą, susijusį su Tavistoko institutu. Dar viena asocijuota kompanija – tai Leasco, glaudžiai susijusi su kompanijomis ATT ((American Telephone Telegraph), Disclosure Incorporated, Western Union International, Imbucon Ltd. ir Yankelovich, Skelly and White.

Denielis Jankelovičius (Daniel Yankelovich) – visuomenės nuomonių formavimo ir rinkimų vykdymo, didžiulio aparato, kuris „sukuria nuomones apie socialinį, ekonominį ir politinį gyvenimą", cituojant Edvardą Berneisą, korporatyvinės struktūros imperatorius. Tai tas pats kuklus aparatas, kuris pavertė daugumą amerikiečių, niekad iki tol negirdėjusių apie Sadamą Huseiną, ir gana miglotai nutuokusių, kad Irakas yra kažkur Artimuosiuose Rytuose, kraujo trokštančiais žmonėmis, reikalaujančiais išnaikinti irakiečius kaip naciją.

Jankelovičius pilnu pajėgumu pasinaudojo žiniomis, sukauptomis per II Pasaulinį karą. Savo sferoje Jankelovičiui nėra lygių, štai dėl ko visuomenės nuomonių apklausų, kurias atlieka kompanija ABC, rezultatai visą laiką žengia „žmonių nuomonės" avangarde. Amerikiečiai tapo tokiu pat taikiniu, kaip ir vokiečių gyvenamieji kvartalai, tiktai atakuojamas sveikas amerikiečių protas ir realybės jausmas. Šita metodika – tai dalis standartinės mokymo programos, kuri egzistuoja tam tikrose žvalgybos organizacijose, įskaitant CŽV. Jankelovičiaus uždavinys buvo sugriauti nacionalines amerikiečių vertybes ir pakeisti jas Naujosios Eros – „Vendenio eros" vertybėmis. Kaip pats svarbiausias Komiteto 300 visuomenės nuomonės formuotojas, Jankelovičius puikiai susidoroja su savo darbu.

Citatos iš Džono Neisbito darbo „Ataskaita apie tendencijas" aiškiai parodo, kokie metodai naudojami ir kokių rezultatų laukiama iš šios veiklos. Neisbitas buvo prezidento Džonsono, kompanijų Eastman Kodak, IBM, Amercian Express, taip pat Politinių tyrimų centro, banko Chase Manhattan, korporacijos Louis Harris Polls, Baltųjų rūmų, Gyvybės draudimo instituto, Amerikos Raudonojo Kryžiaus, Mobil Oil, British Petroleum ir daugybė kitų firmų bei įstaigų, priklausančių Komitetui, patarėjas. Jo metodologija, paimta iš MI6 Tavistoko procedūrų, žinoma, nėra unikali:

„Trumpai apibūdinsiu šią metodologiją. Kuriant „Ataskaitą apie tendencijas" mūsų klientams, mes daugiausia pasikliovėme lokalinių įvykių ir elgesio monitoringo sistema. Mus smarkiai nustebino faktas, iki kokio laipsnio šita visuomenė „apversta aukštyn kojomis", dėl to atsekinėjome ne tai, kas vyksta Vašingtone ar Niujorke, o tai, kas vyko provincijoje. Įvykiai prasideda Los Andžele, Tampoje, Hartforde, Vičitoje, Portlende, San Diege ir Denveryje. Tai labai svarbu visuomenėje, kuri apsivertusi aukštyn kojomis.

Sekimo koncepcija, kuri buvo panaudota nustatyti šioms tendencijoms, atsirado II Pasaulinio karo metu. Tais laikais žvalgybos ekspertai stengėsi surasti būdą, kaip gauti priešiškose šalyse informaciją, kuri paprastai gaunama visuomenės apklausų metodais. Vadovaujant Polui Lazarfeldui (Paul Lazarsfeld) ir Haroldui Lasvelui (Harold Laswell) buvo sukurtas stebėjimo, kas vyksta tose visuomenėse metodas, kurį sudarė kasdieninės spaudos turinio analizė".

Nors šis visuomenės būsenos stebėjimo metodas lieka pamėgtas žvalgybų, šalis kiekvienais metais eikvoja milijonus dolerių atlikti spaudos analizei visame pasaulyje... Priežastis, dėl kurios ši sistema veikia taip gerai, slypi tame, kad „naujienų blokas" laikraščiuose – tai uždara nekintanti sistema. Dėl ekonominių priežasčių naujienų blokai laikraščiuose turi pastovias, nekintančias apimtis. Dėl to kai naujienų bloke atsiranda kažkas naujo, tai, atitinkamai, kažkas seno turi išnykti arba pasikeisti. Čia veikia priverstinės atrankos uždaroje sistemoje principas. Tokioje situacijoje visuomenės dėmesys nuolat perjungiamas į naujas „įmetamas" problemas ir sparčiai pamiršta senas. Mes sekame tiek naujas „problemas", tiek ir tas, kuriomis visuomenė jau prarado susidomėjimą.

Akivaizdu, kad visuomenė panaši į individą. Aš nežinau tikslių skaičių, tačiau tuo pačiu metu žmogus gali išlaikyti savo sąmonėje tik tam tikrą skaičių problemų ir rūpesčių. Jeigu prisidės naujų problemų ar rūpesčių, tai senosios bus paprasčiausiai išstumtos iš sąmonės. Mes sekame, kad amerikiečiams aktualu šiuo konkrečiu momentu ir nuo ko jie atsisako."

Amerika iš industrinės visuomenės sparčiai virsta informacine ir to pasekmės bus daug gilesnės, nei pereinant iš žemdirbystės į pramoninę erą XIX amžiuje. Pradedant 1979 metais pagrindine profesija Amerikoje tapo klerko darbas.

Neatsitiktinai Neisbitas yra Romos klubo narys ir vienas iš aukščiausio rango Komiteto funkcionierių. Jis taip pat yra vyresnysis viceprezidentas kompanijose Yankelovich, Skelly and White. Tai, kuo užsiima Neisbitas – ne tendencijų numatymas, o jų SUKŪRIMAS. Mes jau matėme, kaip buvo sugriauta Amerikos industrinė bazė, pradedant metalurgijos pramone. 1982 metais esu parašęs darbą „Plieno industrijos mirtis", kuriame tvirtinau, kad dešimto dešimtmečio viduryje plieno gamyba Amerikoje sumažės iki

nebegrįžtamo taško ir kad automobilių bei namų statybos pramonės pasuks ta pačia kryptimi.

Visa tai jau įvyko ir tai, ką mes dabar stebime – ne laikinas ekonomikos nuosmukis, kurį sukėlė nekompetentinga ekonominė politika, o sąmoningas mūsų industrinės bazės sugriovimas ir vidutinės klasės Amerikoje sunaikinimas. Vidutinės klasės, kuri yra Amerikos stuburas, kuri priklauso nuo pramonės augimo ir stabilaus užimtumo.

Štai viena iš priežasčių, dėl ko ekonominis nuosmukis, prasidėjęs nuo 1991 sausio pavirto krize, dėl kurios mes, galimai, jau niekad daugiau nebepamatysime tos Amerikos, kurią pasaulis pažinojo septintame ir aštuntame dešimtmetyje. Ekonomika nebeatsigaus nuo krizės bent jau iki 1995-96 metų, kada JAV taps visiškai kita visuomene.

Tie, kurie formuoja visuomenės nuomonę, vaidina nemenką vaidmenį šiame kare prieš Ameriką. Mums reikia ištirti komiteto 300 vaidmenį įgyvendinant šiuos toli siekiančius pokyčius, o taip pat tai, kaip socialiniai inžinieriai naudojasi sistemine analize, kad visuomenės nuomonė visada atitiktų tiktai nematomos vyriausybės politiką. Kaip ir kur visa tai prasidėjo?

Iš dokumentų, susijusių su I Pasauliniu karu, kuriuos aš sugebėjau surinkti ir išnagrinėti Anglijos Gynybos ministerijoje Vaitholo gatvėje Londone seka, kad Komitetas pavedė Karališkajam tarptautinių reikalų institutui atlikti tyrimus karinės informacijos manipuliavimo srityje. Šitas uždavinys buvo pavestas lordui Nortklifui (Lord Northcliffe), lordui Rotmerui (Lord Rothmere) ir Arnoldui Toinbiui, MI6 agentui Karališkajame tarptautinių reikalų institute. Lordo Rotmero šeima buvo savininkė laikraščio, kuris buvo naudojamas remti įvairius vyriausybės ketinimus, dėl to buvo manoma, kad laikraštis galės pakeisti visuomenės nuomonę, ypač gausėjančių karo priešininkų tarpe.

Projektas įsikūrė Velingtos Hause, pavadintame šiuo vardu hercogo Velingtono garbei. Į pagalbą Rotmerui ir Nortklifui atėjo amerikiečių specialistai, įskaitant Edvardą Berneisą bei Volterį Lipmaną. Grupė surengė „smegenų šturmus", kad sukurtų būdus,kurių dėka galima mobilizuoti masinį pritarimą karui, ypač tarp darbininkų, kurių sūnūs turėjo masiškai žūti Flandrijos skerdynių laukuose.

Naudojant lordo Rotmero laikraštį, buvo išbandyti nauji manipuliavimo visuomenės nuomone metodai ir maždaug po pusmečio pasidarė aišku, kad šie metodai yra gana efektyvūs. Tyrinėtojai atrado, kad tik maža dalis gyventojų suvokia samprotavimus ir turi sugebėjimą suvokti problemą, ko negalima pasakyti apie nuomonės apie problemą išsakymą. Lordo Rotmero teigimu, būtent toks buvo 87% britų požiūris į karą ir šis principas tinka ne tik karo, bet ir bet kurios kitos problemos atžvilgiu.

Tokiu būdu iracionalumas buvo pakylėtas iki aukščiausio visuomeninės sąmonės lygio. Manipuliatoriai pradėjo tuo žaisti, kad susilpnintų žmonių realybės jausmą, kuris nulemia jų veiksmus bet kokioje situacijoje. Kuo sudėtingesnė darosi problema šiuolaikinėje industrinėje visuomenėje, tuo lengviau darėsi vis labiau atitraukti žmonių dėmesį ir nukreipti jį kita linkme, dėl ko atsidūrėme tokioje situacijoje, kai absoliučiai nemotyvuotos žmonių masių nuomonės, sukurtos manipuliatorių, pradedamos laikyti vos ne objektyviais moksliniais faktais.

Visiškai atsitiktinai atradę šį faktą, manipuliatoriai ėmė jį tikrinti ir pertikrinti per visą karą, taip kad nežiūrint į šimtų tūkstančių jaunuolių mirtį Prancūzijos karo laukuose, faktiškai nebuvo priešinamasi kruvinam karui. To laikmečio įrašai liudija, kad 1917 metais, kaip tik prieš JAV įstojant į karą, 94 % britų darbininkų, kurie tempė pagrindinę karo naštą, neturėjo nė menkiausio supratimo, už ką jie kaunasi, išskyrus manipuliatorių sukurtą nuomonę, kad vokiečiai – siaubinga rasė, ketinanti sunaikinti jų karalių ir jų šalį, ir kad juos reikia nušluoti nuo žemės paviršiaus.

Nuo to laiko niekas nepasikeitė, nes 1991 metais turėjome tą pačią situaciją, sukurtą masinės informacijos priemonių, ir ši situacija leido prezidentui Bušui pažeisti konstituciją ir pradėti genocidą prieš Iraką, visiškai pritariant šiam žingsniui 87 % amerikiečių. Vudrą Vilsoną galima pagirti, jei tik šis žodis čia vietoje, už tai, kad jis lošė vienoje komandoje su visuomenės nuomonės manipuliatoriais ir naudojosi jų metodais, kad įgyvendintų tai, ką jam šnabždėjo į ausį jį kontroliuojantis pulkininkas Hausas.

Prezidento Vilsono, o tiksliau pulkininko Hauso nurodymu buvo įkurta taip vadinama Krilo komisija (Creel Commission). Kiek man žinoma, tai buvo pirmoji organizacija Amerikoje, kuri naudojo Karališkojo užsienio reikalų instituto metodus rinkimuose ir masinėje propagandoje. Psichologinio karo eksperimentai, patobulinti Velington Hause, buvo lygiai taip pat sėkmingai panaudoti per II Pasaulinį karą, jie buvo nuolat naudojami stambaus masto psichologiniame kare prieš Ameriką, kuris prasidėjo 1946 metais. Metodai nepasikeitė, pasikeitė tik taikinys. Dabar atakos smaigalyje atsidūrė ne vokiečių gyvenamieji kvartalai, bet Amerikos vidurinė klasė.

Kaip neretai atsitinka, suokalbininkai nesugebėjo paslėpti savo džiūgavimo. Po I Pasaulinio karo, tiksliau, 1922 metais Lipmanas detaliai aprašė Karališkojo užsienio reikalų instituto atliktą darbą knygoje “Visuomenės nuomonė”:

“Visuomenės nuomonė turi reikalą su netiesioginiais, neregimais ir paslaptingais faktais, kuriuose nėra nieko akivaizdaus ir suprantamo. Situacijos, su kuriomis susiduria visuomenės nuomonė, yra žinomos vien kaip idėjos, kaip vaizdiniai žmogaus sąmonėje, kaip nuosavas žmogaus įsivaizdavimas – apie save, kitus, apie kitų žmonių poreikius, tikslus ir santykius – visa tai ir sudaro visuomenės nuomonę. Šie vaizdiniai, kuriems

daro poveikį grupės žmonių arba atskiri žmonės, veikiantys tų grupių interesų labui, tampa visuomenės nuomone iš didžiosios raidės. Vaizdiniai žmonių sąmonėje neretai juos suklaidina, vertinant realaus gyvenimo faktus, su kuriais žmonėms tenka susidurti".

Nenuostabu, kad Lipmanas privertė amerikiečių tautą "pamilti" "Bitlus", kai jie atvyko pas mus ir užgriuvo nieko neįtariančią šalį. Palaikomi ištisą parą varomos propagandos per radiją ir televiziją, "Bitlai" per palyginus trumpą laiką tapo "populiariais". Radijo stočių, neva gaunančių šimtus prašymų nuo įsivaizduojamų klausytojų transliuoti "Bitlų" muziką, metodų tarpe buvo taip vadinamų hitparadų sudarymas, į juos iš pradžių buvo įtraukiami "geriausių" dainų dešimtukai, paskui – keturiasdešimtukai.

1928 metais Lipmano tėvynainis Edvardas Berneisas (Edward Bernays) parašė knygą "Visuomenės nuomonės kristalizacija" (Crystallizing public opinion). Tais pačiais metais išleista jo antroji knyga, kurią pavadino paprastai: "Propaganda". Joje Berneisas aprašė savo patirtį, įgytą Velingtos Hause. Berneisas buvo artimas draugas meistriškam manipuliatoriui Herbertui Velsui, kurio gausius kvazi-romanus Berneisas panaudojo kaip priemonę tiksliau suformuluoti masinio protų valdymo metodus.

Velsas nesigėdino savo lyderiaujančio vaidmens perdirbant žemiausius visuomenės sluoksnius visų pirma dėl to, kad jis buvo artimas draugas britų karališkai šeimai ir praleido daug laiko su kai kuriais paties aukščiausio rango politikais, su tokiais žmonėmis, kaip seras Eduardas Grėjus (Sir Edward Grey), lordas Holdeinas (Haldane), Robertas Sesilis (Robert Cecil) ir žydiškos Sesilių šeimos, kuri kontroliavo britų monarchiją nuo to laiko kai Sesilis tapo asmeniniu karalienės Elžbietos I sekretoriumi ir meilužiu, Leo Eimeris, Helfordas Makinderis (Halford Mackinder) iš MI6, kuris vėliau tapo Londono ekonomikos mokyklos vadovu ir kurio mokinys Briusas Lokartas (Halford Mackinder), kuris kontroliavo Leniną ir Trockį per bolševikų revoliuciją ir netgi toks didis žmogus kaip patsai lordas Alfredas Milneris.

Velsas mėgo leisti laiką prestižiniame viešbutyje "Sent Ermins", kuris taip pat buvo "Koeficient Klubo" (Coefficient Club) susitikimo vieta. Į klubą buvo įsileidžiami tik išrinktieji džentelmenai, rinkdavosi jie kartą į mėnesį. Visi aukščiau minėti asmenys buvo klubo nariai, o taip pat priklausė "Soulz Klubui" (Souls Club). Velsas tvirtindavo, kad galima sutriuškinti bet kurią valstybę, ir padaryti tai ne tiesiogiai su ja konfrontuojant, bet pasitelkus žmogaus sąmonės pažinimą – to, ką jis pavadino "psichinėmis gelmėmis, slypinčiomis anapus asmenybės".

Turėdamas tokį galingą palaikymą, Berneisas jautėsi pakankamai tvirtai, kad išleistų savo "Propagandą":

“Civilizacijai darantis vis sudėtingesnei, kai nematomos vyriausybės būtinumas darosi vis akivaizdesnis, išrandamos ir vystomos techninės priemonės, kurių pagalba galima kontroliuoti visuomenės nuomonę. Kontroliuojant spaudą, telefoną, radiją, aeroplanus, bet kokias idėjas galima greitai, netgi akimirksniu išplatinti per visą Ameriką”.

Berneisas dar nežinojo, kaip šį darbą palengvins televizija, kurią dar reikėjo išrasti.

“Sąmoninga ir protinga organizuotų masių įpročių ir nuomonių manipuliacija yra svarbus demokratinės visuomenės elementas. Tie, kurie manipuliuoja šiuo nematomu visuomenės mechanizmu, sudaro nematomą vyriausybę, kuri yra tikroji valdžia mūsų šalyje”.

Kad pagrįstų savo poziciją, Berneisas pacitavo Herberto Velso straipsnį, paskelbtą New York Times, jame Velsas su entuziazmu palaiko šiuolaikinių ryšių priemonių idėją, priemonių, “kurios atveria naują politinių procesų pasaulį, procesų, kurie leis formalizuoti bendrą schemą ir apsaugoti ją nuo iškraipymų ir išdavystės (turima galvoje nematoma vyriausybė).

Pratęsime “Propagandoje” surašytus prisipažinimus:

“Mus valdo, mūsų protus tikslingai formuoja, mūsų skonius unifikuoja, mūsų idėjas mums įperša žmonės, apie kuriuos mes niekad nesame girdėję. Kad ir ką apie tai galvotume, faktas yra tai, kad beveik kiekviename mūsų gyvenimo akte, politikos ar verslo sferoje, mūsų visuomeninėje elgsenoje ar etiniame mąstyme mus valdo santykinai nedidelis skaičius asmenų, menkutė 120 milijonų amerikiečių dalelė, kuri išmano masinio proto procesus ir masių elgesio socialinius modelius. Būtent jie laiko savo rankose vadžias, kuriomis valdo visuomenės protą ir pažaboja senąsias socialines jėgas, o taip pat išradinėja naujus būdus, kaip įvesti pasaulinę kontrolę”.

Berneisas neišdrįso pasakyti pasauliui, kas yra tie “JIE”, “laikantys savo rankose vadžias”, tačiau šioje knygoje mes ištaisysime jo tyčinį nutylėjimą, atskleisdami šio “santykinai nedidelio žmonių skaičiaus”, Komiteto 300 egzistavimą. Už savo darbą Berneisas susilaukė visuotinių aplodismentų Tarptautinių santykių tarybos narių tarpe. Pastarieji nubalsavo, kad Berneisas imtų vadovauti TV kompanijai CBS. Viljamas Palėjus tapo jo mokiniu ir galiausiai pakeitė Berneisą, įsisavinęs visas “naujojo mokslo” apie visuomenės nuomonės formavimą žinias ir tai padarė CBS šios srities lydere. Šios pozicijos TV ir radijo kompanija CBS jau niekam nebeužleido.

Politinę ir finansinę kontrolė “sąlyginai nedidelis asmenų ratas”, pasak Berneiso, įgyvendina per visą eilę slaptų bendrijų, visų pirma per Škotijos ritualo masonus ir, matomai, per dar reikšmingesnį Šv. Jono Jeruzaliečio ordiną, kurį sudaro britų monarchų atrinkti nariai, užsitarnavę šią garbę savo patirtimi gyvybiškai svarbiose Komitetui 300 sferose.

Savo knygoje “Šv. Jono Jeruzaliečio Ordinas”, kurią išleidau 1986 metais, aprašiau šią organizaciją tokiu būdu:

“...tokiu būdu, jis nėra slapta draugija, išskyrus tuos atvejus, kada jo tikslus iškraipo jo paties vidiniai organai, tokie kaip “Keliaraiščio ordinas”, kuris yra britų karališkos šeimos oligarchinė kreatūra, neutralizuojanti viską, už ką pasisako nepriklausomas Šv. Jono Jeruzaliečio Ordinas.”

Kaip pavyzdį paimkime ateistą lordą Piterį Karingtoną (Lord Peter Carrington), kuris apsimeta anglikonų bažnyčios šalininku, bet priklauso Ozirio Ordinui (Order of Osiris) ir kitoms demoniškoms sektoms, įskaitant masonus. Jis yra oficialiai įšvęstas į Keliaraiščio riterius Šv. Jurgio koplyčioje Vindzoro pilyje, įšventino jį karalienė Elžbieta II, priklausanti gvelfų Juodajai Aristokratijai ir vadovaujanti Anglikonų bažnyčiai, kurią be galo niekina.

Komitetas 300 pavedė Karingtonui nuversti Rodezijos vyriausybę, perduoti Angolos ir Pietvakarių Afrikos mineralinius turtus Londono Sičio žinion, sužlugdyti Argentiną ir paversti NATO kairiosios pakraipos politine organizacija, priklausančia Komitetui 300.

Mes matome dar vieną svetimą asmenį, prisiplakusį prie švento krikščioniško Šv. Jono Jeruzaliečio ordino – majorą Luji Mortimerį Bliumfildą (Louis Mortimer Bloomfield), žmogų, kuris padėjo įgyvendinti Džono Kenedžio nužudymo planą. Mes matome šio “svetimkūnio” nuotrauką, kurioje jis su pasididžiavimu užsidėjęs Maltos kryžių, tą patį kryžių, kurį ant rankovių nešioja “Keliaraiščio” riteriai.

Mums taip smarkiai išplovė smegenis, kad tikime, neva britų karališkoji šeima – tai viso labo mielas, nekenksmingas ir spalvingas visuomeninis institutas ir netgi neįsivaizduojame, koks korumpuotas ir dėl to pavojingas yra šis institutas, vadinamas britų monarchija. “Keliaraiščio” riteriai sudaro patį artimiausią vidinį ratą, kuriam priklauso labiausiai korumpuoti visuomenės veikėjai, kurie grubiai pamynė pasitikėjimą, kurį jiems parodė šalis ir tauta.

Keliaraiščio riteriai – tai Komiteto lyderiai, patys patikimiausi karalienės Elžbietos II “Slaptosios tarybos” nariai. Kai rinkau medžiagą apie Šv. Jono Jeruzaliečio Ordiną prieš kelis metus, nuvažiavau į Oksfordą pasikalbėti su vienu iš jo magistrų, senovinių ir šiuolaikinių britų tradicijų specialistu. Jis papasakojo man, kad Keliaraiščio riteriai – tai šventenybių šventenybė, Šv. Jono Jeruzaliečio Ordino elitų elitas. Leiskite man pridurti, kad tai jau nebe tas pats pirminis ordinas, kurį įkūrė tikras krikščionis ir karys Pjeras Žeraras, o tipiška, viena iš daugelio draugijų, kurios buvo užgrobtos ir sugriautos iš vidaus, nors nepašvęstiesiems jos vis dar atrodo esančios tokios, kaip anksčiau.

Iš Oksfordo aš nuvažiavai į Viktorijos ir Alberto muziejų (Victoria and Albert Museum) ir gavau priėjimą prie lordo Palmerstono popierių. Palmerstonas buvo vienas iš "opiumo dinastijos" Kinijoje įkūrėjų... Kaip ir dabartinė "karališkoji šeima", Palmerstonas apsimetė krikščionimi, tačiau faktiškai tarnavo satanizmui. Daugelis satanistų tapo britų aristokratijos lyderiais ir susikrovė milžiniškus turtus, prekiaudami opiumu Kinijoje.

Iš Viktorijos muziejaus dokumentų sužinojau, kad ši karalienė 1885 metais pakeitė ordino pavadinimą, kad nutrauktų katalikiškas sąsajas su įkūrėju Žeraru, pavadindama jį "Protestantišku garbingiausiuoju Jeruzalės ordinu" (Protestant Most Venerable Order of Jerusalem). Narystė jame buvo atvira bet kuriai aristokratų šeimai, kuri susikrovė turtus iš opiumo prekybos ir bet kuri visiškai dekadentiška šeima galėjo gauti vietą "naujame ordine".

Daugelis šių garbingų džentelmenų kontroliavo operacijas Kanadoje "Sausojo įstatymo" laikais, tiekdami stambias viskio partijas į Ameriką. Žymiausias šioje grupėje buvo Komiteto 300 narys grafas Heigas, kuris vėliau perdavė savo alkoholio verslą senąjam Džo Kenedžiui. Ir viskio gamintojai, ir pats "Sausas įstatymas" buvo britų karūnos, veikusios per Komiteto narius, kreatūra. Tai buvo eksperimentas, pranašaujantis dabartinę prekybą narkotikais ir pamokos, gautos "Sausojo įstatymo" laikais dabar panaudojamos prekiaujant narkotikais, kurie netrukus bus legalizuoti.

Kanados maršrutą dažniausiai naudoja heroino tiekėjai iš Tolimųjų Rytų. Britų monarchija deda visas pastangas, kad informacija apie tai nebūtų paviešinta. Pasinaudodama savo valdžia, karalienė valdo Kanadą per generalgubernatorių, kuris yra ASMENINIS karalienės atstovas, o taip pat šalis valdoma per Slaptąją Tarybą ir Šv. Jono Jeruzaliečio Ordiną. Šiuo metu Kanadoje vyksta keturi svarbūs teismo procesai prieš žmones, kurie apkaltinti "neapykantos nusikaltimais". Procesai susiję su Fintos (Finta), Keegstros (Keegstra), Cundelio (Zundel) ir Roso reikalais. Bet kas, išdrįsęs aptikti ir atskleisti įrodymus, kad Kanadą kontroliuoja žydai (kontrolę vykdo Bronfmanai), bus nedelsiant areštuotas ir apkaltintas taip vadinamais "neapykantos nusikaltimais". Tai leidžia šiek tiek įsivaizduoti apie Komiteto 300 veiklos mastą, jis faktiškai įsikūręs pačioje šios planetos valdžios smailėje.

Teiginį patvirtina faktas, kad Komitetas įsteigė Apvaliojo stalo globojamą Tarptautinį strateginių tyrimų institutą (International institute for strategic Studies (TSTI) – MI6 ir Tavistoko įrankį, skirtą "juodajai propagandai" ir akcijoms, susijusioms su kraujo praliejimu, operacijoms su branduolinėmis technologijomis ir teroristiniais aktais. Instituto propaganda ir informacija platinama per pasaulio žiniasklaidą, o taip pat tiesiogiai keliauja į vyriausybę ir karines įstaigas.

TSTI nariai – tai 87 informacijos agentūros, taip pat 138 vyriausieji redaktoriai ir žurnalistai iš tarptautinių laikraščių ir žurnalų. Dabar jūs

žinote, iš kur jūsų pamėgtas laikraščio skilties vedėjas gauna savo informaciją ir kaip jis susiformuoja savo nuomonę. Prisiminkime Džeką Andersoną (Jack Anderson), Tomą Vikerį (Tom Wicker), Semą Donaldsoną (Sam Donaldson), Džoną Čenslerį (John Chancellor), Merę Makgrouri (Mary McGrory), Seimurą Heršą (Seymour Hersh), Florą Liuis (Flora Lewis), Entonį Liuisą (Anthony Lewis) ir kitus. Visa TSTI tiekiama informacija, ypač "įvykių scenarijai", kurių tikslas – apjuodinti prezidentą Sadamą Huseiną ar pateisinti būsimą ataką prieš Libiją ir pasmerkti Palestinos išsivadavimo organizaciją – fabrikuojami pagal specialų užsakymą kiekvienam konkrečiam įvykiui. Istorija apie skerdynes Mei Lėjuje (Mai Lai), kurią paskelbė Seimuras Heršas, atkeliavo tiesiai iš TSTI, aš pabrėžiu tai, kad ateityje niekas klaidingai nemanytų, jog Heršo tipo žmonės patys atlieka savo "žurnalistinius tyrimus".

TSTI – tai aukščiausias visuomenės nuomonės formavimo ešelonas. Svarbiausią vaidmenį tai darant šiuo metu vaidina ne knygos, bet laikraščiai, skelbiantys atrinktų žurnalistų nuomones. TSTI buvo steigiamas ne tik kaip koordinacinis centras manipuliavimui nuomonėmis, bet ir kaip mechanizmas, kurio pagalba tuos nuomonės ir scenarijai paskleidžiami maksimaliai plačiai auditorijai, ko, pavyzdžiui, negalima pasiekti knygų pagalba. TSTI – tai ryškus Komiteto 300 įstaigų tarpusavio susipynimo ir bendros veiklos pavyzdys.

Idėja sukurti TSTI kilo 1957 metais Bilderbergo klubo susitikimo metu. Noriu priminti, kad Bilderbergo konferencija – tai MI6 darbo, vadovaujant Karališkajam užsienio reikalų institutui, rezultatas. Konferencijos idėją iškėlė Alisteris Bučanas (Alastair Buchan), lordo Tvidsmuiro (Tweedsmuir) sūnus. Tuo metu Bučanas buvo Karališkojo užsienio reikalų instituto tarybos pirmininkas, Apvaliojo stalo narys ir pakankamai artimas karališkai šeimai žmogus. Konferencija šiltai priėmė į savo gretas leiboristų lyderį Denį Hilį (Dennis Healey). Tarp dalyvavusiųjų taip pat buvo Fransua Diušanas (Francois Duchene), kurio mokytojas Žanas Monė Diušenė (Jean Monet Duchenes) vadovavo Trišalei komisijai, globojamai V. Dikso (H. V. Dicks) iš Tavistoko centro Kolumbuso mieste.

Į vadovaujančią šio gigantiško propagandos aparato tarybą įeina šios organizacijos ir šie asmenys:

- Frenkas Kitsonas (Frank Kitson), buvęs vienu momentu sukarintos formuotės "Airių respublikonų armija" kontrolieriumi. Šis žmogus parengė ir įgyvendino "Mau mau" sukilimą Kenijoje.
- Bankas Lazard Freres, kuriam atstovauja Robertas Elsvortas ((Robert Ellsworth).
- Kompanija N. M. Rotshild, atstovaujama Džono Loudono ((John Loudon).

- Polas Nytzė (Paul Nitze), atstovaujantis Schroeder Bank. Nytzė vaidino svarbų vaidmenį sudarant sutartis dėl ginkluotės kontrolės, kurios visada buvo kontroliuojamos Karališkojo užsienio reikalų instituto.
- K.L. Zulcbergeris (C. L. Sulzberger) iš New York Times.
- Stensfildas Terneris (Stansfield Turner), buvęs CŽV vadovas.
- Piteris Kalvokoresis (Peter Calvocoressi), leidyklos Penguin Books atstovas.
- Karališkasis tarptautinių reikalų institutas, atstovaujamas Endriaus Šoenbergo (Andrew Shoenberg).
- Žurnalistai ir reporteriai Flora Liuis, Driu Midlton (Drew Middleton), Entonis Liuisas, Maksas Frenkelis.
- Denielis Elsbergas.
- Henris Kisindžeris.
- Robertas Bouvis (Robert Bowie), buvęs CŽV skyriaus National Intelligence Estimates direktorius.

  Pradedant Bilderbergo susitikimu 1957 metais, Kisindžeris gavo pavedimą atidaryti Manhetene Apvaliojo stalo ofisą, kurio branduolį sudarė Heigas, Elsbergas, Galperinas, Šlesingeris, Maknamara ir broliai Makbandžiai (McBundy). Kisindžeriui buvo pavesta greitai užpildyti visas vykdomąsias pareigybes Niksono administracijoje Apvaliojo stalo nariais, ištikimais Karališkajam tarptautinių reikalų institutui, o per jį ir Anglijos karūnai. Ne atsitiktinai Kisindžeris parinko seną Niksono žmonių susirinkimų vietą, viešbutį "Pjerė" (Hotel Pierre), kaip operacijų centrą.

  Kisindžerio ir Apvaliojo stalo operacijos esmė buvo tokia: Karališkojo užsienio reikalų instituto pirmininko Endriaus Šoenbergo pavedimu buvo užblokuota veikla visų organizacijų, susijusių su žvalgyba, dėl ko prezidentas Niksonas nebegalėjo gauti tiesioginės operatyvinės informacijos. Tai reiškė, kad Kisindžeris ir jo darbuotojai gaudavo visą operatyvinę informaciją iš Amerikos ir užsienio žvalgybų, o taip pat iš visų JAV teisėtvarkos žinybų, įskaitant FTB Penktą skyrių, dar iki to, kai ši informacija patekdavo prezidentui. Tai garantavo visišką informacijos apie teroristines organizacijas ir MI6 kontroliuojamas operacijas Amerikoje nuslėpimą. Tai buvo Galperino kompetencijos sfera.

  Diorbdamas pagal šią metodologiją, Kisindžeris ėmė valdyti prezidentą, o po to, kai Niksonas buvo apjuodintas Kisindžerio grupės ir kai Kongresas išvijo jį iš Baltųjų rūmų, Kisindžeris uzurpavo beprecedentinius įgaliojimus, kokių niekas neturėjo nei prieš Votergeitą, nei po jo. Štai tik keli iš šitų retai skelbiamų įgaliojimų: Kisindžeris įsakė sukurti Memorandumo Nr 1 Nacionalinio saugumo klausimais (National Security Decision Memorandum No. 1) tekstą Galperinui, kuris faktiškai gavo gatavą tekstą tiesiai iš Karališkojo užsienio reikalų instituto per Apvaliojo stalo žmones. Šis memorandumas suteikė Kisindžeriui aukščiausios valdžios Amerikoje įgaliojimus, padaręs jį Kontrolės Tarybos (Verification Panel) pirmininku. Visoms deryboms dėl strateginės ginkluotės apribojimo tuomet vadovavo

Polas Nytzė, Polas Vornkė (Paul Warnke) ir dar visa krūva išdavikų, dirbusių Ginkluotės kontrolės misijoje Ženevoje.

Be to, Kisindžeris buvo paskirtas į Specialią Vietnamo tyrimų grupę (The Vietnam Special Studies Group), kuri tyrinėjo ir vertino visas karines ataskaitas, įskaitant žvalgybos duomenis, atkeliaujančius iš Vietnamo. Kisindžeris taip pat pareikalavo ir gavo teisę prižiūrėti Komitetą 40, itin slaptą agentūrą, kurios uždavinys buvo nuspręsti, kur ir kada pradėti ardomąją veiklą, o paskui sekti operacijas, kurias ji pradėjo.

Tuo metu Kisindžeris įsakė FTB pradėti totalų telefoninių pokalbių pasiklausymą, netgi jei kalba ėjo apie artimiausius darbuotojus, kad susidarytų įspūdis, jog jis kontroliuoja absoliučiai viską. Dauguma jo rato žmonių buvo informuoti, kad pokalbių klausomasi. Tačiau šios priemonės netikėtai vos nesmogė pačiam Kisindžeriui: buvo įsakyta pasiklausyti kažkokio Henrio Brendono telefono, MI6 agento, kurio apie tai nepainformavo. Brendonas gi be viso kito pasirodė esąs Londono Times reporteriu ir Kisindžerio vos neišvertė iš posto, kadangi niekam neleistina šitaip elgtis su Londono Times.

Pilnas pasakojimas apie Elsbergo veiklą ir po to sekusį Votergeito skandalą pernelyg ilgas, kad pateikčiau jį čionai. Pakanka pasakyti, kad Kisindžeris kontroliavo Elsbergą nuo tos dienos, kai šis buvo užverbuotas mokydamasis Kembridže. Elsbergas visada varė griežtą liniją Vietnamo karo naudai, tačiau palaipsniui transformavosi į radikalų kairiųjų pažiūrų aktyvistą. Jo "persikūnijimas" buvo toks pats stebuklingas, kaip nutikimas su su šv. Pauliumi pakeliui į Damaską.

Visas JAV Naujųjų Kairiųjų spektras – tai britų MI 6 darbo rezultatas, veikiant per Apvalųjį stalą ir Politinių tyrimų institutą (PTI). Šis institutas vaidino pagrindinį vaidmenį keičiant daugelio respublikinės santvarkos šalių politiką ir tęsia šią veiklą iki šiol Pietų Afrikoje ir Pietų Korėjoje. Daugelis PTI operacijų nušviestos mano darbe "PTI – naujas žvilgsnis" (IPS Revisited), paskelbtame 1990 metais.

Pagrindinis PTI uždavinys – sėti nesutarimus ir platinti dezinformaciją, kuri sukeltų chaosą. Viena tokių programų, nukreipta prieš Amerikos jaunimą, skirta narkotikų platinimui. Dėl visos eilės PTI kontroliuojamų "pirmojo ešelono organizacijų" veiklos, įvairiausių nešvarių akcijų, tokių kaip Niksono automobilio apmėtymas akmenimis, o taip pat dėl organizuotų teroristinių sprogimų šalyje buvo sukurta apgaulės ir melo atmosfera, kuri privertė milijonus amerikiečių patikėti tuo, kad Amerikai iškilo milžiniška grėsmė iš KGB, GRU ir Kubos žvalgybos DGI pusės. Buvo paskleistas gandas, kad daugelis tų išgalvotų agentų glaudžiai susiję su demokratų partija per Džordžą Makgoverną. Faktiškai tai buvo viena iš pavyzdinių dezinformacijos kampanijų, kuriomis užtarnautai garsėja MI6.

Haldemanas, Erlichmanas ir artimiausi Niksono padėjėjai nežinojo tikrųjų įvykių priežasčių, dėl to iš Baltųjų rūmų pasipylė pareiškimai apie tai, kad Rytų Vokietija, Tarybų Sąjunga, Šiaurės Korėja ir Kuba apmoko teroristus ir finansuoja jų operacijas Amerikoje. Abejoju, kad Niksonas apskritai ką nors žinojo apie PTI, nekalbant jau apie įtarimus, kad institutas veikia prieš prezidentą. Mes patyrėme tokį patį dezinformacijos poveikį per karą Persų įlankoje, kai buvo pranešama, kad įvairaus plauko teroristai pasirengę įsibrauti į Ameriką ir susprogdinti viską, ką tik įmanoma.

Prezidentas Niksonas buvo panardintas į nežinios prieblandą. Jis netgi nežinojo, kad Deividas Jangas, Kisindžerio mokinys, dirbo Baltųjų rūmų rūsyje, stebėdamas "informacijos nutekėjimus". Jangas baigė Oksfordą ir ilgą laiką buvo susijęs su Kisindžeriu per Apvaliojo stalo firmas, tokias kaip juridinė kompanija Milbank Tweed. Prezidentas Niksonas nebuvo lygiavertis priešininkas jėgoms, kurios stojo prieš jį vadovaujant MI6 ir Karališkajam užsienio reikalų institutui, vadinasi, britų karališkai šeimai.

Kai dėl "Votergeito bylos", tai čia Niksonas buvo kaltas tik dėl to, kad nežinojo, kas aplinkui jį vyksta. Kai Džeimsas Makordas "prisipažino" teisėjui Džonui Sirikui, Niksonui turėjo paaiškėti, kad Makordas žaidžia dvigubą žaidimą. Jam reikėjo iškelti klausimą dėl nuolatinių Kisindžerio kontaktų su Makordu. Tai būtų užkirtę kelią įvykiams ir sukeltų visos MI6 Votergeito operacijos krachą.

Nuksonas nepiktnaudžiavo prezidentine valdžia. Jis kaltas dėl to, kad neapgynė JAV Konstitucijos ir neapkaltino ponios Ketrinos Grehem ir Beno Bredlio sąmokslu, turint tikslą parengti perversmą. Ketrinos Mejet Grehem geneologija buvo itin abejotina, ką būtų greitai išsiaiškinusi netgi Džesika Flečer ir to paties pavadinimo serialo. Bet netgi tai žinant, kontrolieriai iš Apvaliojo stalo dėjo beviltiškas pastangas, kad tiesa neišplauktų į paviršių. Vashington Post vaidmuo buvo kurstyti aistras nesiliaujančiais "demaskavimais", sukuriant nepasitikėjimo prezidentu Niksonu atmosferą netgi neegzistuojant jokiems jo kaltės įrodymams.

Didžiulė spaudos valdžia, kurią teisingai išpranašavo Lipmanas ir Berneisas, pasireiškė tuo, kad ponia Grehem, seniai įtariama savo vyro Filipo L. Grehemo nužudymu (pagal oficialią versiją nusižudžiusio), buvo pristatyta kaip pakankamai padori asmenybė. Kiti išdavikai, kuriuos reikėtų apkaltinti maištu ir valstybės išdavimu – tai Kisindžeris, Heigas, Galperinas, Elsbergas, Jangas, Makordas, Džozefas Kalifanas ir Chomskis ir PTI, o taip pat CŽV agentai, kurie praniko į Makordo namus ir sudegino visus jo dokumentus. Reikia dar sykį pakartoti, kad Votergeitas, kaip ir daugelis kitų operacijų, kurių čionai neturime galimybės aprašyti, pademonstravo, kad Komitetas 300 VISIŠKAI kontroliuoja Ameriką.

Nors Niksonas bendravo su tokiais žmonėmis kaip Erlas Vorenas (Earl Warren) ir kai kurie mafijos bosai, pastatę Voreno namą, tai nereiškia, kad jį

reikėjo pažeminti Votergeito skandalu. Mano nemeilė Niksonui paaiškinama tuo, kad jis klusniai pasirašė 1972 metais gėdingą susitarimą dėl priešraketinės gynybos apribojimo ir draugiškų jo santykių su Brežnevu. Viena didžiausių nesėkmių šiame reikale buvo nesugebėjimas demaskuoti purvino agentūros INTERTEL vaidmenį. INTERTEL – tai privati žvalgybos agentūra, priklausanti kompanijai Corning Group, organizavusi informacijos apie Votergeitą "nutekėjimus" Edvardui Kenedžiui. Privačios žvalgybos agentūros, tokios kaip INTERTEL, neturi teisės egzistuoti Amerikoje. Jis kelia grėsmę mūsų teisei į privatų gyvenimą ir įžeidžia laisvus žmones.

Kaltė taip pat turi kristi ir tiems, kurie, kaip buvo manoma, turėjo apginti Niksoną nuo užmesto ant jo plieninio izoliacijos tinklo. Tarp ištikimų Niksonui žmonių buvo pernelyg mažai žvalgybos specialistų, kurie, be to, dar ir nežinojo, kaip kruopščiai planuoja operacijas britų žvalgyba, jie faktiškai netgi neturėjo nė menkiausio supratimo, kad visa Votergeito byla buvo ne kas kita, kaip britų žvalgybos operacija. Votergeitas tapo valstybiniu perversmu ir sąmokslu prieš Ameriką, kaip ir Kenedžio nužudymas. Nors šiandien šis faktas ir nepripažįstamas, esu tikras, kad kai visi slapti dokumentai galiausiai bus paskelbti, istorija užfiksuos, kad šiedu sąmokslai, vienas prieš Kenedį, o kitas prieš Niksoną, išties egzistavo ir kad jie iš pagrindų pakirto tuos institutus ir pamatus, ant kurių laikosi Amerikos respublika.

Žmogus, kurį išties reikėtų paskelbti išdaviku ir kuris yra kalčiausias dėl antivyriausybinės veiklos – tai generolas Aleksandras Heigas. Šitas klerkas, štabo pulkininkas, kuris per visą savo popierinę karjerą nė karto nevadovavo kariuomenei mūšio lauke, buvo netikėtai įstumtas į politinę sceną. Tai padarė neregima paralelinė aukščiausio lygio valdžia. Prezidentas Niksonas kartą atsiliepė apie Heigą kaip apie žmogų, kuris prašė iš Kisindžerio leidimo netgi nueiti į tualetą.

Heigas – tai Apvaliojo stalo produktas. Jį pastebėjo Apvaliojo stalo narys Džozefas Kalifanas, vienas patikimiausių Jos Didenybės parankinių Amerikoje. Kalifanas, dirbęs Nacionalinio demokratų konvento juridiniu konsultantu, ėmė interviu iš vieno iš "vandentiekio darbininkų", Alfredo Boldvino, faktiškai prieš mėnesį iki naktinio įsiveržimo. Kalifanas pasirodė esąs pakankamai kvailas, kad parašytų memorandumą apie savo pokalbį su Boldvinu, kuriame buvo paminėtos kai kurios detalės apie Makordo praeitį, o taip pat buvo kalbama apie tai, kodėl Makordas įtraukė Boldviną į savo komandą.

Dar blogiau – Kalifano memorandume buvo detalus pasiklausytų telefoninių pokalbių tarp Niksono ir perrinkimo komiteto iššifravimas. Visa tai įvyko PRIEŠ įsibrovimą. Kalifaną reikėtų apkaltinti dešimčia federalinių nusikaltimų, tačiau vietoje to jis išsisuko nuo atsakomybės. Semas Ervinas

neleido Fredui Tompsonui iš “Mažumos tarybos” pateikti šių įtikinamų įrodymų per Votergeito bylos svarstymą dėl juokingo preteksto, kad tie įrodymai yra “pernelyg hipotetiški”.

Apvaliojo stalo įsakymu Kisindžeris pakėlė pulkininką Heigą į keturių žvaigždučių generolus – šitas karjeros šuolis tapo pačiu staigiausiu per visą Amerikos karinę istoriją, Heigas peržengė per beveik 280 armijos generolų ir kitų aukšto rango karininkų galvas. Dėl šito karjeros šuolio 25 vyresni generolai buvo priversti išeiti į atsargą. Kaip užmokestį už prezidento Niksono ir Amerikos išdavimą, Heigas netrukus gavo prestižinį NATO vado postą, nors buvo labiausiai nekvalifikuotas vadas, koks tik kada nors užėmė šį postą. Čia jis vėl peržengė per daugiau kaip 400 vyresnių generolų iš JAV ir NATO galvas.

Kai naujiena apie šį paskyrimą pasiekė aukščiausią Tarybų Sąjungos karinę vadovybę, maršalas Ogarkovas išsikvietė tris Varšuvos sutarties generolus iš Lenkijos ir Rytų Vokietijos ir visi trys linksmai vienas kitą pasveikino bei gėrė šampaną iki gilios nakties. Per visą Heigo darbo NATO vadovo poste laiką, profesionalai iš TSRS kariuomenės elito, žmonės, kurie visada buvo tiktai profesionalai, žvelgė į Heigą su didžiule panieka ir atvirai vadino jį NATO ofiso klerku. Jie žinojo, kad Heigas paskirtas į savo postą ne Amerikos kariškių, bet Karališkojo užsienio reikalų instituto.

Prieš palikdamas Vašingtoną po naujo paskyrimo, Heigas srauge su Kisindžeriu praktiškai sunaikino JAV prezidento administraciją. Tas chaosas, kurį po savęs paliko Kisindžeris ir Heigas po Votergeito, kiek man žinoma, taip ir nebuvo kaip reikiant dokumentuotas. Po 1973 metų balandžio valstybinio perversmo, Heigas, primygtinai reikalaujant Karališkajam užsienio reikalų institutui, faktiškai pradėjo vadovauti JAV vyriausybei. Jis pasitelkė 100 Apvaliojo stalo agentų iš Brukingso instituto, Politinių tyrimų instituto ir Tarptautinių santykių tarybos, kuriuos jis paskyrė į aukščiausius valstybinius postus Vašingtone. Šitie žmonės, kaip ir pats Heigas, visiškai pakluso užsieniui. Po toliau sekusios katastrofos Niksono administracija buvo sunaikinta, o drauge su ja ir pati Amerika.

Atmetęs banalybes ir apsimetinėjimus, susijusius su neva Konstitucijos gynimu, senatorius Semas Ervinas nuveikė gerokai daugiau Amerikos labui, negu viskas, kas priskiriama prezidentui Niksonui, ir Amerika dar neatsipeikėjo nuo beveik mirtinos Votergeito žaizdos – operacijos, kurią užsakė Komitetas 300 ir atliko Karališkasis užsienio reikalų institutas, Apvalusis stalas ir tiesioginiai kontrolieriai iš MI 6 karininkų rezidentų Amerikoje tarpo.

Tai, kad prezidentas Niksonas iš pradžių buvo izoliuotas, apsuptas išdavikais, o paskui iš jo buvo atimta valia priešintis – tiesiogiai atitinka Tavistoko metodologiją, pagal kurią asmenybė paimama visiškon kontrolėn. Metodologiją suformulavo svarbiausias Tavistoko teoretikas daktaras Kurtas

Levinas. Šioje knygoje aš jau dalinai išdėsčiau Levino metodologiją, tačiau, turint galvoje prezidento Niksono pavyzdžio tipiškumą, manau, verta pasikartoti.

Vienas svarbiausių moralinės dvasios slopinimo bauginimais metodas – tai štai tokios taktikos tikslus sekimas: reikia laikyti žmogų netikrumo dėl jo dabartinės situacijos ir to, kas jo laukia ateityje būsenoje. Be to, jeigu dažni svyravimai tarp griežtų disciplinavimo priemonių ir pažadų gerai elgtis drauge su prieštaringų naujienų skleidimu padaro kognityvią situacijos struktūrą neaiškia, tai žmogus liaujasi tikėti, kad koks nors konkretus jo planas padės pasiekti norimą tikslą. Tokiose sąlygose netgi tos asmenybės, kurios tokių tikslų turi ir yra pasirengusios rizikuoti, tampa paralyžuotos vidinio konflikto, neleidžiančio apsispręsti, ką reikia daryti".

Kisindžeris ir Heigas sekė Tavistoko instrukcijomis pažodžiui. Kaip rezultatą gavome susipainiojusį, išsigandusį ir visiškai demoralizuotą prezidentą Niksoną, kuriam vienintelė įmanoma išeitis – kaip jam patarė Heigas – buvo atsistatydinti. 1983 metais aš parašiau dvi knygas: "Tavistoko institutas – nešantis blogį ir mirtį" (The Tavistock Institute: Sinister and Deadly) ir "Tavistoko institutas: britaniška JAV politikos kontrolė" (The Tavistock Institute: Britain's Control of U.S. Policy), jos pagrįstos slaptomis Tavistoko instrukcijomis, kurios pateko man į rankas. Šiuose darbuose Tavistoko veiksmai ir metodai aprašyti pakankamai detaliai.

Tavistoko metodai, panaudoti Niksonui nuversti, pasirodė esą tokie efektyvūs, kad mūsų tauta aklai tebetiki šmeižtu, dezinformacija ir dirbtinai sukurta situacija, visa tai suokalbininkai pateikia kaip tiesą, kai tuo tarpu Votergeitas nuo pradžios iki pabaigos buvo pagrįstas šėtonišku melu. Tai svarbu pabrėžti, nes mes, žinoma, nematėme pačių naujausių Votergeito tipo operacijų.

Kuo gi nusikalto Niksonas, kad užsitarnavo impičmentą? Kas per "nepaneigiami įrodymai" turėjo paremti kaltinimus? Pirmiausiai apie "įrodymus". Visa šita fikcija buvo išpūsta Kisindžerio ir Heigo, ir susijusi jinai su birželio 23 dienos magnetofoniniu įrašu, kurio pagalba Heigas įtikino Niksoną pasiduoti Leonui Javorskiui (Leon Jaworski).

Heigas ištisas valandas įtikinėjo Niksoną, kad šis įrašas jį pražudys, kadangi jis "be jokių abejonių" įrodo Niksono kaltę dėl rimtų pažeidimų ir jo dalyvavimą Votergeito sąmoksle. Pirmoji Niksono reakcija į Heigo argumentus buvo tokis: "Tai absoliuti nesąmonė, neverta suteikti tam didelės reikšmės". Tačiau Heigas varė savo, kol neįtikino prezidento, kad jis negalės sėkmingai gintis Senate – ir visa tai remiantis tik vienu įrašu!

Kaipgi Heigas atliko savo misiją? Veikdamas pagal kontrolierių iš Apvaliojo stalo jam parengtą scenarijų, Heigas pateikė neredaguotą įrašo išklotinę su "nepaneigiamais įrodymais". Realybėje šiame įraše nebuvo nieko tokio, ko

prezidentas negalėtų paaiškinti. Tai jausdamas, Heigas išplatino neredaguotą ir oficialiai nepatvirtintą tekstą tarp pačių atkakliausių Niksono šalininkų Baltuosiuose rūmuose ir tarp respublikonų partijos vadovų. Šis tekstas, lydimas komentarų, kaip "nepaneigiamas įrodymas", atkeliavęs jiems nuo Niksono patikėtinio, susilaukė grandiozinio efekto, tarsi vanagas būtų įpuolęs į balandžių pulką ž Niksono šalininkai supanikavo ir išsilakstė, ieškodami išsigelbėjimo.

Po šių antivalstybinių veiksmų, Heigas pasikvietė pas save į ofisą kongresmeną Čarlzą Viginsą (Charles Wiggins), atkaklų Niksono šalininką, kuris sutiko vadovauti kovai Atstovų rūmuose, kad būtų užkirstas kelias apkaltai. Heigas pranešė jam akivaizdų melą, kad "kova pralaimėta". Po to Viginsas prarado susidomėjimą Niksono gynimu, manydamas, kad prezidentas pats sutiko pasiduoti. Tokiu pat būdu Heigas veikė ir su senatoriumi Grifinu, prezidento šalininku Senate. Dėl išdavikiškų, antivalstybinių Heigo veiksmų, senatorius Grifinas parašė Niksonui laišką, ragindamas jį atsistatydinti.

Prieš tris mėnesius iki viso šito, Apvaliojo stalo kontroliuojamas Politinių tyrimų institutas, Džeimso Varburgo kūrinys, per vieną savo įkūrėją ir narį Markusą Raskiną pateikė prezidentui Niksonui lygiai tokį patį ultimatumą dėl atsistatydinimo, be to, šis ultimatumas buvo paskelbtas britų žvalgybos propagandos leidinyje New York Times gegužės 25 dieną. Votergeito tragedija buvo tas žingsnis link nebeišvengiamo barbariškumo, kuris apėmė Ameriką ir kuris veda mus į Pasaulinę vyriausybę ir Naująją Pasaulinę Tvarką. Amerika šiandien atsidūrė tokioje pačioje padėtyje, kaip ir Italija, kai Aldo Moras mėgino išgelbėti ją nuo dirbtinio nestabilumo.

Kokiais gi pažeidimais apkaltino Niksoną? Džonas Doaras (John Doar), kurio britiškas charakteris visiškai atitiko jo gautą užduotį paskelbti prezidentui taip vadinamus apkaltos straipsnius, buvo vienos iš stambiausių neteisėtų kontržvalgybos operacijų šalies viduje autorius ir vykdytojas.

Vadovaudamas Tarpžinybinei žvalgybos valdybai, Doaras rinko informaciją iš visų įmanomų federalinės vyriausybės agentūrų, įskaitant Mokesčių valdybą. Ši programa buvo susijusi su Politinių tyrimų institutu. Vienu svarbiausių Doaro karjeros momentu tapo iteikimas CŽV – įstaigai, kuriai pagal įstatymą draudžiama veikti šalies viduje – 10 000-12 000 vardų piliečių, kuriuos jis įtarė kaip politinius disidentus. CŽV turėjo toliau tirti jų veiklą.

1974 liepos 18 šis įstatymo saugotojas su atitinkama pompa pateikė "kaltinimus" prieš Niksoną. Šis epizodas buvo transliuojamas per nacionalinę TV. Nebuvo nė vieno įrodymo, kad Niksonas padarė kažką, dėl ko būtų vertas apkaltos. Faktinis Doaro patetiškos kalbos apie Niksono "nusikaltimus" turinys buvo toks trivialus ir apie niekniekius, kad apskritai nuostabu, kodėl bylos procedūros buvo pratęstos. Kaltinimai dėl

machinacijų su pajamų mokesčiais, nesankcionuotais Kambodžos bombardavimų, o taip pat nekonkretus kaltinimas dėl "piktnaudžiavimo valdžia", kurio nė vienas normalus teismas neimtų rimtai nagrinėti – štai ir viskas, ką sugebėjo Doaras. Kai Niksonas atsistatydino 1974 rugpjūčio 8, Amerika atsidūrė pačioje nestabiliausioje situacijoje per visą savo istoriją.

Šis nestabilumas stipriausiai pasireiškė ekonomikos ir finansų sferoje. 1983 metais Viljamsberge, Virdžinijos valstijoje, įvyko tarptautinių bankininkų susitikimas, kurio tikslas buvo sukurti Amerikos pasirengimo totalinei bankų sistemos dezintegracijai strategiją. Šis suplanuotas įvykis turėjo priversti Senatą besąlygiškai pritarti tam, kad TVF įvestų kontrolę šalies finansinei ir monetarinei politikai. Denisas Viterstounas (Dennis Weatherstone) iš Volstrito banko Morgan Guarantee pareiškė, kad yra įsitikinęs, jog tai bus vienintelis kelias Amerikai išsigelbėti.

Šitą pasiūlymą palaikė Dičlio grupė (Ditchley Group), kuris buvo įkurta 1982 metų gegužės mėnesį Dičli Parke (Ditchley Park) Londone. Šita užsienio grupė 1983 sausio 10-11 dienomis susirinko Vašingtone, pažeisdama Šermano antitrestinį įstatymą ir Kleitono įstatymą, ir suorganizavo sąmokslą, kurio tikslas buvo atimti iš JAV suverinitetą monetarinės ir finansinės politikos srityje. Amerikos generalinis prokuroras žinojo apie šitą susitikimą ir jo tikslus. Vietoje to, kad paskelbtų grupės narius sąmokslininkais ir federaliniais nusikaltėliais, jis paprasčiausiai apsimetė, kad nieko nepastebėjo.

Pagal minėtus įstatymus, įrodymas, kad egzistuoja sąmokslas, yra vienintelė būtina sąlyga, kad galima būtų apkaltinti nusikaltimu, o įrodymų, kad sąmokslas išties egzistuoja, buvo pakankamai. Tačiau kadangi Dičlio Fondas susirinko Karališkojo tarptautinių reikalų instituto reikalavimu, o pats susitikimas buvo organizuotas Apvaliojo stalo, tai visiškai natūralu, kad Justicijos ministerijoje niekas nedrįso imtis veiksmų, kurių turi imtis asmenys, prisiekę griežtai saugoti Amerikos įstatymus.

Dičlio fondo planas, skirtas uzurpuoti JAV monetarinę ir fiskalinę politiką, buvo sukurtas sero Haroldo Leverio (Sir Harold Lever), aršaus sionizmo šalininko, artimo britų karališkos šeimos patikėtinio ir Komiteto 300 nario. Seras Leveris priklausė gigantiško konglomerato UNILEVER, svarbios Komiteto kompanijos direktorių tarybai. Leverio planas numatė TVF įtakos išplėtimą iki tokio laipsnio, kad šis fondas galėtų daryti poveikį visų šalių, įskaitant Ameriką, centriniams bankams ir palaipsniui įvesti jiems Pasaulio Vyriausybės kontrolę.

Į tai buvo žvelgiama kaip į gyvybiškai svarbų žingsnį, kurio dėka TVF taps svarbiausiu arbitru pasaulio bankininkystėje. Prieš ypatingai slaptą susitikimą buvo dar vienas, įvykęs 1982 spalį, kuriame dalyvavo 36 stambiausių pasaulio bankų atstovai. Susitikimas įvyko Niujorke, viešbutyje

“Vista”. Apsaugos lygis buvo tiesiog beprecedentinis. Šitas pirmasis Dičlio grupės susitikimas irgi pažeidė Amerikos įstatymus.

Kreipdamasis į susirinkusius, seras Leveris pasakė, kad iki 2000 metų su nacionaliniais suverinitetais laikas bus baigti kaip su archaiškomis praeities atgyvenomis. “Amerika turės suvokti, kai kai TVF paims kontrolę į savo rankas, šalies situacija niekuo nesiskirs nuo trečiojo pasaulio šalių situacijos” – pareiškė seras Haroldas. Vėliau delegatams buvo pranešta, kad planai paskirti TVF Amerikos fiskalinės politikos kontrolieriumi bus rengiami pateikti Senatui iki 2000 metų.

Rimeris de Vrizas (Rimmer de Vries), pasisakydamas Morgan Guarantee vardu, pareiškė, kad Amerikai etas tapti Tarptautinių atsiskaitymų banko nare. “Amerikai reikia peržvelgti savo penkiasdešimties metų trukmės svyravimus” – pareiškė Vrizas. Kai kurie britų ir vokiečių bankininkai, baimindamiesi JAV įstatymų pažeidimo, pareiškė, kad Dičlio grupė yra ne kas kita, kaip komitetas, turintis sureguliuoti valiutų keitimo kursų problemas. Feliksas Rogatinas (Felix Rohatyn) irgi kalbėjo apie būtinybę pakeisti JAV bankų įstatymus tokiu būdu, kad TVF galėtų vaidinti didesnį vaidmenį šioje šalyje. Rogatinas vadovavo Lazard Freres – Romos klubo bankui, priklausančiam Eagle Star Group, su kuria mes jau pažįstami.

Apvaliojo stalo nariai Viljamas Ogdenas (William Ogden) ir Verneris Stangas (Werner Stang) su entuziazmu palaikė JAV atsisakymą nuo finansinio suveriniteto TVF ir Tarptautinių atsiskaitymų banko naudai. Delegatai, atstovavę Alpha ranking Group – masonų ložės P2 bankui, pareiškė, kad Ameriką reikia priversti paklusti “aukštesnei pasaulinio banko valdžiai”, prieš prasidedant realiam judėjimui link Naujosios Pasaulio Tvarkos.

1983 sausuio 8 prieš antrąjį susitikimą, Baltuosiuose rūmuose buvo priimtas Hansas Fogelis (Hans Vogel), vienas iš svarbiausių Romos klubo narių. Rezidentas Reiganas pakvietė Džordžą Šulcą, Kasparą Vainbergerį, Džordžą Kenaną ir Leiną Kirklandą dalyvauti susitikime su Fogeliu, kuris paaiškino prezidentui Dičlio grupės tikslus ir uždavinius. Nuo tos dienos Reiganas kardinaliai pakeitė savo poziciją ir ėmė darbuotis su įvairiomis Komiteto 300 agentūromis, kad paverstų TVF ir Tarptautinių atsiskaitymų banką organais, kontroliuojančiais JAV vidaus ir užsienio monetarinę politiką.

Nematoma Komiteto 300 vyriausybė darė didžiulį spaudimą Amerikai, kad ji būtų pakeista blogojon pusėn. Amerika – paskutinis laisvės bastionas ir kol iš mūsų neatims mūsų laisvės, Pasaulinės Vyriausybės atėjimas patirs didelių sunkumų. Pasaulio Vyriausybės kūrimas – labai sudėtingas dalykas, reikalaujantis didžiulės patirties, organizatoriškų sugebėjimų. Būtina kontroliuoti įvairių šalių vyriausybes ir jų politiką. Vienintelė organizacija, sugebanti daugiau ar mažiau sėkmingai susidoroti su tokiu gigantišku uždaviniu – tai Komitetas 300, ir mes jau matėme, kaip arti jis nuo sėkmės.

Žmonijos kova vyksta visų pirma dvasiniame lygmenyje. Gaila, bet krikščionių bažnyčios pavirto paprastais socialiniais klubais, kuriuos kontroliuoja piktadariška Pasaulinė Bažnyčių Taryba, kurios ištakos slypi ne Maskvoje, bet Londono Sityje, kaip pamatysime iš schemos knygos pabaigoje, kurioje pateikiama Pasaulinės Vyriausybės bažnyčios struktūra. Šita įstaiga buvo įkurta 1920 metais kaip priemonė vykdyti Pasaulio Vyriausybės politiką, ji tapo Komiteto 300 sugebėjimų ir galimybių kurti ilgalaikius planus simboliu.

Dar viena ydinga organizacija, savo struktūra ir paskirtimi primenanti Pasaulinę Bažnyčių Tarybą, yra taip vadinama "Susirūpinusių mokslininkų taryba" (Union of Concerned Scientists), kurią įkūrė Trišalė komisija, o finansuoja Karnegio, Fordo fondai ir Aspeno institutas. Šita grupė kovoja prieš tai, kad Amerikoje būtų sukurta efektyvi sistema, skirta sulaikyti tarybinėms "kosmosferoms" – lazeriniam kosminio bazavimo ginklui, kuris iš kosmoso gali atakuoti bet kokius taikinius JAV ar bet kurios kitos šalies teritorijoje.

Amerikos "Žvaigždžių karų" programa (SDI, Strategic Defense Initiative) buvo skirta atremti tarybinių kosminių lazerinių sistemų grėsmę, kuri tebeegzistuoja iki šiol, nepaisant įtikinėjimų, kad "komunizmas mirė". Tarybinis atstovas Georgijus Arbatovas pareiškė "Susirūpinusių mokslininkų taryboje", kad labai svarbu priešintis programai SDI, kadangi jeigu ji bus pradėta įgyvendinti, tai reikš "karinę katastrofą". Daugybę metų Susirūpinusių mokslininkų taryba priešinasi bet kokiam biudžetui, kuriame esama asignavimų gyvybiškai svarbiai SDI programai. Prieita iki to, kad 1991 metų pabaigoje biudžete trūksta lėšų netgi minimaliai reikalingų tyrimų finansavimui, nekalbant jau apie sistemos išvedimą į orbitą. Susirūpinusių mokslininkų taryba yra valdoma Karališkojo užsienio reikalų instituto ir knibžda britų MI6 agentais.

Nėra nė vieno Amerikos gyvenimo aspekto, kurio neprižiūrėtų nematoma Komiteto 300 valdžia ir kuris nebūtų stumiamas "reikiama linkme". Nėra nė vieno išrinkto pareigūno ar politinio lyderio, kuris nepaklustų jo valdžiai. Iki šiol dar nė vienas žmogus neišvengė negailestingos bausmės už nepaklusnumą slaptiems valdovams, kurie nesvyruodami paverčia kiekvieną nepaklusnų žmogų pavyzdžiu kitiems, įskaitant JAV prezidentus.

Komiteto 300 ranka pastebima absoliučiai visur nuo 1776 metų, kai Džeremis Bentamas ir Viljamas Petis, Šelburnon grafas, įkvėpti Prancūzų revoliucijos, kurią jie suplanavo ir įgyvendino, buvo pasitelkti britų karūnos, kad panaudotų savo bendrą patirtį prieš Amerikos kolonistus. Ši ranka buvo pastebima ir 1812 metais, kai britai apiplėšė ir sudegino Vašingtoną, sunaikinę slaptus dokumentus, kurie demaskavo jų išdavikišką ardomąją veiklą prieš jauną Ameriką. Ji pastebima iki pat Votergeto diversijos prieš Niksoną ir iki Kenedžio nužudymo.

Šita knyga – tai bandymas atverti akis amerikiečių tautai, kad ji pamatytų siaubingą tiesą. Tiesą, kuri byloja, kad mes nesame nepriklausoma šalis ir nepriklausoma tauta. Mes tokie nebuvome niekados, kadangi mus valdė nematoma vyriausybė – Komitetas 300.